

"BÜTÜN BUFFALOLAR ÖLDÜRÜLDÜKTEN, YABANATLARI EHLİLEŞTİRİLDİKTEN,
 ORMANLARIN ENİZLİ KÖŞELERİ BİNLERCE İNSANIN AĞIR KOKUSUYLA DOLDUKTAN,
 SEVİMLİ TEPELERİN ÖRÜNTÜSÜ KONUŞAN TELLERLE KİRLETİLDİKTEN SONRA...
 BİR BAKACAKSINIZ Kİ...
 ÖÖKTEKİ KARTALLAR YOK OLMUŞ
 HIZLA KOŞAN TAYA VE AVA ELVEDA DEMİĞİNİZ
 BU NE DEMEKTİR BİLİYOR MUSUNUZ?
 BU YAŞAMIN SONU VE SİRF DAHA FAZLA HAYATTA KALMANIN BAŞLANGICIDIR."

DUWARMİSH KIZILDERİLİLERİ REİSİ

Merhabalar,

Bülten sayfalarında dolaşırken, mimarlıktan, kentten, ülkeden haberlerin iletimi, bazı konularda tartışma açmayı hedefleyen bir sunu, yiten değerlerimiz, bazı sayfalarda unutulmuşlukların hatırlanması, ayın özelliğine göre de farklılaşan içerikleri ile hayatta olduğu gibi pusulasız bir ortamda gezindiğinizi düşünebilir, okumalardan keyif alabilir, kimi zaman keyif almaya da bilirsiniz, belki bazı konuları anlamlı bulurken bazılarını bir anlam da veremeyebilirsiniz. Bu durumda bülteninin içeriğini de sorgulayabilirsiniz, bir bültenden daha merhaba.

5 Haziran, Çevre Günü. Okumayı öğrendiğimiz ilk yıllarda, tüm yalınlığıyla çevre, “canlıların sürekli yaşadıkları yer”; hava, su, toprak yaşamın olmazsa olmazı ve dolayısıyla çevrenin devamlılığındaki üç öznesi olarak tanımlanmıştır. 1972 yılında İsveç’in Stockholm kentinde, Birleşmiş Milletler Çevre Konferansında alınan bir kararla, üye ülkelerin kabul ettiği ve 37 yıldır kutlanan çevre günü her konuda olduğu gibi özü benimsenmeden sözde kutlanan günlerden biri konumunda şu anda. Bugün hala çevre adına birçok sorun dile getiriyorsak bu bizim bugün çevrenin sürekliliğini sağlayacak koşulları yerine getirmediğimiz, çevrenin değerlerinin devamlılığını sağlayamadığımız anlamına gelmektedir.

Bu yıl “Yaşama Sahip Çık” teması ile kutlanacak Çevre Günü seminer, bildiri vb. bilgi üretim ve iletişim araçları kullanılarak hiç şüphesiz konunun uzmanları, aktörleri tarafından tartışılacaktır. Çevre Bakanlığı, yöneticiler, konu ile ilgili meslek odaları basın bildirimleri ile ortamı bilgilendirecek, aktivistler ise hareketlendirecek, ancak günün sonunda hayat yeniden alışlagelmiş düzeni içinde devam edecektir, her zaman olduğu gibi.

“Yaşama sahip çık” teması değerlendirilmesi basit ama kişinin etik değerlerine göre değişen karmaşık anlamsal bir durumdur. Öznesi gizli bırakılmış nesnenin eyleme nasıl dönüşeceği kişilerin toplumsal sorumluluk duygusu ve değerleriyle ilişkilidir. Kimin yaşamı, nasıl bir yaşam? Bu her şeyden önce kişinin kendisiyle olan ilişkisidir ve kişilere göre değişen eylemlilikler içerir. Sayısı çoğaltılabilecek soruların yanıtı da kişinin yaşamında iç içe girmiş kendisiyle ilgili ilişkilerin yalınlığında ya da karmaşıklığında yatmaktadır. Kendisiyle ilişkisini kişi, kişi olarak: biricikliğinde, eşsizliğinde, kendisiyle kurabilir. Kişi birey olarak: yaşadığı yerin ve çağın insanı olarak kendisiyle bir başka ilişki kurar. Kişi, bir insan olarak: tarihteki insan türünün bir üyesi olarak da kendisiyle bir ilişki kurabilir. Bu kurgularla beraber, yaşamda duyulan bir “rahatsızlık” sonucu bilen(ler) tarafından sahiplenilen bir ilgi ve yaşama sahip çık olgusu, kişinin kendisiyle kurduğu ilişkiler ile açıklanabilecek bir durumdur ve doğal olarak kişilere göre de değişkenlik gösterecektir.

BÜLTEN

Aylık Yerel Süreli Yayın

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Nimet Özgönül

Yayın Kurulu
Bülent Botsman, Emrah Köşkeroglu,
Fadime Yılmaz, Özgecan Çınarslan, Pınar Aykaç

Yayına Hazırlayan
Deniz Aygün
Grafik Tasarım
Harman Şaner Çakmak

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Bülteni
ayda bir yayımlanmaktadır.
6000 adet basılmaktadır.
Üyelere ücretsiz dağıtılır.

Burada yer alan yazıların içeriğinin sorumluluğu
yazarına aittir.

Kaynak gösterilmek koşuluyla ölibir yapılabilir.
Baskı tarihi: Mayıs 2009

Kırmızı Sokak No: 4/3 Kızılay Ankara
Telefon: 0 312 417 95 65
Faks: 0 312 417 18 04
e-posta: iletisim@mimarlarodasiankara.org
http://www.mimarlarodasiankara.org

Baskı
Matbaa Basım ve
İvrek Örg. San. Matbaacılık Sanayi
568. Sokak, No: 42 Ankara
Telefon: (0312) 355 20 54 (pbx)

"Yaşama sahip çıkmak" bir günlük ya da bir haftalık etkinlikler ve yasak savarcasına yapılan ve sonlanan bildirilerde kalacak kadar önemsiz bir konu değildir. Bu durum her konuda olduğu gibi bir değerlendirmedir; kişi bulunduğu anda ve yerde başkalarıyla ilişkileri çerçevesinde kendi eşsiz yaşamını yaşar. Yaşama sahip çıkmak yaşamı sağlayan her tür değere sahip çıkmaktır.

Hepimizin bildiği gibi hiçbir şey geçmişte kastedildiği gibi olmadı, hep bir şeyler eksik kaldı. Endüstri toplumunun biçimlerinin nasıl olması gerektiği çok iyi anlaşılmış, sonuçları yazılmışta olsa, anlaşılamayan ve yanıldığımız en önemli nokta toplumun ihtiyaçları ve nasıl olacağı idi. İnsan yaşamları belli kalıplara uydurulmaya çalışılırken yaşamın, basit gündelik olandan doğduğu unutuldu. Bu durumda geline nokta hepimizin eseridir ve içsel bir sorgulama yapma gereğimizdir.

Kırsaldan kente göçlerin yaşandığı ve büyük demografik altüst oluşlara sahne olan, teknolojinin yaşamlarımızı an ve an değiştirdiği, 21. yüzyıl da biz mimarlar olarak bu yeni yaşamların nasıl biçimlere tekabül edeceği konusunda, yenedünyanın öncüleri olmalı ve toplumu yönlendirmeliyiz.

Çevre insanların zihinsel ve fiziksel olarak arada sırada bulunduğu bir yer ve iktidarın oyun alanı değil, insanlığın bir yaşam alanıdır. Aydınlanma çağının bocaladığı, özgürlüklerin yaygınlaşacağı yerde kısıtlanmaya çalışıldığı, fanatizmin ve ötekileştirme, ayrıştırma ve ayıklamanın arttığı yenedünyada tüm insanlığın ortak değerlerde buluşması bu bağlamda sorumluluk üstlenmesi kaçınılmazdır.

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi
Yönetim Kurulu

4 ► ODA'DAN

- YÖNETİM KURULUMUZ ÇANKAYA BELEDİYE BAŞKANINI ZİYARET ETTİ
- YÖNETİM KURULUMUZ SİNCAN BELEDİYE BAŞKANINI ZİYARET ETTİ
- ÇANKAYA BELEDİYESİ 16.ULUSLARARASI DEĞİRMENDERE ZÜHTÜ MÜRİDOĞLU AHŞAP HEYKEL SEMPOZYUMU
- ÇOCUK VE MİMARLIK YAZ OKULU
- PROJE TELİF KAYDI
- MİMARLAR ODASI'NIN "EN AZ BEDEL HESABI" HİZMETİ KULLANIMA AÇILDI
- KİM | KENT İZLEME MERKEZİ SÖYLEŞİLER DİZİSİ-3 NEOLİBERALİZMİN KENT VE MEKANA ETKİSİ
- ÇEVRE KARİKATÜRLERİ SERGİSİ "İNADINA KONUR SOKAK'TAYIZ!"
- KARADENİZ BÖLGESİ MİMARLAR FORUMU (FABSR) TRABZON'DA TOPLANDI
- ARTKART
- HASANOĞLAN KÖY ENSTİTÜSÜ VE YÜKSEK KÖY ENSTİTÜSÜNDE 3 GÜNLÜK KAMP

6 ► MİMARLIK HABERLERİ

- TARİHİ KENTLER BİRLİĞİ TARİHİ VE KÜLTÜREL MİRASI KORUMA PROJE VE UYGULAMALARINI ÖZENDİRME YARIŞMASI 2008 SONUÇLANDI
- TOPLU KONUT YÜKSEK LİSANS PROGRAMI OCAK-TEMMUZ 2010
- UNESCO DÜNYA MİRASI LİSTESİ ADAYLIĞI
- 2009 MIES van der ROHE ÇAĞDAŞ MİMARLIK ÖDÜLÜ'NÜN SAHİBİ SNØHETTA
- SERGİ | "KAĞITHANE KORİDORU"
- "MÜŞAVİR MÜHENDİSLİK SEKTÖRÜ GELİŞTİRME PROJESİ" KAPANIŞ KONFERANSI
- KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ MİMARLIK VE TASARIM FAKÜLTESİ YAZ ATÖLYESİ 2009 "MEVCUT YAPI STOĞUNDA DEPREM İÇİN TASARIM"

8 ► BASINDAN

- HASANOĞLAN KÖY ENSTİTÜSÜ BİNALARI YOK OLUYOR
- İSTANBUL 2010 AVRUPA KÜLTÜR BAŞKENTİ
- YAVAŞ ŞEHİR HAREKETİ 100 KENTE YAYILDI
- MÜZE FORUMU'NDAN MODERN'E ÖZEL ÖDÜL
- MİMAR, ŞAİR, YAZAR CENGİZ BEKTAŞ, 75. YAŞINI DOSTLARIYLA BİRLİKTE KUTLADI AYDINLIK GÜNLERİN HALAYINA!..
- AKTİVİST MİMARDAN 'İNSANİ' KONFERANSI

10 ► SONUÇLANAN YARIŞMALAR

- PROSteel 2009 ÇELİK YAPI TASARIMI ÖĞRENCİ YARIŞMASI SONUÇLARI AÇIKLANDI

11 ► DEVAM EDEN YARIŞMALAR

ÜYE DANIŞMA KURULU GERÇEKLEŞTİRİLDİ ► 12

KÜLTÜR MBÇK | KÜBA POLİTİK-KÜLTÜREL GEZİSİ ► 14

TMMOB MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİ ÜYELERİYLE BİRLİKTE KÜBA'YA GİTTİ...

KÜBA'NIN ÖĞRETTİKLERİ - KUTAY KARABAĞ ► 19

KÜBA'DA İKİNCİ GECE - EMEL AKSU CÖNGER ► 22

KİM | KENT İZLEME MERKEZİ SÖYLEŞİLER DİZİSİ-2 ► 24

KENTLEŞME - KENTSEL YAŞAM - KENTSEL DÖNÜŞÜM

"KENT ESTETİĞİ" SEMİNERİ | JALE ERZEN, YADİGAR ESEN, OKTAY TURAN, DENİZ ÖZDEN, SEMRA HORUZ, ZEYNEP CEYLANLI, BAŞAK ÖZDEN, MÜGE ATALA / 06.05.2009/ODTÜ ► 26

"YENİDEN KONUR SOKAK" ► 48

KONUR SOKAK SAĞLIKLAŞTIRMA ÖĞRENCİ YAZ OKULU 22-29 HAZİRAN 2009

TMMOB MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİ ► 50

ÇOCUK VE MİMARLIK ÇALIŞMALARI MERKEZİ YAZ OKULU 19-20 HAZİRAN 2009

KİTAP TANITIMI ► 51

FABRIKADA BARINMAK- ERKEN CUMHURİYET DÖNEMİ'NDE TÜRKİYE'DE İŞÇİ KONUTLARI: YAŞAM, MEKÂN VE KENT ALİ CENGİZKAN

MY SKETCH BOOK 1985-2008 ► 52

SİNAN KAFADAR

TEOMAN AKTÜRE ► 52

TEOMAN AKTÜRE - ÇETİN ÜNALIN
ONU EN İYİ DUYGULARLA HATIRLAYACAĞIZ - ARIF ŞENTEK
TEOMAN HOCA'NIN ARDINDAN... - TEVFİK GÜRSU
TEOMAN AKTÜRE İÇİN - BOZKURT GÜVENÇ

VEFAT ► 57

FAHRETTİN TOLON
ZİYA ÇETİN

TEKNİK BİLGİLER ► 58

TMMOB MİMARLAR ODASI MESLEKİ DENETİMDE ÇED MİMARİ PROJE ÇİZİM VE SUNUŞ STANDARTLARI'NIN GİRİŞ BÖLÜMÜ VE 1.MADDESİNDE MİMARIN ÇALIŞMALARINDA ARANACAK ASGARİ KOŞULLAR VE BELGELERİN ÇOĞALTILMASI VE SUNULMASI | 1. BELGELERİN ÇOĞALTILMASI VE SUNULMASI

BASIN AÇIKLAMALARI ► 60

> DÜNYA EMEKÇİLERİNİN BİRLİK VE DAYANIŞMA GÜNÜ OLAN 1 MAYIS GERGİNLİK DEĞİL BAYRAM GÜNÜDÜR
TMMOB MİMARLAR ODASI GENEL MERKEZİ

> DİSK - KESK - TMMOB - TTB 1 MAYIS DEĞERLENDİRMESİ YAPTI... ► 64

DİSK - KESK - TMMOB - TTB

> KESK'E YÖNELİK ARAMA VE GÖZALTILAR ► 64

DİSK - TMMOB - TTB

GELİR GİDER TABLOSU ► 64

oda'dan

YÖNETİM KURULUMUZ ÇANKAYA BELEDİYE BAŞKANINI **ziyaret etti**

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Yönetim Kurulu 11 Mayıs 2009 Pazartesi günü Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık'ı ziyaret etti.

Çankaya Belediye Başkan Yardımcısı H. Ali Ulusoy ile TMMOB Mimarlar Odası Yönetim Kurulu üyesi Emre Madran'ın da katıldığı görüşmede, Bülent Tanık ile projeleri üzerinde görüş alışverişinde bulunuldu. Sayın Tanık, öncelikli projelerinden biri olan Kızılay Kent Merkezi, Sakarya Caddesi'nde yapılacak olan yaya bölgeleri sağlıklaştınlma projesini, bölgenin otopark ve güvenlik sorunlarının çözülmesine yönelik önerilerini ve Çankaya Bölgesi'nin temel sorunları üzerinde düşüncelerini Yönetim Kurulumuz ile paylaştı.

YÖNETİM KURULUMUZ SİNCAN BELEDİYE BAŞKANINI **ziyaret etti**

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Yönetim Kurulu 20 Mayıs 2009 tarihinde Sincan Belediye Başkanı Mustafa Tuna'yı makamında ziyaret etti.

Sincan Belediye Başkanı Mustafa Tuna, kent sorunları konusunda ulaşım, altyapı, demiryollarının sağlıklaştırılması ve kent merkezinin planlamadaki yetersizliği üzerine vurgu yaptı. Buna ek olarak, mevcut yapı çevrenin nitelik ve nicelik yetersizliği de dile getirildi. Mimarlar Odası Ankara Şubesi, yerel yönetimlerin yeniden yapılanma ve üretim süreçlerine katılmakta ve 'Toplum Yararına Mimarlık' söylemini uygulamaya geçirmekte kararlı olduğunu, bu anlamda Mimarlar Odası ile Kamu ve Yerel Yönetimler işbirliğinin önemini vurguladı. Bilgi ve birikim paylaşımlarının önemsendiği gelecek günlerde, İlçe Yerel Yönetim ziyaretlerimiz şubemizce sürdürülecektir.

ÇANKAYA BELEDİYESİ 16.ULUSLARARASI DEĞİRMENDERE ZÜHTÜ MÜRİDOĞLU **ahşap heykel sempozyumu**

Çankaya Belediyesi'nin düzenlediği, Mimarlar Odası Ankara Şubesinin de desteklediği "16.Uluslararası Değirmendere Zühtü Müridoğlu Ahşap Heykel Sempozyumu" 15-26 Haziran 2009 tarihleri arasında Sakarya yaya bölgesinde gerçekleştirilecektir.

ÇOCUK VE MİMARLIK **yaz okulu**

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Çocuk ve Mimarlık Çalışmalar Merkezi, Çağdaş Drama Derneği'nin de katılımıyla 19-20 Haziran 2009 tarihleri arasında, çocuklara yönelik Yaz Okulu gerçekleştirecektir.

Çocuğun yapıcı çevre içinde sanatla kurduğu ilişkinin açığa çıkartılması ve kentsel dönüşüm bölgesindeki yıkıntılardan sanat objeleri yaratma hedefleriyle kurgulanan yaz okulu 9-12 ve 13- 17 yaş grubu olmak üzere iki ayrı grupta gerçekleştirilecek ve her bir grup kontenjanı 20 çocukla sınırlı olacaktır.

Yaz Okulu programı > sayfa 50

PROJE **teelif kaydı**

5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 4.maddesine göre, fikir ve sanat eseri olarak kabul edilen mimarlık eserleri üzerindeki fikri mülkiyet haklarınızın korunması ve etkin bir şekilde takibinin sağlanması amacıyla, hazırladığınız projelere ilişkin telif kaydı TMMOB Mimarlar Odası birimlerince yapılmaktadır.

Hazırlamış olduğunuz avan proje veya uygulama projeleri ile birlikte, işveren ile yapmış olduğunuz sözleşme veya ihale ile almış olduğunuz projeler için ilgili kurumdaki getireceğiniz onay belgesi ile, Şubemize veya bağlı olduğunuz Şube Temsilcilikleri/ Oda Temsilcileri'ne başvurmanız halinde, TMMOB Mimarlar Odası Genel Merkezi tarafından yayımlanan 15.08.2008 tarih ve 04/2319 nolu genelgeye göre, 50 TL maktu ücret karşılığında projelerinizin telif kaydı işlemi gerçekleştirilmektedir.

MİMARLAR ODASI'NIN **"en az bedel hesabı" hizmeti kullanıma açıldı**

Mimarlar Odası Genel Merkezi web sitesinden ulaşılabilen "En Az Bedel Hesabı" hizmeti kullanıma açıldı. Uygulamaya <http://www.mimarlarodasi.org.tr/enazbedel/index.cfm> adresinden ya da Genel Merkez web sitesinde Mesleki Denetim başlığı altında bulunan En Az Bedel Hesabı bağlantısına tıklayarak ulaşmak mümkün. Program sayesinde gerekli veriler girilerek yeni mimari proje, eski eser röleve, restitüsyon ve restorasyon bedelleri hesaplanabiliyor.

KİM | KENT İZLEME MERKEZİ SÖYLEŞİLER DİZİSİ-3 **neoliberalizmin kent ve mekana etkisi**

Kapitalizmin neoliberal politikalar eşliğinde dünya ölçeğinde kurduğu egemenliğini krizlerini aşarak güçlendirmeye çalıştığı süreç; gelişmekte olan ülkelerin sosyal ve ekonomik politikalarını belirlediği gibi "Kentleşme" süreçlerini de derinden etkilemiştir. Kentler küresel ekonominin en karlı alanlarından birisi olan servis sektörünün mekanları haline getirilmiş ve bu hizmetlerin sunumuna insan ve sermaye çekmek üzere kentlerin bütün olanaklarının seferber edilmesi öngörülmüştür. Sanayisizleşme olarak da adlandırılan bu süreç sonucunda kentler üretimin örgütlendiği mekanlardan tüketimin örgütlendiği mekanlara dönüşmüştür.

Bu kapsamda Kent İzleme Merkezi söyleşiler dizisinin üçüncüsü, Mimar Mücella Yapıcı'nın konuşmacı olarak katılacağı **'Neoliberalizmin Kent ve Mekan Etkisi'** konulu söyleşi/sunum 20 Haziran 2009 Cumartesi günü TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nde gerçekleştirilecektir.

ÇEVRE KARİKATÜRLERİ SERGİSİ **"inadına konur sokak'tayız!"**

5 Haziran Dünya Çevre Günü etkinlikleri kapsamında 5-6 Haziran 2009 tarihlerinde Ankara Konur Sokak'ta "Çevre Temalı Karikatür Sergisi" açılacaktır.

Son günlerde sokaklarımızı, can güvenliğimizi, yaşam alanlarımızı tehdit eden gerici faşist saldırılara karşı **İnadına Konur Sokak'tayız!** İki gün boyunca Konur Sokak'ta açılacak olan Karikatür Sergimize tüm Ankaralıları davetlidir.

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi
TMMOB Çevre Mühendisleri Odası
Karikatürcüler Derneği

KARADENİZ BÖLGESİ MİMARLAR FORUMU (FABSR) **trabzon'da toplandı**

Karadeniz Bölgesi Mimarlar Forumu (FABSR) resmi toplantısı Mimarlar Odası'nın evsahipliğinde 16 Mayıs 2009'da Trabzon Belediyesi Hüseyin Kazaz Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi. Bu toplantıya paralel olarak "Karadeniz'de Süreklilik ve Değişim" temalı bir panel etkinliği de gerçekleştirildi.

Resmî toplantıya, 21 Şubat 2008'den bu yana FABSR Dönem Başkanlığı'nı sürdüren Mimarlar Odası başkanlık ederken, Azerbaycan, Bulgaristan, Gürcistan, Romanya, Rusya ve Ukrayna'dan mimarlık örgütlerinin temsilcileri katıldı. FABSR üyelerinden Ermenistan ise toplantıya katılamadı. Toplantıya davetli olarak katılan misafirler arasında UIA Başkanı Louise Cox ve UIA 2. Bölge Başkan Yardımcısı Lisa Siola da bulundu.

oda'dan

art art

ArtKart

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi olarak Ankara'nın kültür başkenti olması yolunda üyelerimizin kültürel ihtiyaçlarını kolaylaştırmak üzere, kitabevi, sinemalar, özgün kafeler, tiyatrolar, film festivalleri, müzik festivallerini de içerisine alacak kurum ve kuruluşlarla anlaşmalar yaparak üyelerimizin kültürel etkinliklerden indirimli yararlanmasına olanak sağlamaktır.

artkart'ınızı Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nden temin edebilirsiniz.

HASANOĞLAN KÖY ENSTİTÜSÜ VE YÜKSEK KÖY ENSTİTÜSÜNDE **3 günlük kamp**

Bir döneme tanıklık etmiş, bir aydınlanma projesi olan Köy Enstitülerinin Hasanoğlan Köy Enstitüsü ve Yüksek Köy Enstitüsü yapılan, çok önemli bir kültür kalıtımızdır. Bugün adeta yazgısına terkedilmiş durumdadır. Dönem, dönem bu alan ve yapılarla ilgili çeşitli düşünceler, taslak ve tasarımlar gündeme gelmiş ancak etkin bir hareket oluşturulamamış, başlatılmış bazı girişimler ise sürdürülememiştir.

Terkedilmiş yapılar ve bakımsız bırakılan alan hızla yok olmaya doğru itiliyor. Göz göre göre yok olmasına seyirci olmayacağımız yerleşkeyi, tüm yapıları, öğeleri ve yoktan var edilmiş ağaçları, ormanı, yeşilin oluşturduğu çevreyi değerleri ile korumalıyız. Yeni Kuşak Köy Enstitülüler Derneği tarafından başlatılan "Hasanoğlan Köy Enstitüsü ve Yüksek Köy Enstitüsünde 3 Gün" etkinliği, 3, 4, 5 Temmuz tarihlerinde yapılacaktır.

Şubemizin de içinde olduğu bu etkinlik bundan sonraki süreçlerin bir başlangıcı olarak tasarlanmış ve bir dönem Kent Düşleri Yarışmaları kapsamında yapılan çalışmalarımızı da içine alacak şekilde düzenlenmiştir.

Etkinlik, yalnızca Ankara değil, ülke boyutunda bir uyandırma, yardımlaşma ve dayanışma bilinci oluşturmayı amaçlayan bir seferberliğin de başlangıcıdır. Köy Enstitüleri'nin kurucusu İsmail Hakkı Tonguç'u andığımız 23 Haziran ve Hasanoğlan'ın kuruluş gününü kutladığımız 10 Temmuz tarihlerini birbirine bağlayan bu program, iki tarihsel değer belleklerden silinmemesinin anlamlı bir birlikteliğidir.

3-5 Temmuz 2009 tarihleri arasında yapılacak çalışmaların gün içine dağılımını içeren program

Sabah-öğlen saatleri arasında saha çalışmaları (08:30-12:30)
Öğle sonrası - akşam saatleri arasında kültürel ve zihinsel faaliyetler (15:00-18:00)
Gece, müzik, tiyatro, sanatsal etkinlikler; eğlence, dinlenme (20:00-22:00)

mimarlık haberleri

TARİHİ KENTLER BİRLİĞİ TARİHİ VE KÜLTÜREL MİRASI KORUMA PROJE VE UYGULAMALARINI ÖZENDİRME YARIŞMASI 2008

sonuçlandı

26 belediyenin proje ve uygulamalarıyla katıldığı "Tarihi Kentler Birliği Tarihi ve Kültürel Mirası Koruma Proje ve Uygulamalarını Özendirme Yarışması"nın 2008 yılı sonuçları belirlendi. Jüri olarak görev yapan TKB Danışma Kurulu, Tarihi Kentler Birliği merkezi olan Şerifler Yalısı'nda yaptığı toplantıda, ilgili ödül yönetmeliği uyarınca katılımları değerlendirmiş ve aşağıda belirtilen gerekçeleri ile TKB Encümeni'ne önermiştir.

TKB Encümeni'nin incelemeleri sonucunda, üye belediyelerin kültürel miras ile tarihi kent dokularını koruma-yaşatma amaçlı toplam 43 proje ve uygulamayla aday oldukları yarışmada **"proje ödülleri"** Altındağ, Kozan, Konak, Odunpazarı ve Tokat belediyelerine, **"uygulama ödülleri"** Antalya Büyükşehir, Selçuklu, Çanakkale, Kuşadası ve Ödemiş belediyelerine verilmesine karar verilmiştir. Bu yıl ilk kez verilen **"süreklilik ödülleri"**ne, kentlerindeki kültürel mirası korumak-yaşatmak için yaptıkları istikrarlı çalışmalar ve yarışmaya düzenli olarak katılarak aldıkları ödüllerle **Gaziantep Büyükşehir, Osmangazi ve Tarsus belediyeleri** uygun görülmüştür. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin çalışmaları ise **"Tarihi Kentler Birliği Metin Sözen Koruma Büyük Ödülü"**nü kazanmıştır.

TOPLU KONUT YÜKSEK LİSANS PROGRAMI ocak-temmuz 2010

Toplu Konut Alanındaki ilk Yüksek Lisans programını 2006'da açan Madrid Politeknik Üniversitesine 2010 yılı için kayıtlar başladı. Bir yıllık program, mimarlık bilgisini arttırmak, uzmanlar ve profesyonellerin toplu konut ve yüksek yoğunluklu kent alanında araştırma yapmaları için buluşma noktası görevini üstleniyor. Uluslararası mimarlık yüksek lisans programları arasında bir referans olmak amacıyla açılan programda, dünya çapında prestijli hocalar, profesyoneller ve bu alana ilgi duyan kaliteli öğrencilerle çalışılıyor.

Çalışma atölyeleri ve seminerler de içeren program hakkında daha fazla bilgi için: www.mastervivienda.com

UNESCO DÜNYA MİRASI LİSTESİ adaylığı

Dünyanın çeşitli ülkelerinde yer alan kültürel varlıkların korunması ve daha iyi tanınması amacı ile UNESCO tarafından oluşturulan UNESCO Dünya Mirası listesine bu yıl Türkiye'den yeni başvurular yapıldı. Halen Dünya Mirası listesinde 9 eserle yer alan Türkiye, bu sene yapılan 5 yeni başvuru ile 23 ayrı adaylık başvurusunun değerlendirilmesini bekliyor. Sonuçlar, Haziran veya Temmuz'da belli olacak.

Türkiye'den yeni adaylık başvurusunda bulunan yerler: (İsimler başvuru isimleridir)

Aphrodisias Arkeolojik Alanı
Çatalhöyük Neolitik Alanı
Likya Uygarlığı Antik Şehirleri
Perge Arkeolojik Alanı
Sagalassos Arkeolojik Alanı

2009 Mies van der Rohe ÇAĞDAŞ MİMARLIK ÖDÜLÜ'NÜN SAHİBİ snøhetta

Avrupa Komisyonu ve Mies van der Rohe Vakfı, 2009 yılı Mies van der Rohe Ödülleri için belirlenen beş finalist geçtiğimiz Şubat ayında açıklamıştı. Uluslararası mimarlık alanında en itibarlı ödüllerden biri olarak kabul edilen 2009 yılı Mies van der Rohe Ödülü'nü Norveç Ulusal Opera ve Bale Salonu yapısıyla Snøhetta kazandı.

Snøhetta'nın tasarladığı bu yapı, Norveç'te son 700 yıldır yapılan en büyük kültür merkezi. Eğimli taş çatısı -yerleştirilmiş 36.000 parçadan oluşuyor - fiyorttan yükseliyor; ziyaretçilerine yapının üstünde yürüme olanağı tanıyor, kamusal strüktürle bir ilişki kurmalarını sağlıyor. Norveç gemi yapımı tekniklerini kullanarak, 1000 adet odanın içinde ustalıkla sıralanmış ahşap iççilik, bir vestiyeri de içeren strüktürel dokuyla birleştirilen sanat işlerinden sadece birkaçı ve 2007 Serpentine Pavyonu işbirlikçisi Olafur Eliasson'la ortaklaşa yapılmış.

Jüri ayrıca, Yeni Mimar Özel Ödülü'ne (Emerging Architect Special Mention) Studio Up'ı (Lea Pelivan ve Toma Plejić) Hırvatistan Koprivnica'daki Gymnasium 46° 09' N / 16° 50' E projesiyle layık gördü.

Ödül Töreni 28 Mayıs 2009'da Barselona'daki Mies van der Rohe Pavyonu'nda yapılacak.

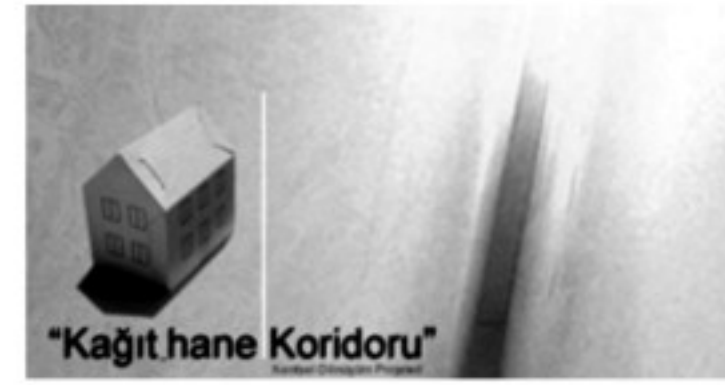
Ayrıntılı bilgi için: www.miesarch.com

SERGI "kağıthane koridoru"

İstanbul Bilgi Üniversitesi Mimari Tasarım Yüksek Lisans Programı atölyesinin Kağıthane Vadisi ve sırtları hakkında hazırladığı çalışmalar, "Kağıthane Koridoru" başlığı altında, santralistanbul E-3 Binası girişinde sergileniyor. Açılışı 05 Haziran 2009 tarihinde yapılacak olan sergi 01 Kasım 2009 tarihine kadar ziyarete açık olacak.

Sergide yer alan projeler, 2008-2009 akademik yılında BİLGİ-MİMARLIK Atölyesinde, Can Çinici, Mehmet Kütükçüoğlu, Nevzat Sayın, Murat Tabanlıoğlu ve Han Tümerterkin'in yürütücülüğünde üretilmiştir. Çalışmada, İstanbul'un merkezindeki en potansiyelli dönüşüm alanlarından biri olan "Kağıthane Koridoru" ele alınmış, alanın sahip olduğu heterojen yapı korunarak, sürdürülebilir bir mikrokozmosa dönüştürme stratejisi geliştirilmenin yolları aranmıştır.

Ayrıntılı bilgi için:
<http://mimarlik.bilgi.edu.tr/pages/events.asp?id=41&typ=1>

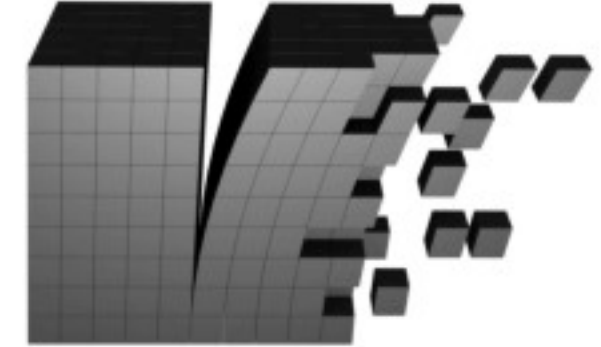
"MÜŞAVİR MÜHENDİSLİK SEKTÖRÜ GELİŞTİRME PROJESİ" kapanış konferansı

Türk Müşavir Mühendisler ve Mimarlar Birliği (TürkMMMB) tarafından, AB ve Türkiye Arasındaki Sivil Toplum Diyalogu'nun Geliştirilmesi Hibe Programı Çerçevesinde yürütülmekte olan **"Müşavir Mühendislik Sektörü Geliştirme Projesi" Kapanış Konferansı 12 Haziran 2009 tarihinde yapılacaktır.** Proje kapsamında geçtiğimiz aylarda, teknik müşavirlik politikaları, yasal mevzuat, kamunun müşavir kullanımı ve genç uzman programı konularında eğitimler yapılmış, araştırma-geliştirme, AB ihale mevzuatı, FIDIC prosedürleri ve sözleşmeler, pazarlama-iletişim konularında seminerler gerçekleştirilmiştir.

Kapanış Konferansında, proje çerçevesinde gerçekleştirilen eğitim ve seminerlerin sonuçları sunulacak, genel değerlendirme yapılacaktır.

KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ MİMARLIK VE TASARIM FAKÜLTESİ YAZ ATÖLYESİ 2009 "mevcut yapı stoğunda deprem için tasarım"

KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
MİMARLIK VE TASARIM FAKÜLTESİ
YAZ ATÖLYESİ 2009

Ülkemizdeki mevcut yapıların çoğunun, büyük ölçüde denetim dışı yapıldığı ve depreme karşı dayanımının yetersiz olduğu, tarih boyu yaşanmış depremler sonucu açıkça görülmektedir. Son olarak 1999 Marmara depremi bu gerçeği tartışılmaz olarak gözler önüne sermiştir. Bu noktadan hareketle, merkezi yönetim tarafından deprem yönetmeliğinde yapılan değişiklikler sonucu (İstanbul örneğinde olduğu gibi) deprem bölgelerinin yeniden sınıflandırılması ile mevcut yapılarımız depreme karşı dayanıksız hale gelmiştir.

Bu gerçekten yola çıkarak kurgulanan atölye çalışmasında mevcut yapılarımızın beklenen depremler sonucu hasar göreceği öngörülmüştür. Bu doğrultuda, değişik yapılardan seçilecek olan konut ve ofis-çalışma mekanlarının tüm yapısal konstrüktif (çatki) elemanları ve donanımları, hazırlanacak deprem senaryoları ile sınanacaktır.

17-19 Ağustos 2009 tarihleri arasında düzenlenen "Uluslararası Deprem Sempozyumu Kocaeli 2009" kapsamında yapılacak olan "Mevcut Yapı Stoğunda Deprem İçin Tasarım" atölye çalışması 7-16 Ağustos 2009 tarihleri arasında Kocaeli Üniversitesi, Mimarlık ve Tasarım Fakültesi yürütücülüğünde Kocaeli'nde yapılacaktır.

Atölyeye Mimarlık ve İç Mimarlık Bölümleri lisans son sınıf öğrencilerinden 24 öğrenci kabul edilecektir. Öğrencilerin başvuru sonrası seçileceği atölye çalışmasına katılım ücretsizdir. Çalışmada elde edilecek verilerin sayısal ortama aktarımında ve üç boyutlu modellemelerde gerekli olan bilgisayar programlarının, öğrenciler tarafından iyi kullanılıyor olması tercih nedeni olacaktır.

Katılım için özgeçmişlerin 15 Haziran 2009 tarihine kadar studioarch2009@kocaeli.edu.tr e-posta adresine iletilmesi gerekmektedir.

Atölye çalışmasının gelişim süreci ise <http://studioarchkocaeli.blogspot.com> adresinden izlenebilecektir.

basın'dan

HASANOĞLAN KÖY ENSTİTÜSÜ binaları yok oluyor

Hasanoğlan Köy Enstitüsü'nün bulunduğu yerleşkedeki yapılara sahip çıkılmaması, Enstitü'nün adeta harabeye dönüşmesine neden oluyor. Toplam 63 yapının bulunduğu yerleşkede, yapıların sadece 3 tanesi korumaya alınırken, diğerlerinin kaderine terk edilmesi tepki çekiyor. Onlarca "kültürel varlık" yıkılmayı bekliyor.

Bundan yaklaşık 70 yıl önce kurulan Hasanoğlan Köy Enstitüsü yerleşkesinin bir bölümünde Hasanoğlan Anadolu Öğretmen Lisesi bulunuyor. 1941 yılında "Enstitü İmcesi" ile yapılan Hasanoğlan Köy Enstitüsü, köy öğretmeni yetiştiren en büyük bölümüyle birlikte, içinde ayrı programları olan başka başka birimleri de barındıran büyük bir "eğitim sitesi" olarak kuruldu. Yerleşkeye yapılması öngörülen 125 yapıdan 18'i ilk altı ayda yapıldı. 1944 yılında 51, 1946'ya kadar da 63 yapı tamamlandı. Çivinin dahi çok zor bulunduğu, paranın olmadığı, petrolün kısıtlı olduğu yıllarda öğrencilerin emekleriyle "küçük bir şehir" kuruldu. Ancak günümüzde, bu 63 yapıdan yalnızca 3 tanesi "Korunması Gerekli Taşınmaz Kültür Varlığı" olarak tescilli. Arazinin tümü koruma alanı olmasına karşın tescilli olanlar dışındaki tüm yapılar kaderine terk edilmiş bir şekilde yıkılmayı bekliyor.

Cumhuriyet Gazetesi (Ankara Eki) – 08.06.2009

İSTANBUL 2010 avrupa kültür başkenti

2005'te, '4 Elementin Kenti' başlıklı bir proje dosyası AB'ye sunuldu. Üç büyük imparatorluğa başkentliği, üç semavi dine ev sahipliği, medeniyetlerin buluşma noktası olmasıyla öne çıkarılan İstanbul, bu özelliklerinden dolayı yaşamın sırlarını simgeleyen dört elementle; toprak, hava, su ve ateşle temsil edildi.

İstanbul, kazanmış olduğu Avrupa Kültür Başkenti unvanını kucaklamak için, 2010 yılını, heyecanla bekliyor. Hazırlıklarla birlikte, geri sayım da başladı. Peki, nedir bu Avrupa Kültür Başkenti? Avrupa kültürünün ortak noktalarını tanıtmak ve bu kentler kalaniyla 'çok ortak yanımız var' mesajını vermektir.

Radikal Gazetesi – 16.05.2009

YAVAŞ ŞEHİR HAREKETİ 100 kente yayıldı

Yavaş şehirler manifestosu aynen şöyle diyor: "Bunlar, eski zamanlara meraklı insanları, zengin tiyatroları, meydanları, kafeleri, atölyeleri, restoranları ve ruhani yerleri, bozulmamış manzaraları, sevimli zanaatkarları olan şehirler.

İnsanların hâlâ mevsimlerin yavaş seyrini fark edebileceği, hakiki ürünlerin tadına varabildiği ve kendine özgü gelenekleri olan yerler..." İtalya'dan çıkan Yavaş Şehir (Citta Slow) Hareketi dünyanın bir çok ülkesine yayıldı. Bu kentler geleneksel yaşama yöneliyor ve birden fazla şey olmaya çalışmaktansa tek bir şey oluyorlar: Yavaş Şehir. Şehir merkezlerinde araba kullanılmıyor, fastfood zincirleri bu kentlere giremiyor, yerel ürünler destekleniyor. Aklınıza İstanbul'u yavaşlatmak gelmesin, bu mümkün değil, hem zaten ancak 50 bin nüfusun altındaki şehirler bu birliğe katılabiliyor. Tüm yavaş şehirler salyangoz sembolü Cittaslow logosunu taşıyor.

Citta Slow İtalyanca- İngilizce karışık yavaş şehir demek. Uluslararası bir şehirler ağıının adı. Bir "Yavaş Şehir" olmak, yaşam kalitesini arttırmak için çalışmak ve bunu birilerine ispatlamakla mümkün. Tıpkı Avrupa Birliği'ne üye olur gibi belli kriterleri yerine getirmek gerekiyor. Aman, Türkiye'nin Avrupa Birliği macerası gibi olur, demeyin. Sevimli İtalyan filminin çekildiği kasabaları düşünün, Türkiye'de de bunlardan yok mu?

Citta Slow aslında bir düşünme yöntemi. Yaşadığınızı kenti, orada yaşayan veya ziyarete gelen insanları önemsemek, çevreyi korumak, yerel ürünleri öne çıkarmak, tüm şehirlerin aynışmasına karşı çıkmak ve bir şehri özgünlüğü desteklemek demek. Öte yandan bir tür butik turizm kentleri yaratmak bu. Çünkü tüm yavaş şehirlere turistler çok ilgi gösteriyor.

Avrupa'nın bunu yapmak için bizden daha fazla sebebi var, çünkü bazı uluslararası mağaza zincirleri her kasabaya kadar girmiş durumda. Bu, ekonomik yönden iyi bir gelişme gibi görülse de Citta Slow hareketi tam tersini düşünüyor: Yerel mağaza ve yerel ürün daha iyidir!

Citta Slow Hareketinin Türkiye'de de yakından bilinen Slow Food (yavaş yemek) hareketiyle yakın ilişkisi var.

Hürriyet Gazetesi – 09.05.2009

MÜZE FORUMU'NDAN MODERN'E özel ödül

Bu yıl ilk kez Türkiye'de düzenlenen Avrupa Müze Forumu (EMF) İstanbul Modern'i müzeciliği kavrayışındaki uzmanlık, kullandığı yenilikçi bakış açısı ve ziyaretçilerine verdiği önem nedeniyle 'özel ödül'e layık gördü.

32'ncisi düzenlenen forumda, İstanbul Modern Sanat Müzesi'nin ileri müzecilik uygulamaları nedeniyle Avrupa'nın çağdaş müzeciliğinde öncü kurumların arasında yer aldığı vurgulandı. Koleksiyonunda Türkiye sanatıyla uluslararası çağdaş sanat arasında oluşturduğu denge ve çocuklar ile gençlere sağlanan eğitim, ziyaretçilerine sunduğu mükemmel olanaklarla müze gezme alışkanlığı olmayan bir ülkede çok iyi bir örnek oluşturmaya nedeniyle ülkesinde modern sanatın öncüsü olduğu belirtilen İstanbul Modern için, Avrupa Müzeler Forumu (EMF) Başkanı Stephen Harrison, "Avrupa'nın çağdaş müzecilikte en seçkin kurumları arasına girdi" dedi.

26 Avrupa ülkesinden 200 kurum temsilcisinin katılımıyla hafta sonu Bursa'da düzenlenen ödül töreninde 'Avrupa Yılın Müzesi Ödülü'nü ise (EMYA) Avusturya Salzburg Müzesi aldı. İspanya'dan Valencia Almonia Arkeoloji Müzesi ve İsviçre'den Speicher Hayat Hikâyeleri Müzesi de özel ödül aldı. Avrupa Konseyi Ödülü ise, Hollanda'dan Middleburg'dan Zeeuws Müzesi'ne verildi. Avrupa'nın tüm müzelerine açık olan yarışmada ilk aşamada yapılan değerlendirmede belirlenen 52 adaydan 30'u sunum yaparak çalışmalarını tanıttı ve iki gün süren mülakatların ardından ödüller belirlendi. Son yıllarda değerlendirme, müzelerin multimedya, interaktif yapısına, sergilerine, web sitesine ve potansiyel ziyaretçilerine yönelik olarak yapılıyor.

Radikal Gazetesi – 12.05.2009

MİMAR, ŞAİR, YAZAR CENGİZ BEKTAŞ,
75. YAŞINI DOSTLARIYLA BİRLİKTE KUTLADI

aydınlık günlerin halayına!..

Mimar, Şair, Yazar ve Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS) eski Başkanı Cengiz Bektaş'ın yetmiş beşinci yaş günü, önceki gün Bahçeşehir Üniversitesi Beşiktaş Yerleşkesi Fazıl Say Salonu'nda düzenlenen "Mavi Yolculukta 75 Yıl" isimli bir etkinlik ile kutlandı.

TYS ve Mimarlar Odası tarafından ortaklaşa düzenlenen, Gülsen Tuncer'in sunucu olarak görev aldığı etkinlikte, Ömer Özgeç ve Güneş Özgeç Yuğnak katılımcılara bir müzik dinletisi sundu. İlhan Gülek ve Eren Kütük'ün hazırladığı fotoğraflarla Cengiz Bektaş'ın yaşamına tanıklık eden bir dia gösterisinin de yer aldığı geceye, Troya Folklor Araştırmaları Derneği mensupları tarafından düzenlenen bir zeybek gösterisi renk kattı. Etkinlikte Enver Ercan, Adnan Özyalçın, Sennur Sezer, İlhan Gülek, Mehmet Başaran gibi yazarlar, arkadaşları ve meslektaşları olan Cengiz Bektaş'la ilgili anıların katılımcılar ile paylaşıldı.

Etkinliğin sonunda bu yaş günü kutlamasını, düzenleyen tüm dostlarına teşekkür eden Cengiz Bektaş yetmiş beşinci yaşını kullarken, yaşamla ilgili görüşlerini katılımcılarla paylaştı. Cengiz Bektaş, "Yaşamın en güzel şey olduğuna inanıyorum. Mimarlık, ozanlık çok güzel ama yaşamayı unutmak çok kötü bir şey" şeklinde konuştu. Cengiz Bektaş'ın yetmiş beşinci yaşının kutlandığı etkinlik, katılımcılara plaket verilmesi ile son buldu.

'Evrensel Gazetesi – 26.05.2009

AKTİVİST MİMARDAN 'insani' konferans

Paris'teki ünlü Pompidou sanat merkezinin Metz şubesi Shigeru Ban tasarlamış.

Yenilikçi malzeme kullanımı, ekolojik ve mimarlığın insani sorumluluğu üzerine sıra dışı yaklaşımlarıyla tanınan aktivist mimar Shigeru Ban, 26 Mayıs saat 19.00'da Yapı-Endüstri Merkezi'nde 'Çalışmalar ve İnsani İşler' başlıklı bir konferans verecek. Yapı-Endüstri Merkezi ve Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi'nin katkılarıyla Türkiye'ye gelecek Japon mimar, Türkiye'de yaptığı Acil Deprem Konutu projesi, Afrika'da katliamlar yüzünden göçenler için tasarladığı Geçici Bannaklar projesi gibi küçük ancak önemli projelerle mimarlık mesleğinin insani sorumluluğunu gündeme taşımıştı. Time dergisi tarafından 21. yüzyılın mimarlık alanında çığır açan isimleri arasında gösterilen ve 2005 yılında 48 yaşında Virginia Üniversitesi tarafından Thomas Jefferson Madalyası'na layık görüldü Ban, Fransa'da Metz Pompidou Merkezi'nin yanı sıra Abby Aldrich Rockefeller Heykel Galerisi ve Frei Otto'yla birlikte Expo 2000 Hannover Fuarı'ndaki Japon Pavyonu gibi büyük ölçekli projelere de imza attı.

Radikal Gazetesi – 25.05.2009

PROSteel 2009 ÇELİK YAPI TASARIMI ÖĞRENCİ YARIŞMASI

sonuçları açıklandı

Borusan Mannesmann Boru'nun ana sponsorluğunda, Türk Yapısal Çelik Derneği ve Borusan Mannesmann Boru tarafından düzenlenen PROSteel 2009 Çelik Yapı Tasarımı Öğrenci Yarışması sonuçları açıklandı.

Çelik malzeme ile yaratıcı çözümler geliştirmek, mimarlık ve mühendislik bölümü öğrencilerinin birlikte çalışmalarını teşvik etmek amacıyla bu yıl 9.'su düzenlenen PROSteel yarışmasına en az bir mimarlık ve bir inşaat mühendisliği öğrencisinin yer aldığı ekiplerin katıldığı yarışmaya bu yıl Türkiye genelinde 21 üniversiteden 265 öğrenci 68 grup oluşturarak başvurdu.

Yarışmanın seçici kurulunda İnş. Yük. Müh. Necati Çeltikçi, Yük. Mim. Durmuş Dilekçi, Mim. Boğaçhan Dünderalp, İnş. Yük. Müh. Sezai Güvensoy, Yük. Müh. Mim. Yaşar Marulyalı, Prof. Dr. İhsan Mungan (İnşaat Mühendisi) ve Prof. Dr. Hasan Şener (Mimar) yer aldı.

1.Ödül

Deniz Düvenci, İTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Ayşe Selin Gürel, İTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Eren Baştanoğlu, Boğaziçi Üniversitesi Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği Bölümü

2.Ödül

Aynur Kotil, KTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Regaip Adem, KTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Pınar Çalışır, KTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Yüksel Ayaz, KTÜ Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği Bölümü

3.Ödül

Mustafa Kaan Özdoğan, Dokuz Eylül Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü

Birinci Ödül

Cihan Sevindik, Dokuz Eylül Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Zeynep Canan Aksu, Dokuz Eylül Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Melis Akıncı, Dokuz Eylül Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Güney Uyaroğlu, Kocaeli Üniversitesi Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği

Borusan Mannesmann Özel Ödülü

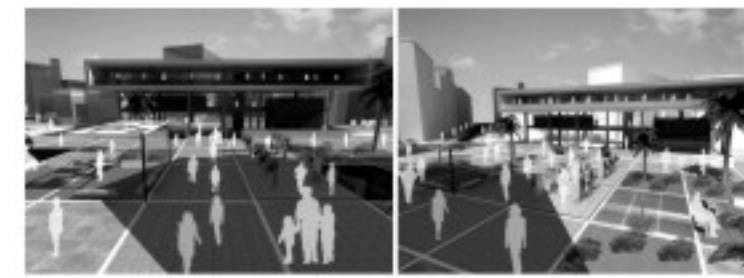
Ecehan Esra Top, İTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Yekta İpek, İTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Oğuzhan Güldalı, İTÜ Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği

Mansiyon 1

Mehmet Burak Çelebi, ODTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Orkun Sönmez, ODTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Çağrı Yeten, Sakarya Üniversitesi Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği

İkinci Ödül

Üçüncü Ödül

Mansiyon 2

Esra Can, İTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Şafak Arslan, İTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Ekin Özer, Boğaziçi Üniversitesi Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği Bölümü

Mansiyon 3

Abdurrahman Erdem Baydemir, Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Umut Suvar, Yıldız Teknik Üniversitesi Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği Bölümü

Teşvik Ödülü 1

Aslıhan Kılıç, İTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Özge Fırtına, İTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Ali Osman Kacemer, Yıldız Teknik Üniversitesi Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği Bölümü

Teşvik Ödülü 2

Hakan Kılınç, Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
İsmail Utkan Yöner, Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Duha Özçelik, Yıldız Teknik Üniversitesi Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği Bölümü

Teşvik Ödülü 3

Emine Kırman, ODTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Burcu Günay, ODTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Selim Niels Güner, ODTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü
Adil Alper Coşkun, ODTÜ Mühendislik Fakültesi İnşaat Mühendisliği Bölümü

Corus Student Awards 08-09

Son Başvuru Tarihi: 05 Haziran 2009

The Adobe® Design Achievement Awards

Son Başvuru Tarihi: 05 Haziran 2009

Varşova'da Polonya Tarih Müzesi Tasarım Yarışması

Son Başvuru Tarihi: 15 Haziran 2009

Schneider Electric'ten "Vijeo Citect Scada Tasarım Yarışması"

Son Başvuru Tarihi: 15 Haziran 2009

World Architecture Festival Awards

Son Başvuru Tarihi: 26 Haziran 2009

Barbara Cappochin 2009 Ödülleri

Son Katılım Tarihi: 30 Haziran 2009

5. Ulusal Ev Mobilyaları Tasarım Yarışması

Son katılım tarihi: 20 Temmuz 2009

MOSDER V. Ulusal Ev Mobilyaları Tasarım Yarışması

Son Başvuru Tarihi: 20 Temmuz 2009

2010 Yılı Ajandası Fotoğraf Yarışması – Meydanlar

Son Katılım Tarihi : 31 Temmuz 2009

46th IFLA World Congress Student Competition

Son Başvuru Tarihi: 18 Ağustos 2009

ARCHIPRIX-Türkiye 2009, Mimarlık Öğrencileri Bitirme Projeleri Ulusal Yarışması

Son Başvuru Tarihi: 24 Ağustos 2009

Deutsche Bank Kentsel Çağ Ödülleri, İstanbul

Son Başvuru Tarihi: 11 Eylül 2009

Kadın Dostu Mekanlar Kentsel Tasarım Öğrenci Yarışması

Son Başvuru Tarihi: 05 Ekim 2009

Schindler Ödülleri 2010

Son Katılım Tarihi : 01 Nisan 2010

ÜYE DANIŞMA KURULU gerçekleştirildi

23-24 Şubat 2008 tarihinde gerçekleştirilmiş olan TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi 40. Dönem Olağan Genel Kurulunun ardından görev alan Yönetim Kurulumuz 27 Şubat 2008 tarihinde gerçekleştirilen devir teslim töreni ile göreve başlamış, 2008-2010 yıllarını kapsayan 40. Dönem Çalışma Programı ve Eylem Planı'nı hazırlayarak üyelerimizle paylaşmıştı.

Şube 40. Dönem Yönetim Kurulu olarak bir yılın üyelerimizle beraber değerlendirilmesini amaçlayan, Üye Danışma Kurulu Toplantısı 23 Mayıs 2009 tarihinde Milli Kütüphane'de gerçekleştirilmiştir. Toplantıda bir yıllık süreç ve 41. Dönem Olağan Genel Kurul Toplantısı'na kadar yapılması planlanan şube çalışmalarını içeren "Çalışma Programı ve Eylem Planı" üyelerimizin görüşlerine sunulmuştur.

Danışma Kurulu'na 58'i delege olmak üzere toplam 95 üyemiz katılmış ve Şube çalışmaları hakkında görüşlerini bildirmiş, önümüzdeki dönemde yapılabilecek çalışmalara ilişkin önerilerini paylaşmışlardır.

Şubemiz bünyesinde Komiteler Yönetmeliği, Mali İşler Yönetmeliği, ÇED Yönetmeliği, Ar-Ge Yönetmeliği gibi mevzuat konularında çalışmak üzere bir çalışma grubu oluşturulması,

Hinterlandı oldukça geniş bir Bölge Şubesi olarak, temsilciliklerle ilişkilerin güçlendirilmesi gerektiği, Temsilciliklerde bölge toplantılarının yapılması,

Ürgüp, Çorum, Kdz.Ereğli gibi temsilciliklerde üye danışma kurulları ve temalı atölye çalışmaları düzenlenmesi,

Ankara Şubesi olarak ulusal bir etkinlik yapılarak, bu çalışmanın bir yayına dönüştürülmesi,

Mesleki Bilimsel Çalışma Kurulların aktif hale getirilmesi,

Mimarların aidiyet sorunlarına ilişkin çalışmalar yapılması,

Odamızın üye profiline ilişkin araştırma yapılması,

Akademisyen üyelerimizle ilişkilerimizin güçlendirilmesi amacıyla çalışmalar başlatılması,

Kaçak kamu yapılarının durumu gibi mesleki sorunlar için çözüm üretilmesi üyelerimizin değiştiği başlıca konulardı.

Toplantıya katılarak, Çalışma Programı ve Eylem Planı kitapçığı içinde yer alan konular ile ilgili eleştiriler ve önerilerle verimli bir tartışma ortamı yaratan ve 41. Dönem Olağan Genel Kurul toplantısına kadar planlanan sürecin önünü açan tüm üyelerimize teşekkür ederiz.

küba

TMMOB MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİ ÜYELERİYLE BİRLİKTE KÜBA'YA GİTTİ...

27 Nisan – 6 Mayıs 2009 tarihleri arasında TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi tarafından düzenlenen Havana, Trinidad, Santa Clara, Matanzas, Varedaro kentlerini kapsayan Küba Gezisi yapıldı.

27 Nisan – 6 Mayıs 2009 tarihleri arasında TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi tarafından düzenlenen Havana, Trinidad, Santa Clara, Matanzas, Varedaro kentlerini kapsayan Küba Gezisi yapıldı.

Altı farklı kentin gezilmesiyle katılımcılar, Küba kentlerini ve mimarisini tanıma fırsatı buldu. Uzun süre İspanyolların sömürsü altında kalan Küba kentleri, dar sokakları ve irili ufaklı plazalarıyla tipik birer İspanyol kenti. Koloni dönemine ait kolonlara hemen her kentte ve hemen her evde rastlanıyor. İşte tam da bu nedenle Kübalı gazeteci, yazar, 20. yüzyıl Latin Amerika edebiyatının önde gelen roman yazarlarından Alejo Carpentier Havana kentini anlattığı ünlü eserine **Kolonlar Şehri** (*La ciudad de las columnas*) adını veriyor. Yaşlı Havana denilen kentin ilk inşa edilen bölgesinde kısıtlı kaynaklarla gerçekleştirilen restorasyon çalışmaları görülmeye değer. Ekip işi büyük sabırla gerçekleştiriliyor. Yalnızca bu bölgenin restorasyon çalışmalarında tarihçisi, mimarı ve işçisiyle toplam 1.400 kişi çalışıyor. Ayrıca devrimden önceki son dönemlerini ABD'nin yarı sömürgesi olarak geçiren ülkenin, mimarisinde az da olsa bu ülkenin etkileri de gözlemleniyor. Washington'daki parlamento binası Capitol'ün benzeri hatta kopyası Capitolio binası Havana'da 1929'da inşa ediliyor. Bu bina şu anda Küba Bilimler Akademisi olarak kullanılıyor.

Ayrıca bu gezi, Küba Mimarlar ve İnşaat Mühendisleri Ulusal Birliği, UNAICC ile Şubemiz arasında 9 Haziran 2007 tarihinde Ankara'da imzalanan "kültürel değişimler, mesleki değişim ve mimarlık eğitimi ve mimarların eğitiminde bilgi paylaşımının sağlanması ve deneyimlerin aktarılmasını" kapsayan protokolün güncellenmesi ve ilişkilerin sağlamlaştırılması açısından da yararlı oldu.

Fotograf: Gül Süer

Cienfuegos kentinde "VII Salon de Aro Cubana por una Arquitectura Abierta" isimli, çok farklı kategorileri içeren kolokyum tarzı bir etkinlik, ikincisi ise 20-22 Ekim 2009 tarihinde Havana'da gerçekleştirilecek olan "VII Bienal de Arquitectura Caribena FCAA "El Caribe que nos une", "Bizi Birleştiren Karayip" isimli mimarlık bienali.

Fotograf: Nehir Karavutlu Öznök

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Devrimin 50. Yılında Küba'da 1 Mayıs Kutlamalarında

1 Mayıs 2009 tarihinde İçi Bayramı kutlamalarına katıldı. Grubun büyük bir heyecanla katıldığı etkinlik sabah saat 7 sularında otelin önünden yürüten gruba katılımla başladı ve Devrim Meydanı'na kadar yüründü. Türkçe ve İspanyolca TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi yazılı pankart çok ilgi çekti.

Küba Mimarlar ve İnşaat Mühendisleri Ulusal Birliği ile Görüşme

28 Nisan 2009 Salı günü (ilk gün) grupla birlikte Yaşlı Havana (La Habana Vieja) bölgesi gezildikten sonra dört kişilik bir grupla Küba Mimarlar ve İnşaat Mühendisleri Ulusal Birliği, UNAICC ziyaret edildi. Birlikte yapılan toplantıya TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Yönetim Kurulu Yedek Üyesi Kutay Karabağ, Sekreter Yardımcısı Evin Deniz, mimar Ayşe Gedikli ve Gül Süer; Ulusal Mimarlar Cemiyeti İkinci Başkanı Mirtha García de Hombre, Yönetim Kurulu Üyesi Isabel León Candelario ve Ulusal Mimarlar Cemiyeti Küba Mimarlar ve İnşaat Mühendisleri Ulusal Birliği (tüm meslek odalarının bağlı olduğu birlik) Sekreteri Gema Gayardo katılmıştır.

Toplantı, kurumların yapısı ve işleyişi üzerine açıklamalarla başlamış, Ulusal Mimarlar Cemiyeti'nin düzenli olarak gerçekleştirdiği önemli etkinlikler ve bu yıl gerçekleştirilecek olan çalışmalar üzerine yoğunlaşmıştır. Ayrıca toplantıda Küba konut politikası, son dönemde meydana gelen kasırgalarda kaybedilen konutlar ve Havana kentinin konut ihtiyacı konusunda bilgiler verildi ve sürdürülebilirlik, mimaride kente, kültüre, iklime uygun tasarım konularında karşılıklı görüşler aktarıldı.

Küba Mimarlar ve İnşaat Mühendisleri Ulusal Birliği, UNAICC tarafından 2009 yılı içerisinde gerçekleştirilecek olan iki önemli etkinliğe Mimarlar Odası Ankara Şubesi davet edildi. Bunların ilki 24-28 Temmuz 2009 tarihinde

küba'nın öğrettikleri

Kutay Karabağ

Şubemiz tarafından düzenlenen Küba Politik-Kültürel Gezisi'ne Şube Yönetim Kurulu'nu temsilen katıldım. Her şeyden önce Küba'nın dünyanın en ilginç destinasyonlarından birisi olduğunu özellikle belirtmek istiyorum. Gezimiz bazı açılardan başarılı, bazı açılardan başarısızdı ama geziye katılan herkesin Küba'yı gördüğü için çok memnun olduğumu sanıyorum. Hele de, Küba'nın turizm aracılığıyla dünyaya açılmaya başladığı, ambargonun hafifletilmesi konusunun konuşulduğu ve Fidel'in ne zaman öleceğinin tartışıldığı şu dönemde. Yani belki de Küba'da bir dönemin kapandığı, yeni bir dönemin başladığı sürece tanıklık ettik bir anlamda. Hem de Küba Devrimi'nin 50.yılındaki 1 Mayıs'ı da Küba'da Devrim Meydanı'nda kutlayarak. Aşağıda geziyle ilgili görüşlerimi aktarıyorum.

Öncelikle Küba Mimarlar Odası ile temaslarımızın bilgilendirici ve aydınlatıcı olduğunu söylemeliyim. İlk gün gerçekleştirilen toplantıda Küba'da mimarlık pratiği, eğitim ve profesyonel çalışmalar hakkında bilgi verdiler. Toplantı katılımı ve benzer detaylar hakkında Evin Deniz'in raporundaki bilgilere ekleyeceğim bir şey olmadığı için ben daha çok kişisel gözlemlerimi ve bağlantılı görüşlerimi aktarmak istiyorum.

Ciddi ekonomik sıkıntılar içinde olmaları ve ambargo nedeniyle malzeme ve teknoloji konusunda dünyadaki gelişmelere uzak durmalarına rağmen, Küba'da mimarlığa önem verildiğini hemen hissettik. Bu sıkıntıların sonucu olarak bizimle imzaladıkları işbirliği protokolüne de çok önem verdiklerini ve maksimum düzeyde işletmek istediklerini açıkça ifade ettiler. Küba'lı meslektaşlarımızla işbirliği ile ilgili hızlı bir beyin jimnastiği yaptık. İlk aşamada önerileri Evin Deniz'in raporunda detaylandığı Küba Bienali ve Bizi Birleştiren Karayip bienallerine katılımımız. Gerçekten bizim bilgi ve deneyimlerimizi paylaşmak konusunda çok heyecanlılar. Bunun dışında karşılıklı sergiler oluşturabileceğimiz konusunda hemfikir olduk. Sergilerin hem düşük maliyetli, hem de hızlıca oluşturulup yollanabilecek, ama karşılıklı bilgi ve deneyim paylaşımına büyük katkı sağlayacak medyalar olduğunu

düşünüyorum. Bizim tarafta belirli tematik başlıklar altında Türk mimarlığını anlatan sergiler oluşturabileceğimiz gibi daha önceden hazırlanmış bazı tematik gruplamaları da kullanabiliriz. Örneğin Ankara Bina Kimlikleri Sergisi gibi.

Daha ileri aşamalarda öğrenci ve eğitmen değişimi gibi konuların olasılığı üzerine çalışmaya karar verdik. Bu tür konularda Kübalı meslektaşlarımız için en önemli sıkıntı yaklaşık 1000 Euro'yu bulan yolculuk maliyeti. Ama belki bizim burada kurumsal destekler ve sponsorluk çözümleri oluşturmamız mümkün olabilir. Yine aynı şekilde üniversitelerin master stüdyo çalışmalarını karşılıklı uygulayabiliriz. Küba gerçekten farklı bir ortam ve bunun getirdiği farklılaşan mimari parametreler sunuyor. Ama bununla birlikte birçok açıdan özellikle Akdeniz kültürüne benzerlikler de gösteriyor. Aşağıda daha detaylı olarak aktarmaya çalıştığım bu mimari karmaşıklık içinde proje üretip, sonra da Kübalı mimarların yaklaşımlarıyla değerlendirmelerin mimarlık öğrencilerine büyük katkısı olacağını düşünüyorum.

Küba'yla ilgili öğretici olacak ilk yaklaşımın, Küba'nın sosyalist rejimi ve yarım yüzyıldır ambargo altında ezilen ekonomisinin, sadece mimarlara değil herkese öğrettiği açıkça anlaşılan onarım ve yeniden değerlendirme

Mimarlık Fakültesini Ziyaret...

5 Mayıs 2009 Salı günü José Antonio Echevarría Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'ne bir ziyaret gerçekleştirildi. Bu ziyarete Mimarlık Fakültesi Dekanı, bazı öğretim üyeleri ve cemiyet yönetim kurulu üyesi Isabel León Candelario ve grubumuzdan Evin Deniz, Evren Yılmaz Tekin, Zeynep Uludağ ve Nehir Karatutlu Öztürk katılmıştır. Üniversiteyi ve kampusu anlatan bir video izlentisinden sonra Mimarlık Fakültesi binası gezildi. Bahçede yapılan birinci sınıf tasarım dersi ile ilgili dersi veren asistanlardan bilgi alındı. Bu ziyaret Küba'daki mimarlık eğitimini anlamak açısından çok önemliydi.

Küba'nın En Ünlü Tarihçisini Ziyaret...

Aynı gün öğleden sonra Isabel León ve grubumuzdan 7 kişilik bir ekiple kent tarihçisi Dr. Eusebio Leal ofisinde ziyaret edildi. Genel olarak devrime dair konuşan ve sorularımızı yanıtlayan Dr. Leal'den Küba tarihini dinlemek hepimiz için heyecan verici oldu.

Veee...

Tabii ki Devrim Müzesi başta olmak üzere önemli müzeler gezildi. Santa Clara'da Komutan Ernesto Che Guevara'nın Anıt Mezarı'nın ve müzesinin ziyareti, Küba Devrimi'nin kritik çarpışma ve savaşlarının olduğu Tren Bilandado ziyareti gerçekleştirildi. Tüm bunların yanında

Kent tarihçisi Dr. Eusebio Leal'i ziyaret

katılımcılar puro ve rom fabrikalarını gezme, kırsal kesimlerdeki hayatı görme fırsatı da buldular. Ayrıca katılımcılar Varedero'da okyanus suları, karayiplerin güneşi, kumu ve sahiliyle buluştular.

Küba'ya devrimin 50. yılında 1 Mayıs kutlamalarını da kapsayan, mimari açıdan, kurumsal açıdan ve turistik açıdan başarılı kapsamlı bir gezi düzenlendi. Katılımcılar memnun aynıldı. TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi olarak bu kapsamlı gezinin başarıyla sonuçlanmasından mutluluk duyuyoruz. Buna benzer başka gezilerimizde üyelerimizle buluşmak dileğiyle...

Fotograf: Nehir Karatutlu Öztürk

Fotograf: Evren Yılmaz Tekin

Fotoğraflar: Nefis Karamanlı Özlük

kültürü. Tüm dünyada Küba denince akla ilk gelen imajlardan birisi olan eski Amerikan arabaları bu kültürün sembolik bir örneği gibi kabul edilebilir. Devrimden sonra ülkede kalan ve en yenisi 1959 model olan araçların, Amerika'dan yedek parça desteği bile olmadan, sürekli onararak kullanılıyor olması bu anlamda belki de tüm dünya için bir ders olabilir. Her yerde ve hatta araç tamirati konusunda ileri kabul edilecek ülkemizde bile, ömrü çoktan tamamlanmış kabul edilen ve özel örnekler dışında pek de rastlanmayan bu araçların; ticari olarak Amerika'ya en uzak ülkelerden birisinde, bir imaj haline gelebilecek kadar yaygın ve etkin kullanılıyor olması, tüketim döngüsüne karşı çıkan bir söylemin pratiğe dökülmüş başarılı örneği gibi duruyor.

Benzer bir yaklaşım mimarlık için de geçerli. Özellikle başkent Havana, birbirinden farklı ve bazısı gerçekten ilginç mimari stillerin eklektik ama uyumlu birlikteliğini sunuyor ama yine ağırlıklı olarak her şey çok eski. Buna rağmen Küba devletinin yaklaşımında sanki 'yıkamak' kavramı olarak hiç yok, hatta hiç düşünülmemiş. Minimum müdahale ile tüm yapıları kullanmaya devam ediyorlar. Kaynak sıkıntısının sonucu olarak yapıların bir kısmı gerçekten çok bakımsız ve muhtemelen artık asgari yaşam koşullarını zorlar hale gelmiş. Ama bu bakımsızlığa rağmen, çok kabaca da olsa, tamamı son 20 yılda yeni olarak yapılmış yapıların oluşturduğu Anadolu kent ve kasabalarının yeni mahallelerini, buralardaki sokak silüetlerini düşününce, Havana'daki her bir sokağın

fiziksel çevre kalitesi çok daha yüksek görünüyor. Yani yapılar bakımsız ve boyasız, ama sokak silüetleri yine de çok çekici. Her yapıda belirli bir mimari duyarlılık, açık alanlar ve kapalı alana geçiş mekanlarına gösterilen özen, bazı mimari stillerin etkileri ve yorumları gibi kavramlar okunabiliyor. Sokaklar geniş, belirli bir yeşil dengesi her yerde sağlanmış. İnsanların üzerine üzerine gelen ölçek zorlamaları, öne çıkmak için uygulanan saçmalıklar yok. Muhtemelen ticari bir rekabet yoğun olmadığından fazla tabela da yok ve bu tabelasızlık sokak ve yapı algısında insanın tahmin edeceğinden çok daha büyük bir ferahlama yaratıyor. Hatta bizim belki de unuttuğumuz bir ferahlık.

Aslında bu ferahlık fiziksel çevrenin dışında hayata da yansımış durumda. Biraz iklimden, belki biraz da sistemden ve hatta kaynaksızlıktan; genel bir rahatlık ve acelesizlik havası hakim. Küba'da yaşam da biraz ferah. Aceleyle bir yerlere koşan birilerini görmek çok zor. Bağırın çok ama kavga eden birilerini görmek neredeyse mümkün değil. Farklı bir bakış açısı sunuyor aslında Küba tüm dünyaya. Yaşam biçiminden mimarisine, daha yavaş, daha ferah, yıkmak yerine tamir etmeyi destekleyen, daha az tüketimin ve daha çok paylaşmanın mümkün olduğu bir dünyaya açılan pencere gibi...

Bu kıyaslamaların kısa bir gezi sonucunda oluşan ön fikirler olduğunu göz önünde bulundurmakla birlikte, en azından bir yaşam biçimi olarak tüketim döngüsü içinde yuvarlanan toplumlar için, onarım kültürü ve fiziksel mekana ait değerler açısından

daha detaylı incelemeler yapmanın gerekli olduğunu hissediyorum. Çünkü bu bakış açısı değişikliğinin sadece kaynak sıkıntısı çeken toplumlar için geçerli olmadığı açık. Kaynak sıkıntısı daha az olan toplumlarda da daha verimli uygulamalara ve sonucunda daha kaliteli fiziksel çevrelere ulaşmak için bu bakış açısının katkısı olacaktır.

Nitekim Havana Mimarlık ve Restorasyon Ofisi'nin de son yıllarda dış destekler aracılığıyla sağlanan sınırlı kaynakları kullanarak gerçekleştirdiği restorasyon örneklerinde de aynı bakış açısının yansımaları görmek mümkün. Çok başarılı restorasyon uygulamaları gördüğümüzü düşünüyorum, ancak elbette restorasyon değerlendirmeleri yapabilmek için daha kapsamlı incelemeler gerekir. Bu kısa gezi sonucunda belki şu kadarını söylemek mümkün; kaynaklar sınırlı, tüm Havana'yı düşününce, restorasyon sayısı da çok az; ama ben, şöyle bir bakışta 'kötü' diye nitelendirilebilecek tek bir restorasyon örneği görmedim!

Fakirlik ve imkansızlık Mimarlar Odası ziyaretimizde de tüm ağırlığıyla kendini hissettirdi. Ben ortada tek bir bilgisayar, tek bir ofis makinesi göremedim. Boş bir sınıfta, küçük ve yine boş bir toplantı masasının etrafına dizildik. Cuba Libre'ler geldi hemen. Şaşırtıcı bir şekilde hem gördüğümüz insanların mesleki bilgileri ve entelektüellik düzeyleri, hem de bize hediye ettikleri ve çok özene bezene hazırladıkları belli olan birkaç yayının içeriği ve kalitesi, yukarıdaki yoklukla çelişiyordu. Toplantı ilerledikçe, yokluk kayboldu.

Küba'yı tanıdıkça, Evin'in tanıttığı gazetecinin söylediği gibi, Küba'da 'okumamanın' aptallık olduğunu anladım. Eğitim bedava ve yapılacak en iyi şey okumak. Böyle olunca eğitim seviyesi oldukça yüksek, buna bağlı olarak entelektüel ve mesleki becerileri de gelişmiş bir toplum çıkıyor ortaya. Bu toplumun ürettiği mimarlık da, diğer birçok şey gibi belirli bir kalite ve duyarlılığı mutlaka taşıyor. Donanımlı ve bilgili insanlar, imkansızlıklar içinde de olsalar ve hatta öyle oldukları için, yaptıklarını iyi ve uzun ömürlü yapmayı, bir başka deyişle, kötü yapmamayı öğreniyorlar.

ve bir de her yapının devrime hizmet etmesi gerektiğini...

Diğer taraftan, mimariye şekil veren ana faktörlerin en azından bir kısmının Türkiye'yle benzeştiğini söylemek de mümkün. İklim benziyor mesela, en azından sahillerde. Böyle olunca hayatın çoğu açık ve yarı-açık mekanlarda geçiyor. Küba'da da teraslar, bahçeler, rehberimizin sürekli 'kolonyal, kolonyal'

diye tariflediği mimari tarzın vazgeçilmez öğeleri olan avlular ve portikler mimari literatürün önemli elemanları. Ama tüm Küba'yı eklektik bir düzlem olarak da görmek mümkün. Çünkü bu elemanların çok çeşitli kullanımlarını, farklı dönemler ve stiller çerçevesinde görebiliyorsunuz. Havana'da modernizm etkisiyle yapılmış eskiden Amerikan zenginlerine aitmiş gibi görünen villaların yanında İspanyol Baronlarına aitmiş gibi görünen klasik veya Neo-klasik tarzdaki villalar duruyor. Trinidad'da devrimden sonra yapılmış büyük ve prizmatik sosyalist toplu konutlar kentin yeni bölümünü oluştururken, bir köymüş gibi görünen eski kısımda tek katlı bitişik nizam evler Kolonyal ve Akdeniz mimari özelliklerinin değişik yorumları gibi görünüyorlar. Yani Küba aslında bazı açılardan bu topraklara, bu iklime ve buradaki insanların sıcaklığına çok benzerken, bazı açılardan da Batı dünyası temelli dünyamızda unuttuğumuz veya fazla karşılaşmadığımız eklektik tatlar, ilginç sentez ve yorumlar sunuyor mimarlara. Sokaklarda Birgi'dekinin aynısı bir taş kaplama ortaya doğru eğim yaparak bir kanal oluşturuyor, ama Akdeniz ve Ege'nin aksine sokaklar cadde gibi çok geniş. Yapıların tek katlı olması da bu genişlik hissini artırıyor. Kalkan'daki evlerde eskiden kullanılan karoların aynılarını gördüm dünyanın öbür ucunda, Trinidad'da. Desen, renk tamamen aynı. Ama diğer taraftan bambaşka bir ahşap işçiliği ve de ahşabın kendisi.

Küba'nın bir yandan bu topraklara çok benzeyen, diğer yandan da dünyaya bambaşka bir pencere açan bir etkisi var. Bunun kendileri de farkındalar, özellikle yurt dışını iyi tanıyan akademisyenler ve devlet yetkilileri. Hatta toplantımızda zaman zaman bizlerin sahip olduğumuz imkanları daha iyi kullanmak için Küba'dan öğreneceğimiz şeyler olduğunu ima ettiler. Artık birer sigaranın da yakıldığı ortam, tam da Türk insanının hiçbir zaman tam resmileşemeyen keyfiliğini, kuralları tam uygulayamayan sıcaklığını ve dahası bu hissi yavaş yavaş unuttuğumu hatırlattı bana. Onlar için çok yüksek olan seyahat maliyetlerinin bize de çok yüksek gelmesine biraz yandan yandan güldüler. Hani siz nerelere ne paralar harcıyorsunuz der gibi... Elinizdeki kültürel malzemenin başka nasıl yorumlanabileceğini görebilmek için, bu kadar değerli bir bilgiye ulaşmak için, hele de sizin imkanlarınız çerçevesinde... Dolayısıyla bir şeyleri değiştirmek için, var olan malzemelerin, kullanımların, bir araya gelişlerin alternatiflerini arayan, bunlar başka türlü nasıl bir araya gelir? sorusunu soranlar için önemli cevaplar sunuyor. Üstelik imkansızlıkların öğrettiği ilkelerin zenginliğiyle.

Yaşamımda hayalini bile kumadığım bir yerdeyim.
Sanki zamandan kopmuş gibiyim. Saate bakmak,
sadece eski bir ritüeli gerçekleştirme zanaatı artık. Ben,
çocukluğumdaki o masal kitaplarının sayfalarını
süsleyen tozpembe ve mavi bulutların ortasında
dünyayı gezmeye gitmiş masal kahramanım. Masal
mı gerçek, yoksa gerçekler mi masal?

Neye inansam. Dünü düşünüyorum, yaşandı mı?
Aklım bana oyun mu oynuyor acaba?
Bırak dünü, biraz önce elinde margarittha hafiften
ritme kaptırmış bir salsa attırırken kıvamında. O da mı
hayal ya da rüya?

Uyanmadım daha, şimdi uyuyacağım. Hepsi uykumda
kalsın diye. Hapsedersen yaşadıklarımı rüyama,
yorumların sonra.

İyi geceler KÜBA.

Emel Aksu Cönger
28.04.2009. Saat: 01.05
Küba/ Havana/Otel Libre

kentleşme KENTSEL YAŞAM kentsel dönüşüm

Kent İzleme Merkezi (KİM) söyleşiler dizisinin ikincisi 21 Mayıs 2009 Perşembe akşamı gerçekleştirildi. İnşaat Mühendisi Erdoğan Balcıoğlu* **Kentleşme - Kentsel Yaşam - Kentsel Dönüşüm** başlıklı sunumuyla deneyimlerini ve yurtdışındaki izlenimlerini paylaştı. Sunuş, **Avrupa Kentli Hakları Deklarasyonu, Avrupa Kentsel Şartı, Yerel Yönetim Modelleri, Örnek Kentler, Türkiye'de Yerel Yönetim ve Kentler, İmar ve Planlama İlkeleri- Kentlerimizde İmar Planlarının Yapılması, Ulaşım Planlaması, Mimari Fonksiyon ve Kent Estetiği, Yapı Güvenliği-Yapı Denetim Afet Yönetimi, Kentsel Dönüşüm ve Kente Karşı Suç Kavramı** konularını içeren yoğun ve görsellerle desteklenmiş bir sunumdu.

Sunumun içeriğini oluşturan tüm bu konuların birbirleriyle yakından ilişkili olduğunu vurgulayan Erdoğan Balcıoğlu, bütüncül yaklaşımdan uzaklaştıkça sorunların büyüdüğüne değindi. Kentleşmede yerel yönetimlerin önemi ve farklı ülkelerdeki farklı sistemler ve uygulamalar üzerinde durduktan sonra, ülkemizdeki en büyük sorunun, kadrolar oluşturulurken konunun uzmanlarını seçmek yerine siyasi tercihler yapılması olduğunu dile getirdi.

Sunumda değinilen bir başka konu, il genel meclisi üyelerinin vali tarafından seçilmesinin ve belediye meclis üyelerinin başkana yakın isimlerden oluşmasının muhalefetsiz bir yönetimi mümkün kılması üzerine olmuştur. Bu durum demokrasi anlayışı yerini "ben yaptım oldu" anlayışının alması şeklinde tanımlanmıştır.

Balcıoğlu, üst ölçek planların önemi ve bu planlara bağlı kalınması gerektiğine değinerek ana ulaşım planlarının rafa kaldırıldığını ve yıllarca bu planlara ters düşen uygulamalar yapıldığını aktardı. Ayrıca yalnızca yerel yönetimlerin değil imar yönetmeliklerinin de baskıcı olduğunu ve mimarın ufkunu açmadığının altını da çizdi.

Kent düşünüldüğünde kent yönetimi, kent ekonomisi ve kentin su kaynaklarının doğru değerlendirilmesi ile doğru politikalar ve uygulamalar gerçekleştirilebileceğinin altını çizdi.

Sunumunda antik çağlardan bugüne kadar önemini koruyan meydanlara da değinen Balcıoğlu, kamusal alanların sosyal yaşama önemli etkileri olduğunu ve Ankara'da insanların buluşturan, paylaşımın arttıran meydanların kent ölçeğinde ve mahalle ölçeğinde eksik olduğunu vurguladı.

KİM'in düzenlediği ikinci söyleşi, hayata ve kente dair konuları bütünlük içinde ele alması ve günümüzün en güncel kent sorunu olan kentsel dönüşüm uygulamalarına dikkat çekmesi açısından önemliydi.

20 Haziran 2009 Cumartesi 14.00'de mimar **Mücella Yapıcı**'nın gerçekleştireceği **"Neoliberalizm ve Mekan İlişkisi"** konulu Kent İzleme Merkezi'nin programladığı üçüncü söyleşiye tüm üyelerimizi ve Ankaralıları bekliyoruz.

* Erdoğan Balcıoğlu, çalışma hayatına Manisa Topraklı Gediz Planlama'da teknisyen olarak başladı. Sırasıyla Manisa Belediyesi, Samsun YSE, Hacettepe Dilek İnşaat Şirketi'nde teknik ressam olarak, mezun olduktan sonra Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı Küçük Sanatlar Daire Başkanlığı'nda inşaat mühendisi olarak Küçük Sanayi Siteleri Proje geliştirme hizmetinde bulundu. Daha sonra Ankara Belediye Başkanlığı'nda Ankara'da kaçak yapılaşmanın yoğun olduğu 1978-1982 yılları arasında Yapı Kontrol Müdürü olarak, 1982-1984 yılları arasında Ankara Belediyesi Yapı Şube Müdürlüğü, 1984-1992 yılları arası Çankaya Belediye Başkanlığı'nın kurulma aşamalarında görev alarak Yapı Şube Müdürlüğü, Fen İşleri Müdür Yardımcılığı görevlerinde bulunduktan sonra 1992-2000 yılları arasında Yenimahalle Belediye Başkan Yardımcılığı yapmıştır.

21.Dönem TMMOB Denetleme Kurulu Üyesi, 1979-1980 İMO Ankara Şube Başkanlığı da yapmış olan Balcıoğlu halen İnşaat Mühendisleri Odası, Kentsel Dönüşüm ve Kent Sorunları Komisyonu Başkanlığı yapmaktadır. Yurt dışında Yerel yönetim ve Kentleşme üzerine inceleme ve araştırmalar yapmıştır.

“kent estetiği”

JALE ERZEN, YADİGAR ESEN, OKTAY TURAN, DENİZ ÖZDEN, SEMRA HORUZ, ZEYNEP CEYLANLI, BAŞAK ÖZDEN, MÜGE ATALA / 06.05.2009/ODTÜ

“*Estetik ve Eleştiri*” dersinde bu sönestr uyguladığımız **Kent Estetiği Semineri**’nde Mimarlar Odası Ankara Şubesi’nin isteği üzerine Kent Estetiği konusunu ele alıyoruz. Sene içinde yaptığımız okumalar ve tartışmalar neticesinde her birimizi bir konu seçtik, kente farklı yaklaşım alanları seçtik ve bunlar üzerinde kendi deneyimlerimizden yola çıkarak ve de Ankara’ya odaklayarak kent estetiği nedir bizim için, kent ne tür bir estetik sunuyor, onun üzerine herkes kendince bir yazı hazırladı.

Şunu söylemek istiyorum öncelikle: Estetik dediğimiz vakit, biz hiçbirimiz burada sadece güzellik üzerinde veyahut da güzel biçim üzerinde konuşmuyoruz. Daha ziyade kentin, kentteki biçimlerin, kentteki olayların, kentteki değişimlerin her birimizi nasıl etkilediği ve insanları nasıl etkilediği, yani özneye nesne arasındaki ilişkiyi gündeme getiren ve onu inceleyen ve onun üzerinde bazı yorumlar yapan fenomenolojik bir yaklaşımla kente baktık hepimiz. “Kent ve çocuk”, “Kent ve renk” gibi değişik açılardan kente yaklaştık.

Ankara

“İstanbul, Hatıralar ve Şehir” kitabında Orhan Pamuk, derin bir acıyla dolaştığı İstanbul sokaklarında duyduğu acıyı bastırabilmek için kendi hüznünü şehrin derinden gelen hüznüyle nasıl karıştırdığını anlatır.¹ Kentin yenik ve kederli sokakları onun için avuntu kaynağı gibidir. Ancak yıllar sonra bu sokaklarla tekrar karşılaştığında, zihni tıpkı duyduğumuz eski bir şarkının bize ani bir duygu yoğunluğu ile eski hayal kırıklıklarını getirivermesi gibi aniden aynı acıyı ve hatıraları geri çağırır. Tabii böyle bir yoğunluğu hissedebilmek için şehir ile kurulmuş zamana dayalı bir bağa ihtiyaç vardır, tabi bir de duygu derinliğine. Ancak şehir ziyaretçileri ile iletişimde bulunmaz, zamana ve değişime uymak zorunda kalsa bile üzerinde bu derinliğin izlerini tutamazsa bu bağ kurulabilir mi? Ankara ile ilgili yazılan pek çok yazı O’nun sürekli silinip yeniden yazılan bir söylemin aynası olduğu ve her yeni yapımın bir öncekinin izlerini yok ettiği üzerine. Ancak Ankara, şehirlerin doğası gereği kendi kendilerine oluşturdukları çeşitlilikten payını alamamış ya da ziyaretçileriyle hiçbir özel bağ kuramayan, tarihini ve izlerini sürekli yok eden bir şehir mi?

Bu yazıda Ankara’ya farklı bakış açılarıyla bakmaya çalışarak, onunla iletişim kurmanın yollarını arıyorum, çünkü kendi adıma, belli aralıklarla 4 yıldır yaşadığım Ankara’yla herhangi bir bağ kurmakta zorlandığım gibi şehir içindeki anılarımı da çok iyi hatırlayamıyorum. Bu yüzden ilk olarak Ankara’ya burada öğrencilik yıllarını geçiren ve her fırsatta şehri ne kadar çok sevdiğini dile getiren annemin gözüyle bakmaya çalıştım. Annemin Ankara’ya dair mutlulukla anlattığı anılardan biri hafta sonları arkadaşlarıyla okulunun bulunduğu Cebeci’den Kuğulu’ya kadar yaptıkları uzun yürüyüşlerdi. Böylece Ankara’nın eski yerleşim yerlerinden olan ve Ahmet Hamdi Tanpınar’ın fakirlikleri altındaki ruh bütünlüğüne bürünmek arzusuyla ürpererek dolaştığı

YADİGAR ESEN (Bina Bilgisi Yüksek Lisans Öğrencisi)- Öncelikle bir girişle başlamak istiyorum. Dönem boyunca “*Estetik ve Eleştiri*” dersinde kentle ilgili farklı okumalar yaptık. Mimarların, sanatçıların, sanat tarihçilerinin, kuramcılarının, yani bir kente farklı açılardan bakan, farklı yazarların, kenti, kentsel peyzajı nasıl algıladıklarını, değerlendirdiklerini ve yorumladıklarını gördük. Dersin sonunda biz de yaşadığımız kente, Ankara’ya, okuduğumuz metinlerin de ışığında bakmaya çalıştık. Ankara’yı hangi farklı açılardan değerlendirebiliriz, kentte var olan estetik değerleri nasıl açığa çıkarabiliriz ve kentle kendimizi nasıl ilişkilendirebiliriz?

Sonuçta herkes, kendi bakış açısıyla Ankara’yı yansıtmaya çalıştı. Aslında sanırım hepimiz, yazılarımızı teorik açıklamalardan çok kendi bakış açımız ve kişisel deneyimlerimizden yola çıkarak yazmaya çalıştık. Bir şey eklemek isteyen ya da itiraz etmek isteyen varsa...

Ben kendi yazımla ilgili devam edeceğim.

OKTAY TURAN (Bina Bilgisi Doktora Öğrencisi)- Benim durumumda aslında çok fazla kişisel deneyimlerden yola çıkma gibi bir durum söz konusu değil. Bu şekilde yazmamın sebebi bu mevcut durumu bir sorun olarak görmemden kaynaklanıyor. 27 yıldır Ankara’da yaşıyorum, ama bu ilişkiye geçememe halini bir sorun olarak gördüğümünden teorik bir metin yazdım. Bu bir sorun mu, yoksa bir saptama mı emin değilim ama...

YADİGAR ESEN- Devam ediyorum, ben yazımda da belirttiğim gibi, Ankara’yla kişisel bir iletişim kurmanın -Oktay’ın da değindiği gibi- çok kolay olmadığını düşünüyorum, çünkü şehir buna izin veren çok açık bir şehir değil. Bu hissi yenebilmek için, başkalarının hikayelerini ya da anılarını kendi kişisel deneyimlerimle harmanlayıp, onları hafızamda kaydederek, şehirde belki biraz da derinde var olan farklı katmanları yaşamaya çalıştım. Yazıma geçiyorum.

Cebeci'deki dar sokaklardan, yukarıya çıktıkça yavaş yavaş açılan bulvarlara, genç başkentin kenti ve kent yaşamını kurguladığı modern yerleşim yerlerine doğru yürüyorlar, kentin tarihinin izleri üstünde kendi kişisel anılarını yaratıyorlardı. Ankara'yla kurduğu bu bağ, okul bittikten sonra oradan ayrılıp uzun yıllar geri dönemeyen anneme, Ankara'nın yaşanabilecek en güzel kentlerden biri olduğunu düşündürmüştü.

Ankara bugün 40 yıl önceki şehir değil muhakkak, ancak 1960'larda geçmişini yaprak yaprak ziyaretçilerin okumasına açan bu şehrin izlerini hala bir yerlerde bulabiliyor muyuz? Bunu anlayabilmek için belki de Ankara'nın içinde taşıdığı potansiyelleri ve bu potansiyellerin şehirle kurulacak bağları nasıl çeşitli kıldığını anlayabilmek gerek.

Kentle bu bağ kurabilmek için öncelikli olan, onu okuyabilmektir, kişi sokakların diziliminin, mekanların kurgulanışının kılavuzluk etmesiyle şehrin tarihinin ve yaşanmışlık duygusunun yarattığı derinliği hissedebilir. Bir başka deyişle kentin bu derinliği verebilecek mekanlara sahip olması gerekir. Bazı durumlarda bu derinlik şehirlerin kimliğini oluşturur, öyle ki geleneksel Japon şiirinde şairler, belli bir duyguyu ya da durumu anlatmak istediklerinde bunu doğrudan anlatmak yerine bu duygu ya da olaylarla özdeşleşmiş belirli yerlere referans verirler.² Ankara'nın adı da kolektif tarihimizde bağımsızlık ya da zafer kelimeleri ile anılır, hatta Tanpınar Ankara'nın İstiklal mücadelesi yıllarından, Roma'ya ve Hititlere kadar uzanan tüm geçmişini yakarak çıktığını söyler. Yine de bu izler, son zafere kılavuzluk etmiştir ona göre, aksi takdirde "eski hayat ağacı yeni meyvalarla" donanamazdı.³ Bugün kırık kaldırımlarına, ya da harap sokaklarına bakıp Ankara'nın o mağrur ve gururlu bir

başkent görüntüsünü kaybettiğini düşünebiliriz, ancak Ankara'nın hikayeden yoksun bir şehir olmadığı çok açık: Ankara Kalesi'ne çıktığımızda birden, kente 1920'lerin sonlarında gelen Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Ankara'sını canlandırmaya, Ulus'da ya da Cebeci'de Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun idealist kahramanlarını görmeye çalışırsak, şehir onların ve aynı havayı solumuş herkesin hikayelerinin yazıldığı bir mekan olur. Biz, benim yapmaya çalıştığım gibi- bir yakınımın en sevdiği yoldan yürüyüp onun anılarını arayarak onlara tutunmaya çalışabiliriz, ya da yol boyunca -altı her daim su dolu kırık kaldırımlardan kaçınarak- sokak ve bina isimlerinin gerisindeki hikayeleri anlamlandırmaya çalışır kendi hikayelerimizi de yazabiliriz. Sonunda Atatürk Bulvarı'ndan daha yukarı çıkıp şehre baktığımızda ise kırmızı ve çorak dağların belleksizliği ile, onların içinde konumlanan karmaşık şehrin ve onun kopuk hatıralarının tamamlayıcılığına da hayret ederek. Böylece kent, Orhan Pamuk'un hüznünü İstanbul'un sokaklarıyla özdeşleştirdiği gibi kişisel hatıraların taşıyıcısı olur. Böylece bu sokaklardan tekrar geçtiğimizde, zihnimiz geçmiş ve şimdiyi aynı mekanda birbirine bağlar.

Bu şehri, düzensiz görünen binalar yığını bir arada tutan ziyaretçilerinin onu görme biçimidir belki de, ne kadar çeşitli birey varsa o kadar zengin ve çeşitli bir Ankara'dayızdır. Çiğir Mahallesi'ndeki bir sokakta, Cebeci'deki ya da Esat'taki bir mahallede kentle kurulan başka ilişkiler gözlemlenir. Kentlerde de mekanların derinliğini, orada yaşayan insanların sokakla ve birbirleriyle kurguladıkları ilişki sağlar, ve kentin farklı mahallelerinde, sokaklarında, bireysel çeşitlilikler ve toplumsal alışkanlıklar birbirine karışır.

Fotograf: Deniz Ustaoglu

Ankara'nın tek düze apartmanlarla dolu sokaklarının içlerinde ilerlediğimizde, onun farklı yüzleriyle karşılaşırız. Yağmurlu bir öğleden sonrada Esat'ta Ankara bizi şaşırtabilir; uzaklardan gelen, bir subayın cenaze töreni için çalınan Ölüm Marşı eşliğinde dolaştığımızda, bahçeleri meyva ağaçlarıyla kaplı evler, köşe başlarındaki küçük dükkanlar, camlarda ya da sokakta birbirlerini selamlayan insanlar bize kentte hala süren günlük hayatı, ve onun uçuculuğunu, belki dünyanın en güzel şiirinden daha iyi anlatabilir... Gecekondu mahallelerinde ise kent yeniden tanımlanır, biraz daha vahşi görünen ancak belki de sokakla en insani ilişkilerin kurulduğu yerler, şehir yaşamının düzeni olduğu kadar düzensizliği getirdiği, olanaklarla olduğu kadar olanaksızlıklarla da tanımlanabildiğini yansıtır. Bu mekanlarda şehir gündelik yaşamla şekillenir, ve her yeni gün farklı bir yüz oluşturur, bu yüzler çeşitlendikçe de kente dair anılarımız da zenginleşir. Aslında her kentin kent olma özelliğinden gelen,

kendiliğinden sağladığı, ne kadar donuk olursa olsun yapı çevreyle ilettiği bir karakteri vardır, iklimi, rengi, caddeleri meydanları ve insanları ona kendi kişiliğini kazandırır. Ankara'nın farklı mahallelerinde dolaştıkça, şehri 24 saat yaşayan bir sergi gibi hissetmeye başlayabiliriz. Gördüğümüz her farklı sokak, mahalle, bize yeni dünyaları açar, tıpkı karanlık bir gökyüzü resmiyle ayın dolunaydaki güzelliğini anlatmaya çalışan ressam, ya da çıktığı yolculukta samanyolu altında uzanan ıssız Sado adasının hüznü hatırasına en güzel şiirini yazan Basho⁴ gibi, kentte görebildiklerimi ardında gizlenen şeyleri düşleyip ondan estetik bir haz almaya başlayabiliriz.

İyi kurgulanmış bir şehir, hayal gücünü ve bilişsel yetileri güçlendirir, ancak kenti oluşturan, onu bütünleyip anlamlandıran da kişisel deneyimlerimizdir. Bugün Ankara'ya, bozkırda aralarında anlamsız görünen boşluklar bırakarak yayılmaya çalışan

devasa apartmanlara, onların hemen dibinde kendi kendini oluşturmuş sıkışık gecekondulu mahallelerine, kentin ve kentli olmanın ilk kez kurgulandığı Atatürk Bulvarı'na, birbirinden büyük taşıt yollarıyla kopmuş mahallelere ve birbirine uzak insanlarına baktığımızda; Ankara'nın zamana hiçbir direnç göstermeden yıkılıp tam kestiremediğimiz geleceğin başka kurallarıyla yeniden yapıldığını düşünebiliriz. Ancak aynı şehire bakıp her yıkımın yarattığı boşluğun bile kentte farklı zamanlarda farklı bireyler tarafından yorumlanabilecek izler açabildiği, Ankara'nın ara sokaklarında gündelik hayatın ritmiyle bu izlerin karıştığı, başkalarının hikayeleri ve anılarıyla kentin görünenin arkasındaki boyutuna ulaşabildiğimizi unutmuyarak...

Teşekkür ederim.

OKTAY TURAN- Biraz önce de söylediğim gibi ben çok daha genel anlamda bakmaya çalıştım. Bunun bir sebebi var, çünkü detaydan başlayıp çözümlemeye çalıştığımızda bir şekilde Ankara'nın anlamsız gelebileceği gibi bir kaygım olduğundan bu şekilde bir çözümleme

yapmaya çalıştım. Aslında bu bir anlamda kendim için de yararlı oldu. İlk başta söylediğim o soruna, yani çok fazla Ankara'yla birebir kişisel ilişki kuramama sorununa belki bir reçete olması bakımından bu metni yazdım.

Bir Tabula Rasa Olarak Ankara

Gernot Böhme eleştirel bir tavırla çağdaş kent tasarımı yönlendiren anlayışlarda, örneğin Camillo Sitte'nin estetik olgusu ya da Kevin Lynch'in kent imgesi olgusu gibi, "Çevre genelde tümüyle görsel bir biçimde kavranmaktadır." demektedir. Bu anlayışların belirli bir estetik duyarlılık ideali çerçevesinde öne sürüldüğü göz önüne alındığında, Böhme'nin eleştirisi çok daha fazla anlam kazanmaktadır. Salt görsel bir anlayışın, kentsel estetiğin belirlenmesinde rol oynadığı bu avangart anlayışlarda, eksik olarak algılanan bu tür tüm dengelilerin yarattığı biçimsel bütünün içinde belki ondan daha önemli olabilecek çeşitli olguların kaybolmasıdır. Böhme genelde atmosferle özetliyor, bu kaybolan ya da olmayan şeyleri. Örneğin Böhme'nin kentin atmosferinden bahsederken genelde üzerinde durduğu olgular, ses, koku gibi, kenti benzersiz kılan ve onun devamını sağlayan özelliklerdir.

Daha genel bir anlayışla, bu tür olguların da kentin algılanmasında estetik açıdan önemli bir yer tutması gerektiğini öne sürmektedir. Bu durumu yaratan olgular bütünü düşünüldüğünde - kent bir "tabula rasa" olarak belirlendiğinde ve her türlü dönüşüm eklemleri ve bu anlayışa göre yapıldığında - Böhme'nin anlayışına uygun olarak bir atmosferden bahsetmek mümkün olamamaktadır, çünkü "tabula rasa" olgusu

bu tür detayları atlamakta ve salt biçimsel, bu anlamda yapay ve katı olmaya mahkum gibi gözüken bir anlayış ortaya koymaktadır.

Aslında bu bir anlamda kaçınılmaz olan bir durum gibi de gözükebilir. Bir yandan geçmişle bağları kopartma amacındaki bir anlayışın, bir yandan da salt geçmişten gelen birikimlere bağımlı olarak oluşması beklenen bir durumu ortaya çıkarması mümkün gözükmemektedir. Buna çok genel anlamda "modernite" diyebiliriz, yani modernitenin kent içinde totolojik olarak bir mantığı vardır, ama onun dışına taşıtığında sorunlar ortaya çıkabilir. Bu durum salt kendi bütünü içinde düşünüldüğünde, herhangi bir çelişki yaratmıyor gibi gözükse de, tarihsel süreklilik ve insan faktörleri göz önüne alındığında, çeşitli sorunların ve kınımların meydana gelmesi kaçınılmaz gibi gözükmektedir.

"Tabula rasa" olgusu, modern estetik duyarlılık için bir ön şart olarak kabul edildiğinden, Paul Ricoeur'ün değindiği şekliyle, teknolojik ilerlemeyle toplumsal kökenlerin ya da geçmişin uyumlu hale getirilmesi çabalarına verilen cevap bu bağlamda tatmin edici olamamaktadır. Aslında modern estetik kaygıların böyle bir çelişkiyi göz önüne almadıkları belli durumlar mevcuttur ve kentsel tasarım ritüeli de bunların arasında sayılabilir.

Modernitenin bir ütopya ya da daha genel anlamda bir proje olarak ele alındığında kavranması daha kolay bir olgu haline geldiği açıktır, çünkü totaliter bir anlayış bünyesinde barındırdığından ve etki alanının tüm sınırlarını da kendi belirlemek istediğinden, bu anlayışın yansımaları değişik biçimlerde de olsa her alanda hissedilebilmektedir. Yaratılmak istenen şeyin bir kurgudan öteye gitmemesi olgusu

–"tabula rasa" için kurgu önemli bir kavram- modernite için kaçınılmaz olarak gözükmektedir, çünkü geçmişi ve geçmişin yarattığı oluşumları reddetmeye vardığı anlayışı sonuçta yapay bir bütünlüğe yol açmakta, ancak totolojik bir şekilde sorgulandığında çeşitli anlamlar barındırabilecek bir bütünü tariflemektedir.

Burada ikinci kısma geçiyorum, Ankara'yı bir "tabula rasa" olarak nasıl gördüğümü kısaca anlatmaya çalışacağım. Ankara başlangıçtan itibaren bir "tabula rasa" olarak düşünülmekte ve öyle sunulmaktadır. "Tabula rasa" olgusunu oluşturan etkenlerin başında, Yeni Cumhuriyet'in kentini tanımlamak gereği duyarak, eski tanımlardan kurtulmak istemesi gelebilir. Bu bağlamda "tabula rasa" olgusunun devam edebilmesi için, kente ait olan kolektif hafızanın dönüştürülmesi ve yok edilmesi gerekmektedir.

Sergey Yutkeviç'in 1933 tarihli "Türkiye'nin Kalbi: Ankara" adlı belgeselinde ele alınan biçimiyle Ankara, yeni kurulan Cumhuriyet'in en önemli ve vazgeçilmez simgelerinden biridir ve bu bağlamda modern kent estetiğini yansıtmalıdır. Yutkeviç'in belgeselinde görüldüğü gibi, Ankara imgeleri kurgulanmış bir mantığa dayanmaktadır. Atatürk'ün isteğiyle çekildiği bilinen belgeselin oluşturmaya çalıştığı anlayış, kent içinde bir anlam bütünlüğü oluşturan, ama bunu yaparken kendisiyle ilişki kurabilecek tarihi bir olgu ya da kavram arayışı içinde olmayan bir yaklaşımı temsil etmektedir.

Bu bağlamda "tabula rasa" olarak görülenin sadece kentsel bütün olmadığı açıktır. Yaratılmak istenen "tabula rasa" bir anlamda yaşamın tüm alanlarını kapsamaktadır. Belki bir anlamda çelişkili

gibi görünse de böyle bir anlayışın geçmişe yönelik pragmatik bir tutum olduğu düşünülebilir. Geçmişe yönelik ve ondan kaynaklanan anlayışları bağlamından kopartıp kendi amaçları için kullanmak ve bu bağlamda kendi yarattığını sağlamlaştırmaya çalışmak bu tür bir yaklaşıma örnek olarak verilebilir. Örneğin, geçmiş cumhuriyet ideolojisi için bağlamından koparınca kendi düşüncesi ya da ideolojisi için bir araç olabilir, ama tarihsel bağlamda kullanmadığı için, ona hak ettiği şeyi vermediğini söyleyebiliriz.

“Tabula rasa” olgusu, kendi içinde soyut ve geçmişten kopuk bir bütünlük kurmaya çalıştığı için, bu sistematiki bozacak şeyleri kendi içinde barındırması mümkün gözükmemektedir. Belli bir deyişle, kentin içinde yaşayanları yansıtan bir ayna olarak düşünülmesi bağlamında bu “tabula rasa” olma durumu bir bakıma bir bütünü simgelemektedir, çünkü kurgulanmaya çalışılan şey, yalnızca kentsel varsayımlar değil, insan yaşamlarıdır da aynı zamanda. Belli bir ideolojik boyut içerisinde de aslında oldukça naif bir biçimde yerleştirilmeye çalışılan bir burjuva kültüründen söz etmek mümkün gibi gözükmemektedir. Bu bağlamda Ankara'nın oynaması gereken rol de bu çağdaş yaşama uygun bir altyapı bütünü varlığını hissettirmesidir. Bu çeşitli “tabula rasa” olma halleri arasında belli bir sebep-sonuç ilişkisi olduğu düşünülebilir. Örneğin, Lörcher Planı çerçevesinde Ankara'da Yenışehir bölgesindeki meydanların kültürel ya da tarihsel çıkarsamayla oluşturulduğu üzerinde durulması gereken bir konudur.

Ali Cengizkan'ın Güven Arif Sargın'ın derlediği “Ankara'nın Kamusal Yüzleri” içindeki “Cumhuriyet dönemi kamusal mekânları için bir çalışma programı” adlı makalesinde belirttiği gibi “Yenışehir

Fotoğraf: Deniz Üstüoğlu

bölgesindeki bu meydanlar aslında kentin üst gelir gruplarının, toprak sahiplerinin ve Cumhuriyetin öncü kadrolarının ödeyerek alabildiği Yenışehir Konutları dokusu içinde ve arasında düşünülen kamusal mekânlardır. Başlangıçta bugünkü devamlı yoğunlaşan iş merkezinin içinde kalmaları kuşkusuz kurgulanmamıştır.”

Bu meydanların bugünkü durumda işlevlerini yerine getirip getirmediği göz önüne alındığında çok tatmin edici bir karşılık vermek mümkün gözükmemektedir. Bu tür bir kurgunun salt Lörcher'in belirlemesi bağlamında, bu Ali Cengizkan'ın düşüncesi, yani doğrudan ideolojik olarak çok etkili bir biçimde bunun dayatılmadığı, daha çok Lörcher'in yönlendirmeleriyle oluştuğunu belirtiyor. Lörcher'in belirlemesi bağlamında oluştuğu kabul edilse bile,

kullanıcısının bu tür bir kurguyu onu kullanarak meşrulaştırması durumu göz ardı edilemez. Bu elbette belirli anlamda bir duyarsızlığı beraberinde getirmektedir, çünkü Lörcher'in planına sahip çıkmamak ya da onu uygun bir şekle dönüştürememenin çeşitli sebepleri olmalıdır.

Yine Cengizkan aynı metinde şöyle demektedir: “Ancak kurgu ve tasarım proje alanından kurtulup, kentsel mekâna katıldıkça, kamuoyunda gücü ve etkileri daha fazla hissedilmiş ve ancak ondan sonradır ki, belli olumlu olumsuz müdahaleler yapılmıştır.” Bu da aslında bir tümünden gelim sorunu, yani önce bir model önerilip, daha sonra onu bozmaya ya da onu anlamsızlaştırmaya çalışmak gibi görebiliriz belki. Olumlu ya da olumsuz müdahale boyutunda nelerin tartışılacağı

önemlidir, olumlu kavramı içine giren düzenlemeler mevcut durumu korumaya yönelik düzenlemeler midir yoksa aksine onu dönüştürmeye çalışan çabalar mıdır?

Ankara örneğinde anlaşıldığı kadarıyla, bunun başlangıçta da çok sistematik bir biçimde devam ettirilmediği bilgisi göz önüne alındığında, bu olumlu olumsuz müdahalelerin de salt müdahale olma özellikleri dikkate alındığında, bir tür ilişkisizlik ya da kavramlaştırma eksikliği olduğu tahmin edilebilir. Bu bağlamda Ankara deneyimi büyük oranda bu kısımda da benim için daha çok “tabula rasa”ya tam denk düşen bir örnek ve karşılaştırmaya belki daha iyi anlayabileceğimizi düşündüm. Brezilya'nın başkenti Brezilya, deneyim büyük oranda Brezilya deneyimiyle benzerlikler göstermektedir.

Ancak Ankara bağlamında kentsel hafıza düşünüldüğünde, bunun sadece Cumhuriyet sonrası oluşan kaygılarla oluşmadığı açıktır. Ankara'yla Brezilya olgularını ayıran bir diğer durum da ortaya konulan stratejinin uygulanmasına yönelik olan kararlılıktır. Ankara örneğinde her ne kadar siyasi erkin planlamada rol oynadığı ve planlamanın belirli bir ideoloji çerçevesinde yürütülmeye çalışıldığı gibi bir izlenim edinilmesi mümkün olsa da, bunun aksini kanıtlayan çeşitli tarihi araştırmalar ışığında yürütülen çalışmaların o kadar sistematik ve bilinçli olmadığı izlenimi elde edilebilir. Bu yargı ile ilgili olarak Ali Cengizkan yine aynı metninde şöyle demektedir: “Ankara'nın yeni bir devletin başkenti olarak ortaya çıkışında belli başlı kentsel mekânlarının planlanmasının belirli bir siyasi erk yoluyla, hatta belirli bir istek ve hedefe yönelik olarak elde edilmediklerine dair gerçeği bilmek zorundayız.”

Ankara örneğinde, kentin hafızası yapay bir şekilde oluşturulmakta ve bu da kentliyle kent arasındaki ilişkiyi sekteye uğratmaktadır. Bu bağlamda Ankara'nın sahip olduğu atmosferin, Hobsbawm'ın "icat edilmiş gelenek" terimiyle açıklanabilir olması mümkündür. Fakat bu durumun göreceli olma hali gözardı edilmemelidir. Brezilya imgesi göz önüne alındığında, Ankara'nın sahip olduğu bu icat edilmiş gelenek olgusu etkisini yitirmektedir.

Bu göreceli olma durumu, gerçek hayatta somut olarak hissedilen ve insanları etkileyen bir olgu olmadığı için, kentli için çok fazla bir anlam barındırmayabilir. Ankara'nın sahip olduğu atmosferin a priori bir şekilde algılandığı söylenebilir. Bu aslında genel olarak belki Cumhuriyetin kendisi de bu şekilde sorgulanmayan ve olduğu gibi kabul edilen, bu durum aslında bir icat edilmiş gelenek oluşturmak için bir ön şarttır. Çünkü "tabula rasa" da yeterli olmadığı bir şekilde eski geleneklere benzeyen, ancak tarihi bir sürekliliği bünyesinde barındırmayan çeşitli geleneklerin icat edilmesi gerekmektedir.

Ankara'yı içinde bulunduğu ve onu Brezilya'dan farklı kılan ikilem Ankara'nın bir "tabula rasa" üzerine kurulacak olan bir kurguya hazır olmaması diye düşünebiliriz. Bu ikilem, bu aslında olumlu bir yargıya da denk düşer, hani Ankara Brezilya'dan daha zengindir bu alanda ters açıdan. Bu, bu anlama da gelebilir, ama eğer amaç bir "tabula rasa" kurmaksa, Ankara bu özelliklerinden dolayı ona hazır değil şeklinde belki değerlendirebiliriz.

Bu ikilem doğal olarak Ankara'nın modern bir kent olma potansiyeline sahip olmasını engelleyebileceği gibi, aynı zamanda

geçmişle bağını kuran bir kent olmasına da izin vermeyebilir. Bu bağlamda Brezilya kendi öne sürdüğü mantık açısından daha tutarlı gözükmektedir. Ancak, bu hiçbir şekilde genel bir kentsel duyarlılığa denk düşmemektedir, çünkü Brezilya'da bu anlamda kullanıcıları tarafından modern olarak kabul edildiğini, ama kendileri için tasarlanmadığına dair eleştiriler de var. Örneğin bir buluşma mekânı ya da bir meydan, yani Ankara'da da var böyle bir eksiklik, ama halk için bir meydan daha doğrusu, toplanmak için bir meydan tasarlanmaması Brezilya için bir eleştiri konusu, ama bunun bir "tabula rasa" olmasını engellemiyor.

Ankara'nın var olan durumu için dışa vurduğu imge de bu ikilem yüzünden anlamını giderek yitirmektedir. Çelişkili durumların varlığı, her bir durumu meşruiyetin sorgulanmasına yol açmak gibi bir risk taşıdığından, bir anlam karmaşasına ve bilinçsiz bir şekilde bir anlam kaymasına yol açmaktadır. Arada olma durumu her ne kadar modern bir olgu gibi gözükse de kent estetiği söz konusu olduğunda, pratik anlamda çeşitli sorunlara yol açmaktadır. Ancak bu durumdan kurtulmanın da kendi dışında daha büyük çelişkilere yol açabileceği fikri göz önüne alınmalıdır.

DENİZ ÖZDEN- Mimarlık Tarihi yüksek lisans yapıyorum. Ankara'nın şehir estetiğini güvenlik birimlerinin kenti nasıl çevrelediğini ele alarak inceledim. Ankara'yı içerdiği imajlar çerçevesinde düşünürsek, ilk başlayacağımız bölme

olarak Güvenlik Anıtı'yla Dikmen Caddesi'nin başlangıcı arasındaki Bakanlıklar mevkii dikkat çeker. Dikmen Caddesi'nin hemen başına yerleştirilmiş olan üçüncü TBMM binası, anıtsal niteliğiyle karşımızda durur. Buraya şehrin herhangi bir yerinden yürüyerek gelmeye kalkışmak, trafik gürültüsünden hazzetmiyorsak, büyük hata olur. Yine de Kızılay tarafından yürürsek, yayalar için sağlanmış olan kaldırımların genişliği çoğu yere göre yürümeye daha elverişlidir. İsmet İnönü Bulvarı'yla Dikmen Caddesi'nin kesiştiği göbeğe gelindiğinde, TBMM'nin hemen karşısında bir yanında Emniyet Müdürlüğü'nün diğer yanında da Jandarma Komutanlığının bulunduğu İçişleri Bakanlığı binasını, çaprazında Genelkurmay Başkanlığı ve Dikmen Caddesi tarafında da Deniz Kuvvetleri Komutanlığı görürüz. Hepsisi de etrafı metal korkuluklarla çevrili ve her köşesinde askerlerin nöbet beklediği kurumlardır.

Ankara'ya ilk kez gelen bir insan, bu üç yönü askeri yapılarla çevrilmiş yerde pek de hoş karşılandığını hissetmez sanırım. Bu yapıların çevrelediği meclis binasını halkın temsil edildiği bir yer olarak düşününce, daha bir konuksever duruyor. Tabii binanın çevresiyle kurduğu ilişkide caddelerden büyük bir mesafeyle ayrılmasını ve ziyaretçi olarak buraya

girerken kademe kademe yapılan üst aramalarını hesaba katarsak, bu konukseverliği göremeyiz.

Günümüzde bu kadar güvenlik tedbirinin alınmasını anlaşılabilir kılan birçok olayla haberlerde de karşılaşıyoruz, ama yine de insanın bir mekâna girerken böyle didik didik aranması tüm aidiyet duygusunu yok ediyor. Meclis bahçesine girdiğimde ziyaretçi kartımla dolaşırken, binaların simgeselliği bir milletvekilinin röportaj verirkenki temiz siyaset demeciyle birleşti. Bir yandan da etrafımda telefonla konuşan şahıslardan, "Başkanım, başkanım" sesleri geliyordu. Bunlar, kuş sesleriyle karışarak, algılarımı meclis bahçesindeki çeşit çeşit ağaçlara yöneltti. Bu izolasyon içerisinde doğayı uzaktan seyretmek ve çimlere basmadan yürümek gerekir.

TBMM'den Ulus'a yürüyerek gitmek için, dümdüz bir yol izlemek yeterlidir. Bu düzlükte Ulus'a yaklaştıkça, erken Cumhuriyet dönemi binaları kendini göstermeye başlar. Ulus'ta Roma döneminden kalmış olan Augustus Tapınağı'na ve hemen yanında Hacı Bayram Cami'sine rastlarız. Bu mevkide şu sıralar harap halde olan tarihi evler için girişilen restorasyon projesinden dolayı, adım başı bir güvenlik görevlisi koymuşlar.

Bu restorasyon alanına bu kadar güvenlik sağlanması, gerçekten şaşırtıcı, fakat

fotoğraf çekmek istediğimde görevlilerin oradaki işlerinin ne olduğunu anladım. Fotoğraf çekmek yasaktı. Sebebini sorduğumda, "Bize verilen emir bu." cevabından başka buradaki projenin kopyalanmaması için bir tedbir olduğu cevabını da aldım. Evlerin birbirlerine yakınlığının ve dar sokaklarının verdiği his, bu evler boşaltılmadan önce, burada yaşayan ailelerin birbirleriyle olan yakın ilişkisini gözümde canlandırdı.

Şimdi sadece güvenlik görevlilerinden ve restorasyonda çalışanlardan başka kimsenin bulunmadığı bu yer, restorasyon bitince acaba nasıl bir hal alacak? Uygulanan proje hakkında bilgi edinmek için, Melih Gökçek'in internet sitesindeki animasyonu izlemek ne yazık ki kullanım alanıyla ilgili bir fikir vermiyor. Fakat görünen o ki, şu anda evlerde bulunan renk çeşitliliğinin yerini tek tip düşünülmüş evler alabilir. Hacı Bayram Projesinde, tarihi dokuya sadık kalınacağı iddia edilse de, projenin Hacı Bayram'ı bir inanç turizmi mekânı olarak tasarlamasının, oradaki insanların yapılı çevreyle olan ilişkisini bambaşka bir şekle sokacağı anlamına gelir.

Oysa Hacı Bayram'ın yerleşim yeri olarak planlanması, hem Ankara'nın tarihsel kimliğine, hem de oradaki insanlara sadık kalındığının göstergesi olurdu.

SEMRA HORUZ- Ben de mimarlık tarihi mastır öğrencisiyim.

Metnimin başlığı "**Şehir Labirentinde Bir Çocuk ve Dinle(n)me**".

Kente benim bakış açım, sürekli okuyup anlamaya çalıştığımız soyut teorileri Ankara'da hâlihazırda yaşarken, bilinçli ya da bilinçsiz nasıl somutlaştırdığımız üzerine oldu. Estetik denilince aklımıza çalınan gelip geçer güzellik ya da beğeni hikayeleri yerine, kentle ilgili anlamına dokunabileceğimiz, gerçek, gizli, ufak ayrıntılar en iyi yardımcılardı bu konuda. Zira anlam ancak yaşayınca oluşuyor bir şehirde. Yalnızca Ankara'dan o tonda duyulan kaygılı anne sesi, evimin sokağındaki bir balkonun mavi brandası ve hatırlattıkları, hiçbir yokuşun denize ulaşmaması ya da kolay kolay kaybolamama, hiçbir sokağı duvara çıkmamasına rağmen Berlin gibi. Ankara belki bunları hatırlatır bana.

Onunla yaşadığım tuhaf ilişki, üzerine iz bırakmak için oynadığım oyunlar, sıkıcı düzenine getirdiğim yeni değerler, bunlar da anlatılmalı belki, ama şimdi bir kentin labirent diye tarif edilen sokakları, oralarda gezinen çocuklar, şehrin sesini dinlemeye ve dinlenmeye çalışan bireyler benim kahramanlarım ve önce ana kahramandan, labirent sokaklardan başlamak gerek sanırım...

Şehir Labirentinde Bir Çocuk ve Dinle(n)me

Bir şehri bilmeyince insan çocuk gibi oynamak ister, kaybolmak ve keşfetmek, ama hep güvenli bir labirentte olduğunun farkında olarak. Hele bir de yüksek bilinçlerin ürünü olan büyük kentlerdeyse. Böylece ilk tasarlanma anında öngörülen o deneyimleyerek öğrenme özelliğini yaşayabiliriz labirentlerin. Bu nedenle şehir labirentinden bahsedince, karışıklık, bilinmezlik yerine keşif, heyecan, rüya-gerçek arası yeniden yaratım geliyor kentli insanın aklına. Ankara'yı bir labirent keyfiyle keşfeden bir çocuk veya dinlenmek amacıyla sokaklarına çıkan biri bu heyecana pek de fazla varamıyor sanırım. Oysa bu organizasyon sadece bir seviyede değil, sonradan tanışanlar için değişik bir etmen olan metroyla birlikte, labirent koridorlarına farklı katmanlar eklenmesine rağmen, sokaklar Crowter'ın bahsettiği o hayal gücünü aktive etmiyor, düşleri uyarmıyor. Ankara'ya ilk geldiğimiz zamanlar yapardık bunu iki arkadaş. Metroda kaybolup, bilmediğimiz bir çıkıştan şehre ulaşmak ve sonra nerede olduğumuzu

keşfetmek. Yazık ki bu eskilerden kalma bir ritüele dönüşmek yerine, ilk günlerin hevesi şeklinde tariflenmeye başlandı kısa bir süre sonra.

Şimdi anlıyorum ki, şehrin sokakları en önemli uzvu onun. Dinlenmek istediğimizde veya dinlemek, önce onlara başvuruyoruz ve izin veriyoruz kendi şarkılarını söyleyip bizi ritimlerine katmalarına. Tunalı'dan başlayıp Bestekar ve Tunus'tan, yani benim için belki eski okulumun şehir temsilcilerinden geçmek, Olgunlar'dan aşağı iniyor hissini cebime alıp Karanfil'e, sonra İzmir Caddesi'ne yürümek. Sanırım bu kent bu şiirsellikte payına düşeni yeterince söylemiyor veya sesi çok cılız kalıyor. Birçok kez sokakları labirent parçaları, çocuk oyuncakları değil, gri su kanallarına benziyor. Sular akıp gidiyor içlerinden ve hiçbir iz bırakmıyor.

Çocuk olamadım bu şehirde, ama yabancı oldum, uzunca bir süre hem de ve zorlandım onu anlatırken hiç bilmeyenlere. "Bir kent anlatımı, şehir estetiği, bölge tarifi ya da kendi içinde bölümlerin anlatılmasına değil, ilişkilere referansla yapılır" diyor Crowter. Ankara'yı ilk kez evime konuk ettiğim anneme, ilişkilerine tutunarak nasıl tarifleyebileceğimi düşündüm ben de bu hafta sonu. Hep paket paket farklı güzellikleri var buranın da, ama uzak, zor, bağlantısız yaşadığımız yerlere diye yerdiğimiz Ankara'yı ilişkilere referanslı anlatmak. Altı yıl geçti aradan, ama hâlâ zorlanıyorum. Ulus'tan bahsediyorum, Kale'den, Kızılay'ı anlatıyorum, ODTÜ'yü tarif ediyorum veya Esat'tan bahsediyorum, Gaziosmanpaşa'dan, ama uzun, sakın bir şehir turu önermiyorum. Ayrancı'dan aşağıya doğru yürüyebileceğimiz kadar yürümeyi, ufak, güzel aralar vermeyi ve belki Sıhhiye'ye varıp, sağa dönüp şehrin renginin nasıl değiştiğini hissetmeyi. İstemiyor

Fotoğraf: Deniz Üstoğlu

annem, "Yürüme yolu değil onlar." diyor, "Korkarım ben." Bağlantıları kuramayıp, Esat'tan Tunalı'ya, önce Kızılay'a inip oradan otobüsle gelen ya da ODTÜ'ye Ayrancı'dan mı, Kızılay'dan mı gidilire cevap bulamayan bir sürü şehir çocuğu labirentlerin sokaklarında kaybolmuş.

Marto Mukov, bir şehrin çocuğa sonradan yakınlık kuramayacağını keşfetmiş araştırmalarında. "Yaşanmış şehir çocukla evren arası bir varlıktır" diyor Mukow, "İkisini ayırmamak imkânsızdır." Biriktirdikçe anılarımızı, biz de Ankara'yı içselleştiriyoruz elbette, ama bazen bir tablo veya bir melodi, ona dair hiçbir birikim istemez, girerir benliğimize. Şehirde bu zor; bedensel veya duygusal aktif bir algılama talep edilir her zaman, ama Ankara'da olduğu gibi keyifsiz olmuyor her yerde veya zorlama çoğu kez. Dinlerken sokaklarını ya da dinlenirken, kendi eskisini, geçmişini duymak bile yetiyor bazen kimi yerlerin.

Ankara'da da çok yeni binaların pek modern seslerini duymak yerine, keşke eskiden heybetiyle şehri savunan kalenin, şimdi güzel yüzünü sadece tren kullananlara gösterirken anlattığı hikayeleri, Roma asilliğini, ya da heyecansız bir kitaptan altı çizilmiş figürler gibi duran sokak adları yerine, bağlandıkları caddeler nezdinde yarışa tutulan güzel isimleri, "Bu şehrin balkonları onlar." diye tarifleyebileceğimiz dağların seslerini duyabilsek. Kolayca değişirse bazı şeyler ve kitaplarda okuduğumuz gibi, hep Avrupa'ya öykündüğümüz gibi bazı yerlere izin versek yaşlansalar bizimle ve taşısalar sesimizi yeni labirent kaşiflerine, küçük bireylere. Sanırım o zaman, insan Ankara'da yaşlanmaya meyledecek ve şehrin de güzel yaşlanacağına inanacak. O zaman geçtiği sokaklara daha duyarlı hikayeler armağan bırakacak.

Teşekkür ederim.

ZEYNEP CEYLANLI-

Mimarlık tarihi doktora öğrencisiyim. Baharla birlikte biraz daha pastoral yaklaşıma çalıştım ben Ankara'ya. Baharda Ankara'ya dair yeni keşfettiğim şeyler oldu.

Kent estetiğinin ne olduğu, kentin algılanış biçimleri ve kente nasıl yaklaşılması gerektiği dönem başından beri, - arkadaşlarımızın da söylediği gibi- uğraştığımız başlıca konulardandı. Bu bağlamda, üzerinde durduğumuz temel nokta, insan ve kentin ilişkisi, dolayısıyla yapıyı çevrenin kentin içinde konumlanışıydı. Ancak yapıyı çevrenin neler içerdiğinin farkında olmamız gerek öncelikle. Yüksek apartmanlar ya da tek katlı evler, devlet binaları, iş ve alışveriş merkezlerinin yanı sıra meydanlar, lunaparklar ve hatta insan eliyle düzenlenmiş her türlü yeşil alan da yapıyı çevrenin barındırdığı elemanlardır.

Sevgi Aktüre'ye referansla kenti, "tarım dışı üretimin yoğun biçimde yapıldığı, kırsal ve kentsel tüm üretimin denetlendiği, belirli bir teknolojinin beraberinde getirdiği büyüklük, yoğunluk, farklılaşma ve bütünleşme düzeyine ulaşmış yerleşme türü" olarak tanımladığımızda, kentin kolektif, ancak temelde önceden belirlenmiş bir kurgu dizisi izlediğini söyleyebiliriz.

Peki, insanın tekil bireyler halinde ele alınabileceği bir alan var mıdır şehirde? Evet, şehrin algısı: tamamen öznel olan algı konusunu, önemli bilim ve fikir insanları farklı şekillerde ele alagelmıştır. Ancak, bellekle de ilişkilendirebileceğimiz öznel algı, şehrin kokusundan tutun da rengine kadar, kişiden kişiye değişiklik göstermekte. Bu bağlamda, kokular, sesler, görüntüler,

insanın belleğinde önemli bir yer taşıyor. Bir yerle ilgili gözden kaçan bir ayrıntı burundan kaçmıyor. Akşamsefasını akşamın karanlığında seçemeyebilirsiniz, ama burnunuz kokusunu çoktan almıştır, ya da ağaçlı bir yolda yürürken kuş cıvıltılarını duyarsınız, ama kafanızı kaldırıp baktığınızda görebildiğiniz ağaçların rengarenk çiçek açmış dallarıdır. Otobüsle evinize giderken yol kenarında gördüğünüz tüm yapılar, insan kalabalıkları, hatta trafik ışıkları, her geçişinizde kafanızdaki ev imgesini biraz daha güçlendirir.

Bir şekilde biriken anlık duyumsamalar, yaşamın geneline yayılabilir mi, ya da gelip geçici, çok da dikkat etmediğimiz ayrıntılar olmaktan çıkarılıp, yaşamın tümü bu ayrıntılar, farkındalıklar üzerinden kurgulanabilir mi? Bütün bu söylediklerimizi Ankara şehrinde gözlemlemeyi deneyelim. Örneğin, bu yıl Ankara'da bahar daha bir belirgin sanki. Artık geçen seneye göre artan yağış miktarından mıdır, yoksa şehir her geçen yıl başka başka yüzlerini mi gösteriyordur insanlara bilinmez. Ancak benim bildiğim bir şey varsa o da Ankara'nın her bahar buram buram iğde koktuğudur.

Ankara'nın ne kadar gri bir şehir olduğu klişesine bir zamandır ciddi bir meydan okuma söz konusu, çünkü bahar mevsiminde etrafınıza bakacak olursanız, bunun haksız bir genelleme olduğunu görürsünüz. Kışın çıplak dallarını görüp ürperdiğimiz bütün geniş yapraklı ağaçlar şimdi tomurcuğa boğuldu. Beyaz, fuşya, siklamen, tozpembe, mor, eflatun, yavruağzı ve elbette yeşilin her tonu Ankara'nın çehresine bambaşka bir ifade getirdi. Hele güneş ışıltıyla daha da coşan ağaçlar ve bilumum bitkiler, Ankara'nın

kimilerine göre is, kimilerine göre egzoz, kimilerine göreyse zift kokan havasını tamamen değiştirdi.

Ankara'daki değişim havası, yalnızca bahar mevsimi için geçerli değil, tüm mevsim geçişlerinde şehir bambaşka duyumsanır aslında. Gökyüzü her mevsim bir başka aydınlanır ve insan her mevsim başka türlü yaşar Ankara'yı. Baharda coşan doğa, yazın turuncu bir kavrulmuşluğa çalar örneğin. Sonbahardaysa yeniden keşfederiz ağaçların rengini, bu kez yeşil yerine kırmızı hâkimdir şehre. Kışsa bir son değil, yalnızca dinlenme zamanıdır doğa için. Yağmurun beslediği, karınsa bir yorgan gibi örttüğü toprak ana, bir dahaki bahar düğününe kadar kendini dinlemeye çeker.

Otobüste orta yaşlı bir adamın yanında oturan tanımadığı bir gence yaptığı bir konuşmaya kulak misafiri oldum geçenlerde. "Size acıyorum." dedi. "Oturduğunuz şehirde neler olup bittiğinin farkında değilsiniz, varsa yoksa internet." Gencin ODTÜ'de olduğunu öğrenince ise, "Bak işte o zaman başka, ODTÜ yerleşkesi bu şehrin nefes aldığı ender yerlerden biridir. Doğayı ezmeyen yapıları ve türlü bitki dokusuyla baharın geldiğini televizyondan değil, bizzat kendi gözleriyle görürsün."

Şansım var ki ben de baharı ODTÜ'de karşıladım. Sakaların yarenlik ettiği iğde ağaçlarıyla salkım söğütler, alıç ve badem ağaçları, böğürtlen ve yaban mersini çalılıkları Ankara'da baharın geldiğini bağıra çağıra ilan ediyor.

BAŞAK ÖZDEN-

Merhaba. Ben bina bilgisi yüksek lisans öğrencisiyim. Ben şehre ait deneyimleri, özne ve nesne açısından ele almak istedim, ama özne dediğimizde, hem bireylerden, hem de bireylerin bir bütün olarak oluşturduğu toplumdan söz edebiliriz. O yüzden aslında bu yazımda herkes kendinde ait deneyimler bulabilir, muhtemelen birçoğumuz ortak şeyleri yaşıyoruz, ama birey olmamızdan kaynaklı tabii ki farklı algılarımız da var. Aslında bu yazıya başlarken düşündüklerimi çok genel anlamda bu şekilde özetleyebilirim.

Şehre ve Yaşama Ait İpuçları

Ankara'yı yaşama bağlayan uzun tanımları değil, ipuçlarını arıyorum. Yaşamı geçmişe, şimdiye ve kültüre ait kılan; öznesi ve birikimiyle anlaşılan, o yüzden de sadece bir nesne olamayacak kadar tanımak, deneyimlemek, ilişkilendirmek ve ilişkilenmekle birebir ilişkili olan; nesneleri mekânla, mekânları insanlarla anlaşılan şehirde; uyum, aidiyet, çelişki, karakter gibi kavramların kendisi de bizim için sadece birer kavram olamaz. Şehrin yaşamla nasıl ilişkilendiğini anlamak için, Ankara'yı bilinen değil, deneyimlenen şekilde tanımlamaya, şehir estetiğine ait uyum ve çelişkileri görmeye çalışıyorum.

Bir saatlik yoldan geldim, şehrin bir ucundan bir ucuna. Bu muhitin ortasında buluverdim kendimi, elimde cadde, sokak, mahalle adları, apartman ve daire numarası yazılı olan küçük bir kâğıt parçası. Başladım adresi aramaya, ararken de yoldan geçen birilerini aradı gözüm, yazılı kâğıdı onlara verip kolay

yoldan adresi bulabilmek için. Her gün aynı sokakta zarfları posta kutularına bırakan postacı için, tüm bu isimler, bu numaralar çok daha anlamlı olabilirdi diye düşündüm. Bu muhite ait algımı, apartmanların tek ve çift numaralarından ve isimlerinden tamamen kurtarıp bir süre etrafıma bakmaya başladım. Buraya ait küçük deliller aramaya koyuldu gözüm, kulağım. Köşede duran kocaman çınar ağacı, yaprakları bahar yeşili, biraz ötede iki bahçeyi birbirinden ayıran alelade, birbirine çakılmış gibi duran kırmızı çit takıldı gözüme. Bu iki şey dışında her şey tek renk, evler bembeyaz, yollar da siyahımsı gri. Tam benimle şehir arasında kalan başka deliller bulmaya çalışırken, kendimi şu masaldaki gibi hissettim: Yaptığım yollara ekmek kırıntıları atmak gibi. Dönüş yolumda onları aramak üzere döndüğümde, bu köşe bucakta kalmış, ama çok da oraya ait olan küçük delilleri görüp, çağrışımlarını hatırlamak tekrar ve üstüne yenilerini eklemek...

Neden sonra, yoldan geçen yaşlıca bir amcaya seslendim, aradığım yeri sordum. Kendi kafasındaki orayı, benim anlayabileceğim dilden anlatmaya çalıştı bana. O anda yerler, isimlerden ve numaralardan kendini kurtarıp, isimlerinin önüne gelen sıfatlarıyla anlamlandırmaya başladı. Karşındaki park, önünde bahçesi olan sarı ev, yolun sonundaki büyük, eski cami... O yolları yürürken birkaç kırıntı daha attım oraya buraya, bir dahaki gelişime toplamak için.

Sonra kendi kendime yaşadığım, ait olduğum, deneyimlediğim yerleri kafamda sıfatlarla tanımlamaya çalıştım. Sokaklara, mahallelere yeni isimler bulmaya çalışsam ne olurdu diye düşündüm. Ağaçları baharda çok güzel kokan yer, sokak lambaları titreyen mahalle, iki katlı evlerden oluşan sokak... Bir zamanlar Gaziosmanpaşa'da, her gün dönüş

yolunda tüm apartmanları balkonlarıyla tanımlamaya çalıştığım geldi aklıma. Balkonlar ve giriş kapılarının üstlerindeki hepsinin kendine özgü tipografilerle ya da farklı materyallerle yapılmış numaraları ve yazıları hoşuma giderdi. Balkonun üzerinde kuş desenleri olan ev, balkon demirlerinin içinde minik desenleri olan apartman, giriş kapısında metalden yapılmış kocaman 9 numarasını çok sevdiğim apartman, üzeri yeşil mozaik kaplı olan yeşil bina...

Sonra da Kızılay'ı düşündüm. Oradaki sokaklarda yürürken, hep müzik ve bağırان işportacıların seslerini duyduğum yer, çiçek kokularının bana eşlik ettiği yer, güvercinlerin o garip sesleriyle üstüme üstüme uçtuğu sokak, gece ışıklarını çok sevdiğim kısım, hatta yağmur yağdığında kaldırım taşlarından üzerime su sıçrayan cadde...

Bunları düşünürken aklıma Batıkent geldi birden. Kaç kere gittiysem o kadar korktum yolumu kaybedeceğim diye. Nedense, planlanmışlık hissinin verdiği düzen kadar, bu planlanmışlık içinde kendi kendine oluşmuş olanı arıyorum. Tüm evler, tüm sokaklar benzer geliyor, yönümü ya arkamdaki anayola ya da oradaki bir süpermarkete göre tayin ediyorum, ya da elimdeki numara ve isimlere göre bulmaya çalışıyorum o yerleri.

Daha çok Ankaralı olmayanların kullandığı, ama Ankara'ya ait olan "Ankara memur kenti"nde monotonluğun ya da kaosu ortasında bir oluşum aradığım şey aslında, şehirde bunu arıyorum. Hem şehrin bize kattıkları, hem de içinde yaşayanların ona kattıklarından oluşan bir kent, ya da kent parçası. Hem içinde yaşadığımız yer olarak belli bir düzeni, belli bir yapısı olan, hem de o yapının yaşanmışlıklarla ve kültürüyle olan ilişkisinin karşılıklı olarak beslendiği yer, aidiyet dedikleri.

Fotoğraf: Aslıhan Kocaman

Aidiyet ve kültürü; kültürün, geçmişin, yaşanmışlığın bugün içinde olduğumuz yaşam alanlarıyla olan ilişkisini düşünürken, geçen hafta Ankara Kalesi'nden, yani eski Ankara'dan aşağı baktığımda gördüğüm kare canlandı gözümde. Yukarıdan baktığınızda, o kocaman gecekondu dokusunun hemen yanı başında yükselen, henüz birkaç tane ve yalnız görünen TOKİ konutlarına inat, bu gecekondu sanki iyice yere uzanmış, o sarı apartmanlara karşı rengârenk, kendi kendilerine, kendi aralarında bir oyun oynuyormuş gibi geldiler bana. Henüz koskoca bir ordu gibi TOKİ askerlerine karşı durdukları son kalelerden biriydi burası.

Gecekondu deyince aklıma hep TOKİ konutları gelir, biri diğerinin karşıtı gibi sanki. Öyle bir algı oluştu bizde Ankara'da. Sonra bizim oralardaki, Öveçler'deki tek tük kalan ya da yerine yeni bir apartman yapılan kadar yıkıntı halinde orada öylece, uzun süre bırakılan gecekondu. Bize yakında

geçmişe ait olacak olanın şimdiye ait son hallerini sunarlar. Yıkıntılar, yıkıntıların arasında yıkılmamış kalan bir duvar parçası, hemen önünde terkedilmiş bir masa ve bir minder. Az önce biri oturmuş ve yeni kalkıp gitmiş gibi yakın, bir o kadar da uzak.

Her yeri tamamen diğerinin aynısı olarak tasarlanan, üstelik de eklemlenmeye izin vermeyen, kendimize ait delilleri barındıramadığımız, aidiyeti yok eden, yaşadığımız sokağı sadece ona verilmiş ismi ve numarasıyla anlamlandırmaya çalıştığımız bir yer olmaya mı başladı şehir? Yaşamın ve mekânın uyumu ve kendiliğinden gelişen kültürel oluşumların yerini bizim adımıza planlanmış yaşamlara bırakan, bir atmosferden artık söz edemediğimiz kent parçalarında, üstelik de karşıtlık ve çelişkilerle mi yaşamaya başladık? Yukarı katta çamaşırını ön balkonuna seren apartman sakinine alt kattaki tarafından verilen "Hangi çağda yaşıyoruz?" tepkisi, ya da apartmanın önündeki kaldırım taşına oturmuş, küçük

ağacın gölgesinde çekirdek çitleyen kadınların işinden eve gelen kadın tarafından ayıplanması.

Geçmiş bugüne ait olmaktan çıkarıp, sadece kopuk bir geçmiş olarak anlamamıza insanların kendi eskilerine, kendi kültürlerine ait yaşam şartlarını aynı şekilde, ama bambaşka ortamlarda sürdürme isteklerinden başka bir şey değil. Gecekondu mahallelerine gidip, kırık dökük evlerin önünde asılı rengârenk çamaşırları ilginç bulup fotoğraflamamız ya da daracık eski bir İstanbul sokağında veya bir İspanyol kentinde yıkık dökük tarihi evlerin arasında gerilmiş iplerde uçuşan çamaşırların bize o atmosferde otantik gelen görüntüsü, içinde yaşadığımız apartmanlarla ve tek sokağı önündeki anayol olan bir mahallede bambaşka anlamlar kazanıyor.

Şehir ve yaşam, şehir ve kültür farklı şekillerde, uyum ve çelişkilerle gösterir bu kavramlar arasındaki yadsınamaz bağı. Çelişki de uyum da bu ilişkinin varlığından gelir.

Teşekkür ederim.

MÜGE ATALA (Felsefe Öğrencisi)- Hâlâ konsantrasyonunuz yerindeyse ben son konuşmayı yapayım. Biraz hani herkesin konuşmasına bir noktadan bağlanacağını hissediyorum, çünkü not alırken bayağı heyecanlandım ve belki konu itibarıyla çok benzer bir üslupla yazmamış olsam bile, bir şekilde bir bağ göreceğinizi tahmin ediyorum.

Ben bugünkü toplantıda, kısa bir dönem içerisinde belirli bir güzergâh üzerinde yaptığım yürüyüşlerden ve bu yürüyüşlerin bende Ankara'da yaşamımı sürdürme üzerine uyandırdığı hislerden söz etmek istiyorum. Eksik olabilir, bazı cümleler naif olabilir, bazı çelişkiler de barındırıyor olabilir yazdığım metin.

2008'i 2009'a bağlayan geceler, soğuk, karlı ve çamurlu gecelerde Sokullu Mahallesi'nden Çetin Emec Bulvarı'na çıkmak üzere tempolu adımlarla ilerliyorum. Bulvardan Ayrancı semtine geçeceğim. Bu yol, Bremen'de doktorasını yapmakta olan, çok yakın bir arkadaşımın evinden, kendi evime kadar olan yol.

Güverte mühendisi babası ve aylar boyu okyanusları aştıkları seferlerde, toplamda birkaç günü geçmeyecek bir süre boyunca demir attıkları liman şehirlerinde ona eşlik eden annesinin, yine senede birkaç haftayı geçmeyecek bir süre boyunca kiracı olarak kaldıkları bir apartman dairesini tam da anne babası yolculuk sonrası dinlenmeye geldiklerinde ziyaret ediyor bu arkadaşım. Geç saatlere kadar sohbete dalıyoruz, bazen gece yansından da geçecek kalan ben taksii ya da başka bir motorlu taşıta binmiyorum. Bacaklarım bu iki ev, seri üretimden çıkma bu iki çok bölmeli yuva, bu usulca derinlikli iki dünya arasında yürümek konusunda beni yüreklendiriyor. Karşıma ne çıkarsa çıksın onu duymam, duyumsamam, deneyimlemem konusunda kışkırtıyor.

Matematiksel ve fizyolojik hesapların birbirlerine uyumsuzca katıştırılmasıyla tasarlanmış, çarpık apartman merdiveninden hızlı adımlarla aşağı iniyorum. Apartmanın ucuzundan buzlu cam bölmelerden oluşan

tenekemsi demir kapısını itiyorum, dışarıya dalıyorum. Neredeyse hiç aydınlatılmayan, geç saatlerde kimseciklerin kalmadığı bu sokaklarda, birbiri ardında bitmiş 4-5 katlı siyah apartmanlar, içinde yol aldığım çok boyutlu tablonun fonunu oluşturan gül kurusu, eflatun, mor ve fosforlu yeşil renklerdeki gökyüzüne karşı ayağımın yerden kesilmediğini, bir boşlukta yüzmediğimi hatırlatıyorlar.

Apartmandan dışarı çıktığım andan itibaren bu renksiz beton yapı, yeryüzüne akan fantastik renklerle beraber hayal gücümün bir silüeti haline geliyorlar. Estetik dersinin dönem sonu makale konusu olarak, entelektüel olduğu kadar spiritüel bir coşkuyla da belirlediğim, cinlerin ustası Mehmet Siyah Kalem'in minyatürleri bir anda bu silüetle iç içe geçiyorlar. Ben de kendimi dilsiz bir hikâyeler diyarında buluyorum. Diğer bir deyişle kendimi bu diyarı istemsizce tasarlarken buluyorum. "Tekin olmayan coğrafyaların bütün tehlikelerine açık haldeki eski dünyanın yolculuklarını" taşıyor tüm bu apartmanlar. Sakinleri, Siyah Kalem'in tasvirlerindeki modeller, yani "yol kesenler, maceracılar, hırslı tüccarlar... dervişler, hacılar, misyonerler..." ve tasvirlerinin olmazsa olmazı "demonik yaratıklar".

21. Yüzyılın başlarında gençliğini nasıl olduğunu idrak edemediği bir hızla geçirmekte olan bu kadın, birkaç yıl öncesine kadar şehir dışından göç etmiş, çeşit çeşit insana yurt olmuş bir gecekondu mahallesi, en son haliyle de bir nevi küllerinden doğan, kentleşme çabası veren yeni bir semtin gece silüetini yararak ilerlerken tüm bunları tahayyül ediyor. Kendisini çevreleyen betonarme karaltının dört köşeli gözeneklerinden yer yer yayılan neon beyazı, bal rengi, kırmızı ve mavi renkli ışık perdelerinin ardında yaşayanların dünyalarını merak ediyor. Her bir gözenek bambaşka dünyalara ev sahipliği yapıyor imgeleminde.

Bugün sokağa çıktığımızda çok kez karşılaşacağımız, mahallelerin orasına burasına özensizce dikilmiş ibadet alanlarında zikredilenlerin ötesinde, bu görünmez insanların yüzyıllar öncesinden gelen uçsuz bucaksız bir inanç, büyü ve gizem yumağını tüm karmaşıklıkla günümüze taşıdıklarını hayal ediyor. Gündelik yaşantılarında kendileri bile birçok kez farkında olmadan bu yumağın en derindeki katmanlarında düğüm olmuş ipliklerine dokunuyor, onları sinip saklandıkları yuvalarından çekerek, gün ışığına çıkarıyorlar.

Bahsettiğim bu insanlar Mehmet Siyah Kalem'in insanlarından başkaları değil. Seyyar satıcılar, simitçiler, bir elinde tespihi eksik olmayan küçük esnaf, internet cafe işletmecisi genç oğlanlar, zincir marketlerde kasiyerlik yapan genç kadınlar, sokak köşelerine monte edilmiş beyaz plastik kulübelerinde bekleyen taksii şoförleri, sivri burunlu siyah kösele ayakkabılarıyla başıboş gezen adamlar, apartmanların ikinci, üçüncü katlarında zaman zaman beliren, kimisi yaşmaklı, kimisi başı açık ev hanımları, gündelikçiler, ucuza kirada kalan üniversiteli öğrenciler ve Sokullu Mehmet Paşa Caddesi'nin olmazsa olmazı, hız, kıvraklık ve yaratıcılıkta sınır tanımayan dolmuşçuları.

Kimisini gündüz gözüyle görüp geçtiğim, kimisine gecenin loş aydınlığında rastladığım bu insanların eski efsaneler, masallar ve mitosların da dokusunda eridiği bu anlık ifadeleri ve yankıları, kentin akla ve amaca yönelik akan agresif taşıt ve insan trafiğinde yokmuşçasına yutuluyorlar. Kısacık bir an boyunca bitimsiz bir insan severlikle, diğer zamanlardaysa Martin Scorsese'nin unutulmaz filminde Robert De Niro'nun canlandırdığı taksii şoförünün şehrin sorunlu ve rahatsız ruhlarına karşı duyduğu yabancılaşma, güvensizlik ve yer yer öğrenme

hislerinin çok benzerleriyle duyumsadığım bu yaşantılar, aslında varlar ve var oluyorlar, hem de tüm olağanlığı, cazibesi ve dehşetiyle. Düşlemiyoruz, düşünmüyoruz, görmüyoruz bu itkileri sanki. Gündüz gözüyle bize göz kırpan milyonlarca yıldız göremememiz, görmememiz, görmeye aklımıza bile getirmememiz gibi.

21. Yüzyılın başında, üç dönemden fazla görev başında kalabilme şerefini elinde tutan bir belediye başkanının yarattığı 7 değil 77 harikayla modern bir anti-ütopya olarak ün kazanmış bir şehrin ortalarında bir yerlerde bunları düşünüyorum, düşünüyorum, görüyorum. Yüzümde dingin bir tebessüm oluşuyor, yürüyorum. İlginç bir şekilde hürüm; ne tacize uğruyorum, ne de bir mahalleliden anlaşılmazlığı, dile gelmezliği içinde ürkütücü herhangi bir sinyal alıyorum.

Bulvara çıkmamla Siyah Kalem'in cinlerine bir süreliğine veda ediyorum. Ayağım yerden kesiliyor genleşen gökyüzünün hafifliğiyle. Şimdi modern zamanın bireyciliği benimsemiş gezginlerinin araçları olan arabalar ve caddede yürümekte olan tek tük insanlarla baş başayım. Tüm bu zamane gezginlerinin varacakları bir ev var. Bu yanıla hiçbir gezgin değil aslında; gezmiyorlar, evin yolunu tutmuşlar sadece. Tuttukları yola, yolun sonunda varacakları yere odaklanmışlar. Her an olası sürpriz ve mucizelerle yüklü bir yolculuk yapmıyorlar. Bu nedenle de sürpriz ya da mucize yok aslında. Ben de bu barınağa dönüş temposuna, her bir barınağa dönüşün bir dönüştürmeyi de barındırdığı bu ruh haline ister istemez kendimi teslim etmişim. Ne de olsa tekin olmayan bir coğrafyanın bütün tehlikelerine açık haldeki yeni dünyada, bir an önce içeride olma kaygısını taşıyan bir şehir kızıyım.

Ayrancı'ya varmamla, bu sefer ışıklandırmanın etkisiyle açık kahvems griye

bürünen apartmanlar, yine gökyüzünü sıkıştırıyorlar. En üst kattaki daireme adımımı atmamla bu gerçeğimsi hayalin son bulmasının ardından, içine uyandığım hayalimsi gerçeğin tatlı uykusuna dalıyorum. Siyah Kalem'i bu kez kitaplarda arıyorum ve buluyorum.

İtalo Calvino'nun "Görünmez Kentler"ini okurken, Marco Polo'nun anlatılarında ister istemez Ankara'yı arıyorum. Yalnız bireyi uyuştururken, aynı zamanda içine çekip bireyselliğini yok eden bu insan labirentinden örtüyü heyecanla aralarken, "Hangisi Ankara?" diye soruyorum. Değişik diyarlardan erkeklerin, hayallerinde yakalamaya çalıştıkları uzun saçlı çıplak kadının saptığı sokakların ayınlarını inşa etmeleriyle olagelmiş kargacık burgacık, çirkin şehir, tuzak olan Zobeide mi? Hakkında konuştuklarıyla hakkında konuşulanan birbirini tutmadığı, söylenenlerin söyleyenleri yeni bir şey söylemekten alıkoymuş ve sürekli tekrara ittiği, harikulade şeylerin dilde vücut bulmalarına müsaade edilmediği renksiz, karaktersiz, rasgele kurulmuş Aglaura mı? Polo'nun kendilerine "İnşa halindeki bir şehrin amacı ne olabilir ki? Hangi planı takip ediyorsunuz?" diye sorduğunda, işgününün bitimini beklemesini öğütledikten sonra, geceleyin yıldızlı gökyüzünü işaret edip, "Plan işte bu" diyen işçilerin şehri Thekla mı? Her bir saniyesinde kendi varlığından habersiz bir mutlu şehir barındıran mutsuz şehir Raissa mı? Ya da tüm bu hikayeleri bırakıp, Ankara'yı Polo'nun Kubilay Han'a söylediği son sözde mi aramalı? "Cehennem bir gün var olacak bir yer değil, şimdiden içinde yaşıyoruz. İki yoldan acı çekmekten kaçınılabilir. Birincisi, yani kolay yol - cehennemi kabullenip, görmemecesine onun bir parçası ol. İkincisi, yani riskli ve ihtiyat isteyen yol -bu cehennem içerisinde kimin ve neyin cehennem olmadığını tanımayı öğren, onların yaşamalarını sağla, onlara bir yer aç."

Ben, pek çok kez bir noktasından diğer bir noktasına kadar olan yolu yürüyerek kat ettiğim, gezgin olmanın imkânsızlığında gezdiğim Ankara'yı, Calvino'nun aynı ve farklıyı, aynı anda farklarında barındıran, hangi tarafın aynadaki aksi olduğu sorusunun geçerliliğini yitirdiği iki varlıklı şehirleri gibi yaşamıyorum zannedersem. Olmayan cennetin rüyasında uyanmıyorum, olan cehennemin gerçekliğinde de kaybolmuyorum. Var olanı sorgularken, var olmayanın yokluğunda kendimi yitirmiyorum. Olan Ankara'nın şimdiki zamanında yaşıyorum. Bir zamanlar olmuş ve bir zaman olması gereken Ankara'yla avunma mantrasında yaşamıyorum. Kar beyazı ve karlı gökyüzü moruna kendimi bırakırken, yerde kaldırım çamuru, gökte Dikmen Vadisi - Cinnah Yokuşu lambaları yeşilini zihnimden kazıyıp atmıyorum. Bilişsel ya da pragmatik bir algılayışın ötesinde, zihnimden geçenlerle zihnime yansıyanların bir olduğu bir şehirde yaşıyorum. Cehenneminin hem bir parçası oluyorum, hem de parçası olmayı tanımayı öğreniyorum, onu yaşamalarını sağlıyorum, ona bir yer açıyorum.

Tam da bu şekilde şehrin bir parçası oluyorum. Daha doğrusu hem oluyorum, hem olmuyorum. Ve bu coğrafyada, hatta bu coğrafyanın da ötesinde, nerede olursam olayım, Siyah Kalem'in cinlerini görüyordum herhalde.

Teşekkür ederim.

BAŞAK ÖZDEN- Ben bir şey sorabilirim belki, Yadigar'ın söyledikleriyle ilgili. Sadece bir şey takıldı aklıma, şehrin 24 saat deneyimlenmesiyle ilgili bir kısım okudun. 24 saat boyunca deneyimlenebilecek bir sergi alanı gibi tanımladın

şehri, ama Ankara'yı gerçekten 24 saat deneyimleyebilmek mümkün mü? Aslında, gece barlara giden gençlerin farklı şekilde deneyimlediği bir Ankara var. Onun dışında isteyen herkesin deneyimleyebildiği bir Ankara'dan 24 saat için söz edemeyebiliriz.

YADİGAR ESEN- Pencereden bakıp da sokağa, gece görüntüsüne, sessizliğine ya da yıldızlara, ışık altında, sokak lambaları altında nasıl görüldüğüne bile bakabiliriz. Mutlaka çıkıp dolaşmak zor tabii Ankara'da, hiç güvenli bir şehir değil, hatta karardiktan sonra, yani 18.00 bile olsa eğer karanlıksa güvensiz oluyor, çünkü iyi bir ışıklandırma yok, ama en azından dediğim gibi, camdan dışarı bakarak bile deneyimleyebileceğimiz bir şey.

BAŞAK ÖZDEN- Aslında Avrupa'daki birçok kentte 18.00'de bütün mağazalar kapanıyor, alışveriş yapmak isterseniz dahi yapamıyorsunuz, yani herkes evine gidiyor, Ankara o anlamda onlardan farklı. Delilleri, alternatifleri de sunuyor aslında deneyimlemek için. Ama bilemiyorum, yani tek sorun güvenlik mi ondan çok emin değilim.

JALE ERZEN- Evet, ama senin sorduğun suale Müge'nin yazısı veyahut da söyledikleri zaten cevap verdi. Öyle değil mi? Her iki konuda, hem gece, hem

güvenlik konusunda, çünkü çok farklı bir yaklaşım sundu değil mi?

MÜGE ATALA- Ben bir şey söyleyebilirim bu konuda. Tabii ki hani birtakım lükslerim olduğunu düşünüyorum, sonuçta annem babam tarafından destek gören bir üniversite öğrencisiyim. Şehri tanıyorum, geçtiğim yerler konusunda az çok fikrim var. Bazen tanımadığım yerlerde de gece yürüdüğüm olmuştur, biraz deli cesareti de var. Bugüne kadar bir şey olmadı, ama tabii ki bu olmayacağının da garantisi değil, ama senin de dediğin gibi, sonuçta gündüz bile evlerinden çıkmayan, yani semtlerini terk edemeyen özellikle kadınlar var. Tabii bu durumu böyle tozpembe bir şey olarak düşünmüyorum, zaten duruma öyle bir şekilde de yaklaşmadım, ama ben tabii kişisel deneyimimden bahsediyorum, imkânsızlıkta imkânları zorlamak. Birisi galiba böyle bir imkânsızlıktan bahsetmişti, not almıştım. İmkânsızlıkların içinde imkânlar yaratmak, ben bu deneyimleri böyle görüyorum ve bu nedenle de çok anlamlı deneyimler oluyor.

Belki o sırada, o yolda, zihnimde zengin imgelerin oluşmasını ve zengin bir deneyim yaşamamı sağlayacak birtakım öğeler yok ya da daha fazla olabilirdi belki, ama o öğelerin olmaması, benim o sırada zihnimin hızla

çalışmasını ve bir sürü şey düşünmesini ve bu şeyler olumsuz da olsa, olumsuzun üzerinde de düşünmesini engellemiyor. Bu olumsuzluktan çok ilginç açılımlar çıkıyor ve bence bugünkü konuşmaların birçoğu engellenmişlik üzerine. Bir şeyleri yapamama, bir şeyleri deneyimleyememe, bir şeyin arayışında olup, o arayış içinde olduğumuz şeyi bulamama üzerineydi. Bu anlamda, bunun üzerinden bir çalışma yürüttü çoğu arkadaşımız, ben de tabii yer yer bunu koydum. Sonuçta tozpembe yaşamıyorum ben de bu şehri, ama bu açıdan baktınız ve çok zengin, çok yönlü bakış açıları sundunuz.

Bu ilginç bir paradoks, ben bunun üzerine çok düşünüyorum, yani anti-ütopya üzerine, ve bu her yerde olabilir. Çok harika Manhattan, New York şehrinde tecavüze uğramış bir kadının anti-ütopyası olabilir. Sonuçta insanların deneyimleri önemli olan. Ya da dediğim gibi, öte yandan -sizlerden biri yine söylüyordu- "kırık kaldırımların" üzerinde tökezlemek ve birinin yardım etmesi, paradoksal bir durum... Çirkinliklerin içinden bir anlam çıkarma - bence bunun üzerinde daha önce konuşmuştuk. Ben çok fazla konuştum, belki buradan birinize pas edebilirim. Çirkinlikler üzerinden bir anlam çıkarılabilir mi? Çirkin algıladığımız bir şey, olmasını istemediğimiz şekilde algıladığımız bir şeyden bir anlam

çıkartabilir miyiz ve bu anlam zengin, yüklü ve de ufuk açıcı bir anlam olabilir mi? Belki bu soruyu yine, sana sorabilirim, tabulardan bahsetmiştin. Tarihi kesip atılması ve sistematığe uymayan öğelere izin verilmemesi, ama bir yandan da böyle öğelerin şehre baktığında var olduğunun görülmesi gibi.

OKTAY TURAN- Bence herkesin eleştirisi bana bireysel eleştiri de gibi, yani bir tür kızgınlık da içeriyor gibi geliyor. Şu nedenle, şöyle formüle edersek: Aidiyet sorunu olunca bir tür kimlik sorunu da çıkıyor, çünkü herkes bir şekilde kente ait olmak zorunda hissediyor kendisini. Neden, çünkü bir şekilde tüm eleştirilerden benim algıladığım, tek taraflı bir ilişkinin olmadığı ve şu zamanda kentin daha çok bizi yarattığı. Biz de onu dönüştürüyoruz, ama belki bizim dönüştürdüğümüzden daha çok o bizi dönüştürüyor.

Bu anlamda tozpembe yaşayamamamızın sebebi bence bu aidiyet, yani bu kimlik sorunu gibi geliyor bana. O "tabula rasa" halinde, bize ayrılan bir kimlik olmadığı için, bir tür şizofreni, tam şizofreni olmayabilir, ama böyle bir sorun meydana çıkıyor, salt kente kendimizi ait hissedemememiz yüzünden.

ZEYNEP CEYLANLI- Atmosferi şehirde yaşayan kişilerin topluca oluşturduğu bir olgu olarak alacak olursak, yani bir

bütünün içinde bireysel olarak çok da bir etkin, ya da bir söz hakkın olmayabilir. En nihayetinde o şehrin çirkinliği de, güzelliği de atmosfere aittir. Aslında az önce sözünü ettiğimiz kimlik ya da aitlik olgusuna buradan da yaklaşabiliriz. Yani sana ait olmasa bile şehre ait, şehrin atmosferine ait, dolayısıyla şehri oluşturan parçalardan biri.

Dolayısıyla her kişi kendi kavgasını verse bile bu atmosferle, o atmosfer şehrin karakteri, ve o hep orada kalacak. Evet, karşısında bir dönüşüm olacak, ama çoğul olan şehir olduğu için, çoğul olan atmosfer olduğu için en nihayetinde küçük tartışmalarla da olsa burada insan yaşayacak ve bu bir alışkanlık değil; benimseme daha çok. Alışkanlık diye nitelendirmek istemiyorum, çünkü kötü olana da alışabilirsiniz, ama benimseme bir içselleştirme, yani o şehrin bir parçası olma, atmosferin bir parçası olma durumudur.

SEMRA HORUZ- Özellikle uzaktan, sonradan gelen biri olarak bunu söyleyebilirim, bence Ankara'yla ilgili sorun belki şu: Tam da senin dediğin gibi, aslında şehir artık bize çok şey söylüyor, bizi dönüştürüyor, o bize cevap veriyor. Ya da belki o bize soruyor, biz cevap veriyoruz. Hoşlanmadığımız sorular soruyor. "*Minibüsle mi gitmek istersin, otobüsle mi?*" "*Ben yürüsem*

bugün?" Öyle bir soru yok. Diyor ki şehir, "*Akşam 20.00'de çık, 24.00'de gel ya da istersen çağır arkadaşlarını evde otur.*" Bilmiyorum, açık havada otursak, çay içsek, öyle bir şey yok. Sıra değişti bir kere. Bence biz sormuyoruz şehir bize soruyor hakikaten, senin dediğin gibi, ama değişik olan, Ankara'da önce o soruyor, ama hiç de hoşlanmadığımız şeyler soruyor, yani alternatifleri az, sorduğu sorulara cevap vermek bile istemiyoruz.

O yüzden belki bir süre sonra tamamen duymamaya başlıyoruz. Şehir bize ne sorarsa sorsun, ne sunarsa sunsun, çünkü belki modernleşmenin ya da kentte yaşamının bir getirisi o cepte, yani köyden ya da ufak yerlerden bir şehre geldiğinizde o süre hemen değişiyor otomatikman. O size bir şeyler sunuyor, bir şeyler söylüyor, ama dediğim gibi, Ankara'da belki sorun, hiç de cevap vermek istemediğimiz, sıkılarından hiç hoşlanmadığımız çoktan seçmeli bir şeye dönüyor hayatlarımız. Gerçekten "*Minibüs mü, otobüs mü?*" diyor. Ben 5 yıl oldu, 1 yıldır buradayım, bir gün "*Bugün yürüyeceğim.*" dedim. Sokullu'dan buraya kadar yürüdüm, yani hâlâ bunu konuştuğuma, beş kere falan söylediğime, arkadaşlarıma anlattığıma da şaşırıyorum. Yürüdüm diyorum, oradan buraya 40 dakikada yürüdüm ve

şunu konuştuk mesela: Biz kampüste oturarak çok vakit geçiriyoruz, bir saat oturuyoruz, çay içiyoruz. Bize birazcık yürümeyi sorsa, o fikri aklımıza getirse bu şehir, muhtemelen bir saat erken çıkıp yine yürüyeceğiz, çünkü zaten oturuyoruz, onu hesaplıyoruz, "*Minibüsle on dakikada evde oluruz.*" diyoruz.

Ya da mesela ben ilk defa Yenimahalle'ye gitmeye başladım bir işimden dolayı. Sonra annemle birlikte gittik, o hiç gelmemişti buraya. Orayı sevdi annem, çünkü yokuş çıkıyorsunuz, yokuşun arkasından sadece gökyüzü gözüküyor. Annem diyor ki, "*Aşağıda deniz var gibi sanki.*" Hiç öyle bir şey olabilir mi?

Dedi ki annem, "*Ankara'da yokuş yok.*" Zonguldaklı olduğum için de, yokuşa, o girintiye çıkıntıya o kadar alışkınım ki, onun arkasında bir şey olduğunu bilmek, ne olduğunu bilmemek, oraya gidince onu öğreneceğini bilmek... Öyle şeyler güzel, onları bize söylemesi lazım bu şehrin. Ben hakikaten hep "*Bu yokuşlar çok kötü, burada arabayla bile gidemiyor insan, Zonguldak çok zor.*" derdim. Buraya gelince de düzlükten sıkılmaya başlıyorsunuz. Dümdüz, görüyorsunuz, zaten ne göreceğinizi de biliyorsunuz, hani orada olmasanız da tahmin ediyorsunuz. Orada

muhtemelen şöyle şöyle olacaktır.. Bu bilincin verdiği sıkıcı duygu belki, bilmiyorum, Ankara'nın bir derdi de.

Hepimiz şehirli olmayı istiyoruz bir şekilde. Ben bu yaşamı tercih etmiyorum, bir kasabada akşam yürüyerek 10 dakika sonraki evime gideceğim diyen arkadaşlarım var. Örneğin, gerçekten Balıkesir'e yerleşti, çok mutlu. Kapadokya'da yaşayan arkadaşlarım var, çok mutlu. Biz buradaysak bu bir karar hakikaten, ama madem bu kadar kötü sorular var, dediğim gibi, yine de ben bu soruyu bugün duymayacağım ve bunu yapacağım ya da f şikkını işaretliyorum, orada yok, ama bunu yapacağım demeliyiz galiba. Tam da senin yaptığın gibi, gece yürümeliyiz ya da 40 dakikalık yolda okula gitmeliyiz.

JALE ERZEN- Yani sorun, kendinizi zorlarsanız tüm bunların cevabını bir yerde bulabilirsiniz, yani daha hoş deneyimler yaşayabilirsiniz, ama bir şehrin bu kadar zor olmaması lazım. Ankara'da da yokuşlar var, sürprizler var, açık havada oturacağınız yerler de muhakkak var, ama birbirinden çok kopuk, ulaşımı oldukça zor. Gölbaşı var, yani birçok yer var Ankara'da. Bozkırın kendisi çok ilginç, ama arabanız yoksa gidemiyorsunuz, yani önemli sorunlardan biri tabii kent halkının yaşamını kolaylaştıran toplu taşıma, Ankara'da çok zayıf. En

önemli şeylerden bir tanesi bu herhalde.

YADİGAR ESEN- Ama Türkiye'de bütün şehirlerde böyle, yani metro yoksa, bu şehirde, Bursa'da da öyle, İstanbul'da da öyle, yani bu Ankara'daki kısıtlama aslında Türkiye'deki bütün büyük şehirlerde var diyebiliriz.

ZEYNEP CEYLANLI- Şehrin zaten öngördüğü, yani önceden belirlenmiş bir tanımı, bir kurguyu yaşamak zorundasınız. Evet, bu sizin seçiminiz oraya yerleşip bir kurguyu yaşamak, ama her şehrin kendi özgü kurgusu var.

JALE ERZEN- Bazı yerlerde bu topografyadan dolayı daha kolay oluyor. İstanbul'da Taksim'den aşağıya yürüyün, hatta Beşiktaş'a kadar yürüyün, vapura binin, karşıya geçin. Oradan da bir minibüsle bir yere gidip, yine yürüyerek bir yerlere ulaşabilirsiniz ve yürüdüğünüz yollar daha hoş aslında genelde, ama bu Ankara'nın kabahati değil.

Dünyada bazı böyle şehirler var, çok güzel şehirler var. Mesela Rio De Janeiro çok gerçekten hoş bir doğaya oturuyor, ama her yerde yürümek kolay değil orada da.

Gösterdikleri ilgiden dolayı Mimarlar Odası Ankara Şubesi'ne teşekkür ederiz, sağ olun.

¹ Orhan Pamuk. İstanbul Hatıralar ve Şehir. İstanbul: İletişim Yayınları, 2006.

² Ken'ichi Sasaki. "Historicity in Townscape and Landscape". Issues on Contemporary Culture and Aesthetics. Vol.7, 1998:4. s.81

³ Ahmet Hamdi Tanpınar. Beş Şehir. İstanbul: Dergah Yayınları, 2008. S. 26

⁴ Matsuo Basho, 1644-1694 yıllarında yaşamış Japon şair. Ken'ichi Sasaki Basho'nun ünlü bir haiku'sunu ve onun ilhamı olan Sado adasını, doğal ve kentsel peyzaj üzerinden tartışıyor. Ken'ichi Sasaki. "Historicity in Townscape and Landscape". Issues on Contemporary Culture and Aesthetics. Vol.7, 1998:4. s.80

“Yeniden Konur Sokak

Konur Sokak Sağlıklaştırma

Öğrenci Yaz Okulu 22-29 Haziran 2009

”

“... yalnızca ihmal edilmiş insanlar yok. Daha bir sürü şey var. Yalnızca yollar, köprüler büyük yapılar değil, zorlukla fark edebileceğimiz ve gözümüzün önünde duran küçük şeyler: Kaldırımların ucu, duvarların dibi, banklar, ağaçlar. Çevrendeki nesnelere iyi bak, bir anda harabeye dönüştüğünü göreceksin.

Kentte kendine bir köşe seç ve orası sana aitmiş gibi düşünmeye başla. Ne olduğu nerede olduğu önemli değil. Bir sokağın köşesi, bir metro girişi, parkta bir ağaç. Bir köşeyi ondan sorumluymuşçasına benimse. Onun bir uzantısı olduğunu düşün, onu kendi evinmiş gibi sev...”*

* Sophie Calle, 2002

Ankara Kızılay Bölgesinde bulunan Konur Sokak, İnsan Hakları Anıtı ile kent yaşamında sembolik bir anlama sahiptir. Hak taleplerinin dile getirildiği bu sokak toplumsal muhalefet unsurlarının bir arada dayanışma içerisinde yer aldığı ender “özgürlük” mekânlarından biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu özelliğinden dolayı Konur Sokağın hak ettiği sağlıklı ve kaliteli çevre için “Yeniden Konur Sokak” konulu **Öğrenci Yaz Okulu** düzenlenmiştir.

ATÖLYE YÜRÜTÜCÜLERİ

PINAR AYKAÇ

Mimar, ODTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü, Anş. Gör.

CEMALETTİN CANLI

Sosyolog, Araştırmacı

BERRİN ÇAKMAKLI

Mimar, Başkent Üniversitesi, Gözel Sanatlar Tasarım ve Mimarlık Fakültesi İç Mimarlık ve Çevre Tasarım Bölümü, Dr.

ÖNDER KAYA

Mimar, Onu Mimarlık

NURŞEN KUL

ODTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü, Anş. Gör.

NİDA NAYCI

ODTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü, Anş. Gör.

MERT RİFAİ OĞLU

ODTÜ Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü, Anş. Gör.

SEDVANTEBER

Şehir Plancısı, Bilkent Üniversitesi Kentleşme Tasarım ve Peyzaj Mimarlığı Bölümü

OZAN DEVRİM YAY

Çevre Mühendisi, Anadolu Üniversitesi Çevre Mühendisliği Bölümü Öğretim Üyesi, Yrd. Doç. Dr.

SUNUMLAR

TONGUÇ AKIŞ

Mimar, İzmir İleri Teknoloji Üniversitesi Mimarlık Bölümü Öğretim Görevlisi, Dr.

MÜGE AKKAR

Şehir Plancısı, ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Şehir ve Bölge Planlama Öğretim Üyesi, Yrd. Doç. Dr.

ERDALKURTTAŞ

Şehir Plancısı, Çankaya Belediyesi, İmar Dairesi Başkanı

ÖĞRENCİ KOMİSYONU

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi

KONU Konur Sokağının niteliklerinin tespiti, analizi, değerlendirme ve sağlıklaştırma ve kentsel tasarım yaklaşımlarının tartışılmasıdır.

AMAÇ Bir sanat yapıtı olarak kent salt pratik iyileştirme, siyasal denetim ve anıtsallık varsayımının ötesindedir. Algılanabilir bir düzeni amaçlar; ama bu da kenti törensel bir simge olarak görmeye dayanır. Bu yapının herhangi bir ögesi olan sokağın kendine özgü nitelikleri, bir kentin biçimini oluşturan toplumsal, siyasal, teknik ve sanatsal güçlerin karmaşık bir bileşimi olarak ortaya çıkar. Bu çalışma ile Ankara’da toplumsal muhalefetin kamusal mekanı olan Konur Sokak’ın barındırdığı sorun ve değerlerle birlikte yeniden ele alınması amaçlanmıştır.

HEDEF Konur Sokak’ın barındırdığı değerlerin korunmasını sağlamak; Sosyal, kültürel ve gündelik yaşama dair sistematik bilgi toplamak; Fiziksel dönüşümüne dair süreci tanımlamak; Konur Sokak’ın tarihçesini ortaya çıkarmaktır. Sonuç hedef olarak, geçmişten günümüze **Konur Sokak Değerlendirmesini** içeren belgelerin, bilgilerin derlenmesi ve farklı formatlarda (rapor, yayın, sergi, vb.) sunumudur.

DÜZENLEYEN KURUMLAR

TMMOB ÇEVRE MÜHENDİSLERİ ODASI

TMMOB MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİ

DESTEKLEYEN KURUMLAR **ÇANKAYA BELEDİYESİ / MÜLKİYELİLER BİRLİĞİ**

çocuk ve mimarlık örnek bir öğrenme süreci,
bir toplumsal buluşma,
ortak heyecan ve ortak hayallerin buluşması

TMMOB MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİ
ÇOCUK VE MİMARLIK ÇALIŞMALARI MERKEZİ

Yaz Okulu
19-20 Haziran 2009

program

1.GÜN 19 Haziran 2009 Cuma

10.30	Mimarlar Odası'nda Buluşma
11.00 – 11.30	Sanat Atölyelerini geziyoruz Alima Seramik Atölyesi (Ali Asker Çakmakçı)
11.30	Hürriyet Caddesi (Dikmen Caddesi paraleli), 181 / 9 Dikmen Vadisine hareket
11.45 – 13.00	Yaratıcı Drama "Kendimi tanıyorum" + tişört
13.00 – 13.30	Öğle yemeği
13.30 – 15.00	Resim Atölyesi
15.00 – 17.00	Kukla ve mask atölyesi

Tema

Kentte Sanat HER YERDE

Amaç Çocuklarda, yapı çevrede sanatın yönlendirici rolünün farkına varılması yönünde bilinç oluşturulması, çocuğun yapı çevre içinde sanatla kurduğu ilişkinin açığa çıkartılması, çocuğun sanatsal yaratıcılığının açığa çıkartılması

Hedef Kentsel dönüşüm bölgesindeki yıkıntılardan sanat objeleri yaratma

Anahtar kelimeler Çocuk katılımı, kent, farkındalık, sanat, oyun, sokak, v.b.

Yaş Grubu 10-12 ve 13-17 iki grup

Süre 3 gün

Hedef Katılım 20 kişi (her grup için)

17.00 – 18.00	Uçurtma Şenliği
18.00	Oda'ya hareket
18.30	Oda'ya varış
2. GÜN 20 Haziran 2009 Cumartesi	
11.00	Mimarlar Odası'nda Buluşma
11.30 – 12.30	Sanat Atölyelerini geziyoruz... Kum Sanat Atölyesi (Ayfer – Cezmi Orhan) Bayındır 2 Sokak, 55
12.30 – 13.30	Öğle yemeği
13.30 – 15.30	Sakarya Caddesi'nde Ahşap Heykel Sempozyumu "Çocuklar Sanatla Buluşuyor" Heykel bölümü öğrencileriyle çocukların heykel atölyesi
16.00	Oda'ya dönüş

3. GÜN 21 Haziran 2009 Pazar

11.00	Mimarlar Odası'nda Buluşma
11.00 – 11.30	Sunuş: "Tarihte Sanat"
11.30 – 12.30	Herkes kendi sanatını buluyor
12.30 – 13.30	Öğle Yemeği
13.30 – 15.00	Herkes kendil sanatını yapıyor
15.00 – 16.30	Herkes kendil sanatını sunuyor

Fabrika'da Barınmak- Erken Cumhuriyet Dönemi'nde Türkiye'de İşçi Konutları: Yaşam, Mekân ve Kent Ali Cengizkan

Türkiye'de fabrika yerleşkeleri içinde tasarlanan işçi konutları, fabrika yerleşiminin geneldeki kararlarıyla birlikte, bir 'yeni toplum inşası'nı hedeflemiş görünmekte. Bu yoğunlukta bir kurucu işlevi olan bu yerleşkelerin ve işçi konutlarının, son on beş yıla damgasını vuran özelleştirme süreci içinde, kasıtlı olarak 'değersizleştirilmeye' çalışıldığı gözden kaçmıyor. Sıklıkla toplu ve örgütlü, ama çok seyrek biçimde de farkında olmadan ve 'cehaletten' kaynaklanan biçimlerde gündeme gelen bu değersizleştirme girişiminin, toplumun tarihiyle oynamak, onu silmeye çalışmak anlamına geldiğini de unutmamak gerekir. Her toplumsal tarih silme girişiminin ise boşuna ya da nafia çaba olduğunu söylememize gerek yok. Çünkü bu mekanların ve içindeki yaşantıların bıraktığı izler, toplumun bedenine kazınmış durumda...
(Arka kapak)

Fabrika'da Barınmak, Ali Cengizkan, Arkadaş Yayınları, Nisan 2009, 1. Baskı, 276 sayfa

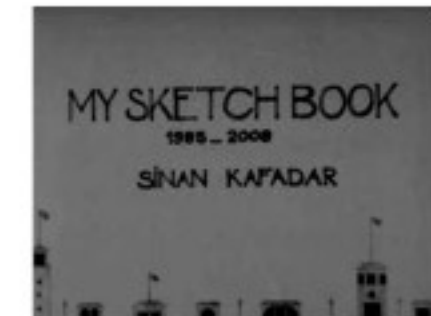
My Sketch Book 1985-2008, Sinan Kafadar

"Bu kitap aslında, 1985-2008 seneleri arasında yani 23 yıllık bir süreçte karaladığım 26 eskiz defterinin içerisinden yaptığımız seçimler ile hazırlandı. Üniversite öğrenciliğimden başlayan; mimari ve iç mimari büro yöneticiliğine kadar olan bir dönemi kapsamaktadır. Bu kitabı hazırlarken iki amacım vardı. Birincisi tasarımcı kimliğim ile mesleki serüvenimin gelişimini sizlerle paylaşmak; ikincisi ise özellikle genç tasarımcılara eskiz defterleri ile yaşama ve onu hep yanında bulundurma, her iş ve özel seyahate giderken birlikte götürme alışkanlığının önemini anlatabilmek.

Ben ressam değilim, benden çok daha başarılı resimler, eskizler yapabilen sanatçılar var. Bu defterleri karalarken benim amacım yaşamımın bir noktasında gözümün önünden ve zihnimden geçenler ile ilgili bir 'referans noktası oluşturmak' ve istediğimde tekrar ona ulaşabilmek. Ormanda yürürken, geri dönüş yolunu tekrar bulabilmek için ağaç diplerine beyaz çakıl taşlarını bırakma misali... Geçen zaman içerisinde insan birçok detayı ve fikri unutuyor. Ben bulunduğum güzel yerleri, aklımdan geçen bazı parlak fikirleri tekrar hatırlamak istediğimde eskiz defterlerime bakıyorum.

Diğer taraftan da gerçek mesleki hayatta şu an için yapma fırsatı bulamadığım konularda hayal kurmak ve belki bir gün böylesi bir ihtimal çıktığında hazırlıklı olma fikrinin, tasarımcının kendi lisanının oluşmasında çok faydalı olduğunu düşünüyorum. Dijital dünya ne kadar ilerlesin akılda oluşan bir fikri kâğıda aktarmada eskizden daha hızlı bir çizim tekniği düşünmüyorum." - Sinan Kafadar

My Sketch Book 1985-2008, Sinan Kafadar, Fotoğrafevi Yayınları, Nisan 2009

Teoman Aktüre

Teoman Aktüre 1937 Bolu doğumlu. Mimarlık öğrenimini İTÜ Mimarlık Fakültesi'nde gerçekleştirdi (1955-1960). Cansever, Yener, Tataroğlu Mimarlık Bürosu'nda (İstanbul, 1958-1960), Alanya Belediyesi'nde (1962), İmar ve İskan Bakanlığı'nda (1962, 1966), Ankara Ü. İnşaat Dairesi'nde (1964), George, Trew, Dunn Mimarlık Bürosu'nda (Londra, 1964-1966), SİSAG'da (ODTÜ'den ücretsiz izinli, 1971-1972), tasarımcı olarak; İTÜ Mimarlık Fakültesi'nde (1961), ODTÜ Mimarlık Bölümü'nde (1966-1975) asistan ve öğretim görevlisi olarak çalıştı. Mimari proje, yapı bilgisi, bina ekonomisi dersleri verdi. ODTÜ'de Akademik Konsey üyeliği (1968-1969) ve Dekan yardımcılığı (1970) görevlerinde bulundu.

TÜBİTAK'ta, Yapı Araştırma Enstitüsü'nde araştırma uzmanı (1975-1986) ve kuruluşu gerçekleştiren, Bilim ve Teknoloji Merkezi ile Doğa Tarihi Müzesi kurucu müdürü (1986-1989) olarak çalıştı. 1989'dan 2008'e kadar MESA Mesken Sanayi A.Ş.'de proje koordinatörü ve Genel Müdür danışmanı olarak çalıştı. TBBOB Mimarlar Odası'nda bir dönem Yayın Kurulu, iki dönem Onur Kurulu üyeliği yaptı.

Kendi adına, ODTÜ'de, ODTÜ Proje Enstitüsü aracılığı ile, Niğde Belediyesi Hal Binası (1968), ODTÜ Gaziantep Kampüsü Öğrenci Yurdu (1974), TÜBİTAK'ta MAM Gebze Meteoroloji Enstitüsü (1986) projelerini yaptı. Çalıştığı proje bürolarında yürütülmekte olan işlere, çeşitli kapasitelerde katkıda bulundu.

TÜBİTAK Yapı Araştırma Enstitüsü'nde başlıcaları; Bina yapımında Maliyet Denetimi (1982) ve Bina İhtiyaç Programlaması (1985) olan araştırma proje raporları, Kent-Koop'un Konut 81 Yılı'nda Konutta Maliyet-Ödeme Gücü (1982) ile Mimarlar Odası Mimarlık Dergisi'nde bazı yazıları yayımlandı. MESA'da Konutta Kalite (1994) ve Deprem Güvenlikli Konut (1999) sempozyumlarını düzenledi, bildiri kitaplarını derledi.

Teoman Aktüre'nin yayınları

1969/9 "Çevre Düzenleme Disiplini İçinde Plancı ve Mimarın Değişmekte Olan Nitelikleri", *Mimarlık*, C.7, No. 71, S. 39-40 (M. Adam, A. Evyapan, G. Tankut ile birlikte)

1976/3 "Kurumsal Farklılıkların Mimarlık Eğitimine Yansıması", *Mimarlık*, C.14, No.148, S. 78-85 (Ç. Birkan ile birlikte)

1977 *Konut Üretim Teknikleri Araştırması Kavramsal Modeli*, Ankara: TÜBİTAK - YAE (KUTAP Araştırma Grubu ile birlikte)

1977 *SSK Sağlık Anaplanı Araştırma Projesi (YAE 99) Kavramsal Modeli*, Ankara: TÜBİTAK - YAE (N. Alp ile birlikte)

1977 *Tevfik Fikret Lisesi Geliştirme Projesi Kestiri Raporu*, Ankara: TÜBİTAK - YAE (Y. Ersoy, A. Okan ve C. Sarosözen ile birlikte)

1977 *YAE Bina Komisyon Raporu*, Ankara: TÜBİTAK - YAE (A. Aytun, A. Çelik ve A. Çezik ile birlikte)

1979/3 "Konut Politikası Hakkında Bir İrdeleme", *Mimarlık*, C.17, No.160, S.13-15.

1979 *Sürelî Yayınlar Konut Bibliyografyası*, Ankara: TÜBİTAK - YAE (A. Çelik, D. Baytin, Ç. Gökhan, A. Günöven, N. Günöven ve B. Tokman ile birlikte)

1980 *TÜBİTAK Bilim Merkezi İhtiyaç Programı*, Ankara: TÜBİTAK - YAE

1981/3 "Toplu Konut Yasa Tasarısı Hakkında", *Mimarlık*, C.19, No.165, S.18-19.

1981 "Bir Bina Maliyeti İndeksi Geliştirme Denemesi", *YAE Teknik Bülten*, No.4, S.4-5.

1982 "Konutta Maliyet - Ödeme Gücü İlişkisi", *Konut 81*, Ankara: Kent-Koop, S.145-178

1982 "Konut Maliyeti - Kullanıcı Ödeme Gücü", *Mimarlık ve Ekonomi*, (Ed. M. Özdemir), Trabzon: KTÜ, S.211-223.

1982 *Bina Yapımında Maliyet Deneyimi*, Ankara: TÜBİTAK - YAE

1982 "Kamu Bina Yatırımlarında Maliyet Kestirimi", *YAE Teknik Bülten*, No.8, S.2-5.

1982 "Konut Yapım Sistemleri Ekonomik Değerlendirme Faktörleri, Maliyet - Kullanıcının Ödeme Gücü",

Sanayileşmiş Konut Yapım Sistemleri Değerlendirme Yöntemi Kollokiumu, 9-10 Aralık 1981, Ankara: TÜBİTAK - YAE

1982 *TÜBİTAK Doğa Tarihi Müzesi İhtiyaç Programı Önerisi*, Ankara: TÜBİTAK - YAE

1982 *TÜBİTAK Bilim ve Teknoloji Müzesi İhtiyaç Programı Önerisi*, Ankara: TÜBİTAK - YAE

1982 "Bina Elde Etme Düzeni Seçenekleri", *YAE Teknik Bülten*, No.10, S.1-4.

1983/1 "Sayımız - Saygınlığımız", *Mimarlık*, C.21, N.182, S.19-22.

1983 "Doğa Tarihi Müzeleri", *Bilim ve Teknik*, C.16, N.190, S.1-3

1983 "Yapı Denetimi", *YAE Teknik Bülten*, No.14, S.1-4.

1984 "Prospective Research Framework", *Papers Presented at the Seminar on Socio-Architectural*

Aspects of Housing in Earthquake Areas of Turkey, 14-6 Sept. 1983, Ankara: TÜBİTAK - YAE (M. Adam ile birlikte)

1984 "Osmanlı Devletinde Yapı Denetimi", *YAE Teknik Bülten*, No.15, S.7-8.

1984/10 "Mimari Proje Yarışmaları", *Mimarlık*, C.22, No.208, S.20-21.

1985 *Bina İhtiyaç Programlaması*, Ankara: TÜBİTAK - YAE.

1985 *Millî Fizik ve Teknik Ölçme Standartları Merkezi Bina İhtiyaç Programı*, Ankara: TÜBİTAK - YAE (S. Esirgen ile birlikte)

1987 "Bilim ve Teknoloji Müzeleri", *Mühendislikte İnsan-Makina İlişkileri Uluslararası Sempozyumu*, 16-18 Kasım 1987, Bursa: COPISEE - TMMOB.

1989 "Bilim ve Teknoloji Müzeleri ve Merkezleri", *Bilim ve Teknik*, C.22, No.254, S.42-45.

1988 "Bahçeşehir Garden City, İstanbul", *Developing Greenfields for New Communities Conference: "Keep off the Grass?"*, 12 November 1988, London: Royal Institute of British Architects (RIBA).

2005 "Değerlendirme Yerine Özeleştir / Self Criticism Instead of Evaluation", *Bülten*, No.33, S.116-117.

Derlediği Kitaplar

1994 *Konutta Kalite*, Ankara: MESA Mesken Sanayi AŞ.

1997 *Deprem Güvenli Konut Sempozyumu*, Ankara: MESA Mesken Sanayi AŞ.

TEOMAN AKTÜRE

Çetin Ünalın

1968'de ODTÜ Mimarlık Fakültesinde "Yapı Bilgisi" dersimizi veren Teoman Aktüre, aynı katta yan yana odalarda 19 yıl birlikte çalıştığımız MESA'dan 2008'de ayrıldığı düşünülürse tam 40 yıllık hocam, benden 10 yaş büyük olmasına rağmen arkadaşım, dostumdur.

Bu kırk yıl içinde bir tek defa dahi kızdığını, sesini yükselttiğini, öfkelenildiğini, birisi kırdığını, hakkında kötü konuştuğunu, hakkı olmayan bir şeyi istediğini, aldığını görmedim. Her zaman düzenli, düzgün, temiz, titiz ve güler yüzlüydü. Konuşmalarımız sırasında arada söyleyiverdiği geniş kültüründen süzülmuş birkaç cümle ufkumuzu açar, bilgi dağarcığımızı artırır. Bunu da asla gözümüze sokar, başımıza kakar bir şekilde değil son derece sıradan, bilgece bir tevazu ile yapardı.

1968'li yıllarının öğrenci hareketlerinin en coşkulu döneminde ODTÜ öğretim görevliliği yanında, Akademik Konsey üyeliği (1968-1969) ve Dekan yardımcılığı (1970) görevlerini de üstlendiğinde öğrenciyi anlamayan çalışan, demokrat ve ilerici yaklaşımları nedeniyle kendimize yakın hissettiğimiz hocalarımızın başında geliyordu. Bu tavrını ömrü boyunca hiç değiştirmedim. Bu nedenle de 1975'de ODTÜ'den uzaklaştırıldı. Daha sonraki yıllarda o günlerin öğrenci olarak yaşadığımız olaylarının yönetim açısından perde arkasını ondan dinlemekten büyük keyif aldım.

MESA'da diğer işlerinin yanı sıra, ODTÜ ve TUBİTAK deneyimi ile ARGE grubunu kurarak şantiye pratiğini bilimsel verilerle değerlendirerek kayda geçirmeyi görev bildi, çok sayıda ürün çıkardı.

Diğer arkadaşlarımızın da hakkında pek çok şey yazacağını düşünerek onu bir resim ve aktardığı bir olayla anayım.

1967'de Korkuteli / Muş'ta, ODTÜ Mimarlık Fakültesi 2.Sınıf Yaz Stajında çekilen ekli resimde, çalışma sonrası bir voleybol maçı öncesi seremonide, Teoman bey hakem. O yıllarda 2.Sınıf öğrencileri staj olarak, Anadolu'nun bir köyüne götürülerek, kamuya ait bir binayı hiç usta ve işçi kullanmadan başından sonuna kadar, iki ayda, yapmaları istenirdi. Soldan üçüncü kepli 68'in öğrenci liderlerinden Sinan Cemgil, sağ başta Arif Şentek, sol başta şimdi Hacettepe Üniversitesi öğretim üyesi Mustafa Akpolat.

Muş'un, Korkuteli'nin ilçesinin ücra bir köşesinde, toz, toprak içinde bir şantiye ortamında, belki de 40 dereceye varan temmuz sicağında, istirahat saatinde, iddiasız bir spor müsabakası öncesinde, Teoman Bey (muhtemelen koyu kahverengi kadife) takım elbisesi, bembeyaz gömleği ve kravatıyla her zamanki gibi düzgün, düzenli, tertemiz, işini ciddiye alan ve güler yüzlü. Bu resim onu çok güzel anlatıyor. Bu resimdeki 6 öğrencisinden 3'ü ile (sol baştan 2, 3 ve 4.cü, Sinan Cemgil, Cengiz Aydın, Umur Talu) beraber şimdi.

Kızı Zeynep 2-3 yaşlarındayken bir karıncanın yolu üzerine parmağını koyarak yürümesine engel oluyormuş. Teoman Bey "yapma kızım şimdi karınca kızacak" diye uyardığında Zeynep "kızamaz ki kaşları yok" demiş. Bir konuşmamızda kızının küçüklüğü ile ilgili anlattığı bu kısacık anı bence Teoman beyi ve kızı ile ilişkilerini çok güzel ifade etmektedir. Zeynep için kızmak en fazla göstermelik bir kaş çatılması anlamına gelmektedir.

"Eğer bu aralar dünyada bir peygamber varsa O, Teoman beydir" derdim hep. O nedenle "mekânı cennet olsun" demeyeceğim, eminim mekânı cennet olacaktır.

ONU EN İYİ DUYGULARLA HATIRLAYACAĞIZ

Arif Şentek

Teoman Hocayı yitirdiğimizi Çetin Ünalın telefonla haber verdiğinde, dilimin ucuna bir insanın ardından söylenebilecek en iyi sözler ardarda yığıldı. Sonunda Çetin söyledi; "Peygamber gibi bir insandı" dedi.

Hoşgörülü, insanları incitmekten dikkatle çekinen, iyi niyetli, sabırlı, duygusal ama mantıklı, öğrencilerine, çevresine, verebileceği her bilgiyi alçak gönüllülikle aktarmaya çalışan bir hoca, bir dost olarak tanıdığımız Teoman Aktüre'yi 40 yıl öncesinden. İyi bir hoca olmanın ötesinde, çekinmeden danışabileceğimiz, dertleşebileceğimiz bir ağabeydi bizim için.

ODTÜ'ye 60 sonrası İTÜ'den gelen ve İTÜ'nün teknik yönleri ağır basan yaklaşımlarını bize yansıtan ilk ve son öğretim üyesiydi sanırım. İlk kez girdiği "Yapı Bilgisi" dersimizde, kara tahtaya tebeşirle ölçekli olarak çizdiği detaylarla tanıdığımız onu. Bu titizliği, özeni bütün dersleri boyunca ve yaptığı bütün işlerde sürdürdü.

Sınıf arkadaşlarımızın çoğu mezuniyetten sonra uygulamanın içinde yer aldılar, yani "şantiyeciler" oldular. Biz "şantiyeciler" bu alanda, maliyet, mevzuat vb. konularda okulda edinebildiğimiz bilgilerin neredeyse tamamı Teoman Hocadan öğrendiklerimizdir. Mimarlığın bu "reel" tarafını dert edinen galiba bir tek o vardı o sıralarda okulda. Bu yönüyle de onu kendime daha yakın bulmuştum.

Teoman Hocayla yakınlığımız, 1967 yaz stajında daha pekişti. 60-70 kişilik sınıfın yansı onun yönettiği 8 haftalık inşaat stajı için Muş'un Korkut bucağına gitmiştik. Kızılı erkekli, elde kazma, kürek, testere, mala, bedenlen çalışarak, tasarımı Teoman Hocanın yaptığı bir ilkokul binasını inşa etmiştik. Onun varlığı, hoşgörülü, dostça yönetimi hepimiz için sıcak bir destektir. Onun kurduğu insani ilişkiler sayesinde, o kadar kısa bir süre içinde, öyle bir mahrumiyet ortamında, inşaatı nasıl bitirdiğimizi anlamamıştık.

Gençlik hareketlerinin en yoğun yaşandığı bir dönemde ODTÜ'de görev yaptı, idari görevler üstlendi. Ön planda göremezdiniz onu, ama o görev alanı içinde söz sırası ona geldiğinde, ilerici, demokrat kişiliğinin gereğini yapardı. 12 Mart'ın ağır baskı ortamında, inançlarından ödün vermeden gösterdiği direnişin yakın tanığı oldum. Bu onurlu kişiliği nedeniyle, bir grup saygın öğretim üyesiyle birlikte onun da ODTÜ'deki görevine son verildi. Bu konuda en ufak bir yakınmasını duymadım, ama çok yararlı olabileceği üniversiteye bir daha geri dönmedi.

Teoman Aktüre ile Mimarlar Odasında da birlikte çalışma olanağımız oldu. Oda'dan ilettiğimiz hiçbir çağrını karşılıksız bırakmazdı. Görev aldığı komisyon, komite çalışmalarında, örneğin Yayın Komitesinde, en yararlı, en ayrıntılı katkıları getirenlerden biriydi.

1970'in başlarında Ankara'da, ılık, güneşli bir gündü. Teoman Hoca, eşi Sevgi Hanım, kızları Zeynep ile yürüyüşe çıkmışlardı. Zeynep 3-5 yaşlarında, bukleli sarı saçlarıyla sevimli bir kız çocuğuydu. Annesinin, babasının ellerinden tutmuştu. Aile, mutlu, güven içindeydi. Teoman Hocayı hep bu mutlu aile tablosu ile hatırladım. Bu tablonun bugün de aynen, eksiksiz sürmesini o kadar çok isterdim ki.

Anıların bize yol göstereceğini Hocam.

TEOMAN HOCA'NIN ARDINDAN...

Tevfik Gürsu

Teoman Aktüre'yi 1973 yılında, üniversitede "Construction" dersimize hoca olarak gelmesi ile tanıdım. Okul yıllarından çok sonra kendisi ile bir inşaat şirketinde mesaiyi paylaştık. Yazı işleri sorumlusu olduğum, Şirketin kurumsal yayını olan derginin yayın kurulunda da yaşamının son günlerine kadar birlikte çalıştık.

İyi niyetli ve samimi duruşunu yüzündeki mütebessim ifade ile zenginleştirir; ciddi, disiplinli, yapıcı ve üretken tutumunu bonkörce paylaşımına açardı. Pek çok bilimsel araştırma ve organizasyonun her zaman aranan kişilerinden biri olması da buna bağlıydı herhalde.

Gerçekten az ve öz konuşur, sesini hiçbir koşulda yükseltmezdi. Çok sıkıldığı, sıkıntı duyduğu veya sinirlendiği anlarda ise tek yaptığı, söyleyeceği ilk kelimeyi derin bir nefes alarak içine atmak, yerine koyacağı kelimeyi aramak için nefesini tutarak birkaç saniye beklemek ve sonunda çok yumuşak bir ses tonu ile konuşmasını sürdürmektir. Bazen bu tavrını, bir eliyle saçlarını geriye doğru sıvazlamak yoluyla desteklerdi. Böyle bir beden dili oluşturmuştu.

Son derece titiz ve tertipli bir yapısı vardı. Masasının üstü fazla ve gereksiz hiç bir eşyayı barındırmayacak şekilde, mükemmel geometrik bir düzen içinde görünürdü. Her türlü toplantıda, kışağı altlık üzerine sıkıştırılmış A4 kağıtlara (arka yüzleri kullanılmış) düzenli notlar alır ve bu notların görüntüsü bile harikulade el yazısı nedeniyle çok güzel grafik etki yaratırdı.

Giyim kuşamından hal ve hareketlerine kadar tüm özelliklerinde mütevazılık hakimdi. Doğruluğu apaçık ve kesin bir şekilde ortada olan argümanlarını ifade ederken bile "Galiba..." diye söze başlar; karşı veya alternatif görüşleri sonuna kadar dinler; sonunda yapıcı bir uzlaşma noktasına varılması için çaba harcardı.

Zaman zaman çıktığımız akşam yemeklerinde (Sevgili Bozkurt Güvenç Hocamız, Sevgili Uğur Büke ve Sevgili Çetin Ünalın ile birlikte) sonu gelmez sohbet deryası içinde yer alır ve hepimiz gibi o da çok mutlu olur ve bunu dile getirirdi.

Örnek insan Teoman Hocamı çok arayacağım.

Teoman bey hakem, soldan üçüncü kepli 68'in öğrenci liderlerinden Sinan Cemgil, sağ başta Arif Şentek, sol başta şimdi Hacettepe Üniversitesi öğretim üyesi Mustafa Akpolat

TEOMAN AKTÜRE İÇİN

Bozkurt Güvenç

Mimar meslektaşlarımızı ve meslek arkadaşlarımızı kaybettiğimiz çağa, yaşlara geldik. Birer ikişer sıraya giriyor, kaçınılmaz sona yaklaşıyoruz.

Tanışım, dostum olsun olmasın, bir meslektaşımın kaybını duyduğumda,

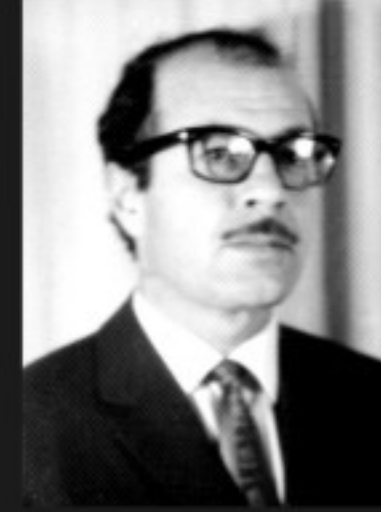
Mimar Corbusier'nin, çağdaşı Frank L. Wright için yarım yüzyıl önceki şu sözlerini anımsanım:

***Büyük mimar, mesleği mimarlık olan büyük insandır.
Mimar Frank L. Wright gerçekten büyük bir insandır.***

Teoman Aktüre, sessiz, sakın ve kıbar bir meslektaşım ve arkadaşım. Merhum babasını hatırlatan kişilik özellikleriyle hayatı ve insanları olduğu gibi kabul etti. Ola ki içinde esen fırtınaları dışarıya hiç yansıtmazdı. Zaman zaman Dünya ve hayat şartları ona çok geliyor olabilirdi ama o çevresini hiç zorlamadı. Teoman kimseyi kırmadan, kimseden yakınmadan, kimseyi değiştirmeye kalkışmadan, çevresiyle barış ve huzur içinde, sesini yükseltmeden, bilgece yaşamaya özen gösterdi. Huzur veren sesi ve sözü, soylu kişiliğinin sanki bir aynasıydı. Eşimin merak ettiği "telefonda nazik kişi" idi.

Yaşadığı gibi efendice ve sessizce ayrıldı aramızdan.

***Nice büyük bir mimardı? Bilemem de diyemem del
Teoman boyunca saygın, huyunca güzel insandır.
Dünya'da, dostlarını özendiren hoş sedalar bıraktı.***

Fahrettin Tolon'u Kaybettik

Mimarlar Odası Ankara Şubesi, 2467 sicil nolu üyesi değerli meslektaşımız Fahrettin Tolon'u kaybetmiş olduğumuzu üzümlere bildiririz. Cenazesi 12 Mayıs Salı günü Kocatepe Camiinde kılınan öğle namazına müteakip Cebeci Asri Mezarlığında defnedilmiştir.

Tüm ailesine üyelerimize ve mimarlık camiasına başsağlığı ve sabır dileriz.

31.03.1925 Ankara doğumlu olan Fahrettin Tolon, mimarlık eğitimini yurt dışında tamamladıktan sonra 1965 yılında Odamıza kayıt yaptırmıştır.

Ziya Çetin'i Kaybettik

Mimarlar Odası Ankara Şubesi 11226 sicil nolu üyesi Ziya Çetin'i kaybetmiş olduğumuzu üzümlere bildiririz. Cenazesi 8 Mayıs 2009 Cuma günü Karşıyaka Camiinde kılınan öğle namazına müteakip Karşıyaka Mezarlığında defnedilmiştir.

Tüm ailesine ve üyelerimize başsağlığı ve sabır dileriz.

24-10-1954 İçel doğumlu olan Ziya Çetin, mimarlık eğitimini Ankara DMMA'da tamamlamış ve 1979 yılında mezun olduktan sonra 19.12.1979 günü Odamıza kaydını yaptırmıştır.

TMMOB MİMARLAR ODASI MESLEKİ DENETİMDE ÇED MİMARİ PROJE ÇİZİM VE SUNUŞ STANDARTLARI'NIN GİRİŞ BÖLÜMÜ VE 1.MADDESİNDE MİMARIN ÇALIŞMALARINDA ARANACAK ASGARI KOŞULLAR VE BELGELERİN ÇOĞALTILMASI VE SUNULMASI

MİMAR, mesleğini uygularken, çalışmalarında tasarımını çizili belgeler ile bu belgeleri destekleyen yazılı dokümanla ifade eder. Tasarladığı binanın eksiksiz ve kusursuz uygulanmasını sağlamak için çizili ve yazılı olarak oluşturduğu belgeleri uygulama sürecinde de geliştirebilir. Bu çizili ve yazılı belgeler MİMAR'ın tasarımını asgari olarak ifade etme araçlarıdır. Mimar tasarımını ifade etmek için var olan ve gelecekte de geliştirilecek başka araç ve yöntemleri kullanabilir.

MİMAR tarafından kullanılan bu araçların aynı norm ve standartlarda olması, hem mimardan hizmet bekleyenlerin onu daha kolay kavramalarına ve ortaya koyduğu tasarımı daha iyi algılamalarına ve dolayısıyla mimara karşı yükümlülüklerinde doğru olarak yerine getirmelerine olanak sağlar, hem de mimarın bu hizmetlerine onay verenlerin işlerini kolaylaştırır ve mimarlar arasında dil birliğini sağlar.

MİMAR'ın hizmetlerini tam ve mükemmel olarak sunması esastır. Bu esasa uygun olarak MİMAR'ın çalışmalarını ifade ettiği belgelerde aranacak asgari koşullar bu "STANDART" ile belirlenmiştir.

1. BELGELERİN ÇOĞALTILMASI VE SUNULMASI

MİMAR, hazırladığı çizili ve yazılı belgeleri özenle düzenler ve düzgün, dayanıklı ve içindekilerin yıpranmasını ve dağılmasını önleyecek dosyalar içerisinde ve mimar uygun görürse dijital (sayısal) kayıt araçları ile İŞVEREN/İŞSAHİBİ'ne sunar.

1.1- MİMAR'ın hazırladığı yazılı ve çizili belgelerinin çoğaltılması: MİMAR, hazırladığı çizili ve yazılı belgeleri en az;

A Hazırlık ve teklif çalışmaları aşamasında A-1: Hazırlık etütleri raporunu (2 nüsha) A-2: Mimarlık hizmetleri sözleşmesini (3 nüsha) A-3: Fikir projesi belgelerini (2 nüsha)	D-4: Teknik şartname belgelerini (3 nüsha) D-5: Metraj- Keşif- Maliyet analizi belgelerini (3 nüsha)
B Ön proje belgelerini (2 nüsha)	E İhale aşamasında E-1: İhale dosyası belgelerini (2 nüsha) E-2: İhale yapılması belgelerini
C Kesin proje belgelerini (2 nüsha)	F Uygulama denetimi aşamasında F-1: Mesleki kontrollük talimat belgelerini (3 nüsha) F1.1: Yapıldı projelerini (2 nüsha) F1.2: Kesin hesapları (3 nüsha) F-2: Mimari feni mesuliyet talimat belgelerini (3 nüsha)
D Uygulama projeleri çalışmaları aşamasında D-1: Uygulama projesi belgelerini (4 nüsha) D-2: Sistem ve montaj detayı belgelerini (4 nüsha) D-3: İmalat detayları belgelerini (4 nüsha)	G Kabul ve teslim aşamasındaki belgeleri (3 nüsha)

olarak çoğaltarak İŞVEREN/İŞSAHİBİ'ne teslim etmek yükümlülüğündedir.

1.2- Belgelerin daha fazla sayıda çoğaltılması: İŞVEREN/İŞ SAHİBİ, herhangi bir nedenle MİMAR'dan yükümlü olduğu nüshadan fazla çoğaltma isterse, bunun karşılığı bedeli ödemesi durumunda, MİMAR bu belgeleri çoğaltarak İŞVEREN/İŞSAHİBİ'ne teslim etmek zorundadır.

1.3- MİMAR, hazırladığı çoğalttığı belgeleri düzgün ve dayanıklı dosyalar içerisinde teslim eder.

Sunuş dosyaları, kapağında, sırtlığında ve üzerinde;

- . İşin (projenin) ismi
- . Proje numarası
- . İŞVEREN/İŞSAHİBİ'nin ismi ve adresi
- . MİMAR'ın ismi ve adresi belirtilmelidir.

Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'nın hazırladığı, 2.11.1985 tarih ve 18916 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan 3030 sayılı Kanun Kapsamı Dışında Kalan Belediyeler Tip İmar Yönetmeliği'nin, 13.7.2000 tarih ve 24108 sayılı Resmi Gazetede yayımlanan 3030 sayılı Kanun Kapsamı Dışında Kalan Belediyeler Tip İmar Yönetmeliğinde değişiklik yapılmasına dair Yönetmeliğin 57. maddesinin 5. bendinde "Proje müellifi mimarlar ile mühendislerin, 6235 sayılı Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği Kanunu uyarınca, ilgili meslek odasına kayıtlı olmaları, büro tescillerini yaptırıp her yıl yenilemeleri gerekmektedir. İdare, kanuna aykırı uygulama nedeniyle süreli olarak hakları kısıtlanan proje müelliflerinin bu durumunu denetlemek üzere ilgili meslek odasınca düzenlenen, meslek adamının o andaki sicil durumunu gösterir, işin adı yazılı belgeyi her proje için ister. Haklarında kısıtlama bulunan meslek adamlarına ait projeler onaylanmaz." yönünde hüküm getirilmiştir.

Ayrıca, Anayasanın 135. maddesinde "Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği'nin kamu kurumu niteliğinde bir meslek kuruluşu" olduğu, 124. maddesinde de "Başbakanlık, bakanlıklar ve kamu tüzelkişileri, kendi görev alanlarını ilgilendiren kanunların ve tüzüklerin uygulanmasını sağlamak üzere ve bunlara aykırı olmamak şartıyla, yönetmelikler çıkarabilirler" hükmü yer almıştır.

Bu doğrultuda, mesleki uygulamalarda kamu yararını, meslek haklarını ve etiğini korumak, müelliflik haklarını gözetmek, haksız rekabeti önlemek, mesleki sorumluluk, hak ve görevleri tanımlamak ve mesleki değerlendirmeye esas sicilleri tutmak amacıyla 02.06.2005 tarih ve 25933 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren "TMMOB Mimarlar Odası Serbest Mimarlık Hizmetlerini Uygulama, Tescil ve Mesleki Denetim Yönetmeliği" 6. maddesinde "Mimarlık hizmetleri içerisinde tanımlanan; mimari proje hizmetleri, rölöve, restitüsyon, restorasyon çalışmaları, imar planlama çalışmaları, koruma amaçlı imar planları, mimari mesleki kontrollük hizmetleri, mimari fenni mesuliyet hizmetleri serbest mimarlık hizmetleri büro tescil belgesine tabi mimarlık hizmetleridir. Bu hizmetler serbest mimarlık hizmetleri büro tescil belgesi sahibi olmayan ya da bu Yönetmelikte tanımlanan istisna koşulları taşımayan mimarlar tarafından yapılamaz.

Serbest mimarlık hizmetleri; ilgili kanunlar, yönetmelikler, Mimarlar Odasının şartname, tarife ve mimari proje çizim ve sunuş standartlarına uygun olarak yürütülür." hükmüne bağlanmıştır.

Bu nedenle; yukarıda bahsi geçen Kanun ve Yönetmelikler gereği, Korunması Gerekli Kültür ve Tabiat Varlıklarının Rölöve, Restitüsyon ve Restorasyon projeleri ile her tür sit alanında yapılan yeni mimari projelerin Koruma Kurullarından onaylanmadan önce Mimarlar Odası tarafından mesleki denetiminin yapılması ve o proje için hazırlanmış, mimarın o andaki sicil durumunu gösteren "**Proje Müellifi Sicil Durum Belgesi**"nin alınması gerekmektedir. Yapı sürecinde üyelerimizin sicil denetimini meslek odası olarak sağlayabilmek ve Yasa ve Yönetmeliklerle verilen görevlerimizi yerine getirebilmek amacıyla üyelerimizin titizlikle hareket edeceğine olan inancımızla, bilgilerinizi ve gereğini rica ederiz.

DÜNYA EMEKÇİLERİNİN BİRLİK VE DAYANIŞMA GÜNÜ OLAN 1 MAYIS GERGİNLİK DEĞİL BAYRAM GÜNÜDÜR

Dünya emekçilerinin insanca bir yaşam için birlik ve dayanışma günü olarak kutladığı 1 Mayıs, ülkemizde yine gerginliğin ve sindirme politikalarının aracı olarak kullanılmak istenilmektedir.

Emeğin, sermaye karşısındaki mücadelesinin dayanışma günü olarak kutlanan 1 Mayıs, aslında sıradan bir anma ve kutlama gününden çok, arkasında 120 yıldır yaşanan uyanışın birikimini geleceğe taşıyan bir bayram günüdür.

Ülkemizde emeğin insanca yaşama savaşımının anma etkinliklerini bir güne sığdırarak bile olsa yaşatma çabalarına engel koymaya çalışanlar, artık emekçilerin haklı taleplerine daha fazla karşı duramayarak 1 Mayıs'ı "Emek ve Dayanışma Günü" olarak tatil ilan etmişlerdir. Bu olumlu gelişmeye karşın siyasi otorite, ülkemiz emekçileri için tarihsel anlam ifade eden 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama isteğini ısrarlı bir biçimde reddetmektedir.

Bu yüzden her yıl tekrarlanan gelen 1 Mayıs öncesi provokasyonlara dayalı gerilim artırma senaryoları tekrar devreye girmekte ve toplum korkuyla sindirilmek istenmektedir. 1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanı'nda yaşanan provokasyon ile 37 emekçinin katledilişini unutturmaya çalışanlar, 1 Mayıs 2008'de sivil halka saldırıları görmezden gelenler, yine 1 Mayıs öncesinde ortamı gerginleştirmekte ve yeni provokasyon ortamları yaratmakta sakınca görmemektedir.

Bu yolla emekçilerin hak ve özgürlük arayışları ve 1 Mayıs önemsizleştirilmeye, içeriği boşaltılmaya çalışılmaktadır.

Oysa,

1 Mayıs, insanlığı kana bulayan egemenlik hırslarına bağlı savaşların değil, barışın, kardeşliğin, yaşanılabilir dünya özlemlerinin dile getirileceği bayram günüdür.

1 Mayıs, sermayenin çıkarları uğruna dünya kaynaklarını heba ederek insanlığın geleceğini karartanların değil, alın terinin iç huzuru ile geleceği üretme anlayışının bayram günüdür.

1 Mayıs, sömürenlerin biçimsel yakıştırmalarla sömürüyü maskeleyen günleri değil, insan olmanın onuru ile insanca yaşamının bayram günüdür.

TMMOB Mimarlar Odası olarak, bu anlayışla 1 Mayıs'ta, ülkemizde yaşanan emek üzerindeki antidemokratik uygulamalara, emeğin güvencesiz çalıştırılmasına karşı verilecek mücadelede emekten yana güçlerle birlikte davranacağımızı bildiriyor, tüm çalışanların 1 Mayıs Birlik ve Dayanışma Günü'nü kutluyoruz.

DİSK – KESK – TMMOB – TTB 1 MAYIS DEĞERLENDİRMESİ YAPTI...

Değerli Basın Emekçileri

Bizler uzun zamandan beri ülkenin içinden geçmekte olduğu ekonomik ve siyasal sorunları, emek ve demokrasiden yana güçlerle birlikte değerlendiren, nedenlerini sorgulayan, taleplerimizi ısrarla savunan, çözüm önerileri sunan örgütler olarak, toplumsal sorumluluğumuz gereği, kararlı ve inatçı bir mücadele azmiyle bugüne kadar açığa çıkan toplumsal tepkilerin vicdanı olduk.

Emek ve meslek örgütlerinin, demokratik kitle örgütlerinin, yani demokrasi güçlerinin varlık nedeni, geniş kitlelerin meşru ve haklı taleplerini doğru bir mücadele ekseninde pratik olarak da yükseltmektir.

Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde toplumsal dinamiklerin yerini; emek ve meslek örgütlerinin bu çerçevede mücadele birliğini hep önemsedik, bundan sonra da önemsemeye devam edeceğiz.

1- İçinde bulunduğumuz ekonomik krizin halka yansıyan en çıplak yüzü, 1 milyona yakın emekçinin işten atılması olmuştur. Büyümenin durmasına, istihdam politikalarının yanlışlığına, siyasi iktidar tarafından açıklanan paketlerin emekçileri ve yoksul halkı daha da yoksullaştırmasına rağmen, neoliberal politikaların uygulanmasında ısrar edilmektedir. Ön aşamaları tamamlanmış olan ve önümüzdeki günlerde açıklanması beklenen IMF anlaşmasıyla birlikte emekçilere ve halkımıza çok ağır faturaların kesileceği açıktır.

Bizler, DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve diğer demokrasi güçleriyle birlikte ekonomik kriz henüz Türkiye'nin gündemine oturmadan uyarılarda bulunmuş; 29 Kasım'da Ankara'da 100 bin emekçiyle gerçekleştirdiğimiz büyük gösteriyle ilk anlamlı tepkimizi ortaya koymuştuk.

15 Şubat'ta İstanbul'da DİSK, KESK ve TÜRK-İŞ öncülüğünde, meslek örgütlerinin ve demokrasi güçlerinin katılımlarıyla düzenlediğimiz mitingle bir kez daha geniş birlikteliklerle taleplerimizi yeniledik. Ülkenin dört bir tarafında yüz binlerce emekçiyle gerçekleştirdiğimiz büyük gösterilerle mücadeleyi yaygınlaştırdık.

Ne yazık ki bu haklı toplumsal tepkileri anlamak istemeyen siyasi iktidar, önerilerimizi ve taleplerimizi dikkate almadı.

2- Yerel seçimlerde ortaya çıkan sonuçlar da göstermiştir ki, iktidar partisinin uygulamalarına yönelik hoşnutsuzluk %8'lik bir oy kaybıyla sandığa yansımıştır. Sokaktaki tepkilerin sandığa yansımından ders çıkarması gereken iktidar, hem iktisadi açıdan, hem de siyasal açıdan ülkenin içine sürüklenmekte olduğu kaos ortamına çözüm üretme çabasından uzak durmaktadır.

3- 12 Eylül'de tamamen gaspedilen 1 Mayıs ve tatil hakkımızın, emekçilerin ve emek dostlarının onlarca yıllık mücadeleleri sonucunda "Emek ve Dayanışma Günü" olarak iade edilmesi önemli bir kazanımdır. Emekçilerin ve halkımızın taleplerini her fırsatta dile getiren ve bu doğrultuda mücadele eden bizler, 2009 1 Mayıs'ında da emekten, kardeşlikten, barıştan, özgürlükten, eşitlikten yana, adaletli bir demokratik düzene duyulan ihtiyacın altını çizerek hazırlandık. Bunu yaparken emek örgütlerinin birliğini savunduk; emeğin evrensel değerlerini üretkenlerin 1 Mayıs gibi önemli bir günde, yönetenlere karşı ortak bir duruşla meydanlarda olmasının önemini

dile getirdik. Ancak tarihsel birikimlerimizden gelen sendikal mücadele anlayışlarımızın örtüşmediği bir kez daha 2009 1 Mayıs'ında ortaya çıkmış oldu.

Tartışmanın "Taksim Alanı"nda yapılacak kutlamalara kilitlenmesi, sürdürdüğümüz mücadelenin muhtevasının anlaşılmasından kaynaklanmaktadır. 32 yıldır sürdürülen bu mücadelenin bütünlüğü içerisinde Taksim Alanı'nın inatla emekçilere kapatılması başlıbaşına bir demokrasi sorunu haline gelmişti. 12 Eylül askeri darbesine uzanan ortamın yaratılmasında "1 Mayıs 1977 katliamı" önemli bir kilometre taşıdır. Bugüne kadar katliamdan sorumlu olanların açığa çıkarılması yolunda hiçbir çaba gösterilmemiş, hiçbir soruşturma yapılmamış, hiçbir dava açılmamış, aksine olayın üzeri örtülmeye ve toplumsal bellekten silinmeye çalışılmıştır.

Türkiye, yaşadığı siyasi travmaların en önemlilerinden biri olan 1977 1 Mayıs katliamıyla yüzleşmediği sürece, ülkemizde demokrasi ve özgürlükler sorunu hiçbir zaman tam olarak çözülemeyecektir. İşte bu nedenle 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması bir demokrasi sorunudur. Dolayısıyla bu basit bir yer tartışması değildir. Siyasi iktidarlar sorunun farkındadır. Aslında yasaklanan Taksim değil demokrasi mücadelesidir. İşte bu nedenle emek örgütlerinin birlikte tutum alması çok önemliydi..

4- 2009 1 Mayıs'ı bütün olumsuzluklara ve engellemelere rağmen, Taksim'de kutlanmıştır. Burada emeği geçen, katkı veren, bizlerle dayanışma içerisinde olan uluslararası sendikal harekete ve bizzat katılan temsilcilerine, 1 Mayıs kutlamalarında canla başla çalışan 70'e yakın meslek örgütü ve demokratik kitle örgütü temsilcilerine, siyasi partilerimizin temsilcilerine, milletvekillerine, aydınlara, sanatçılara teşekkür ediyoruz.

Taksim'de 32 yıl sonra yeniden 1 Mayıs'ı kutlamanın heyecanını taşıyan bizler, konuyu bir "zafer kazanılması" ya da "bir alanın fethedilmesi" gibi ifadelendirmek istemiyoruz. Olay, demokrasi güçlerinin kararlı ve direngen tutum göstermesi sonucu, emeğin 1 Mayıs kürsüsünün Taksim Meydanı'na yeniden kurulmasıdır.

Emniyet güçlerinin saldırgan tutumu bu 1 Mayıs'ta da gerginliği ve çatışmaları büyümüş ve istenmeyen bazı aşırıklara yol açmıştır. Alana giremeyen ve girmeleri engellenen onbinlerce insana yönelik "orantısız güç" kullanan anlayışı bir kez daha kınıyoruz.

5- Krizin derinleşmesinin emekçilere yeni yükler getireceği kesindir. Bu nedenle siyasi iktidarın daha baskıcı, daha faşizan uygulamalara yönelmesi mümkündür. Bu durum bizlere daha fazla sorumluluk yüklemektedir. Ve sorumluluğumuzun güvencesi, bundan sonra da sürdürmekte son derece kararlı olduğumuz mücadeledir.

Bizler açısından demokrasi dışı duruşlar ve tutumlar meşru değildir. Ne adına yapılırsa yapılsın, darbe ve darbeyi övmek veya ona kitlesel destek oluşturmak demokrasiyle bağdaşmaz, bağdaştırılmaz. Darbeyi yapanların yargılandığı, yapmak isteyenlerin hesap verdiği, iktidar olanaklarının siyasal bir güce dönüştürülmediği, hukukun ve adaletin üstün olduğu gerçek demokratik bir ülkede yaşamayı özleyoruz.

Siyasi iktidarı parlamentodaki çoğunluğunu bir tek parti diktatörlüğüne dönüştürme hevesi ise bizleri kaygılandırmaktadır. Ülkenin gerçek ihtiyacı olan barış ortamını bozan şiddet, kan ve gözyaşını çoğaltan politikalarından vazgeçilerek demokrasi alanının genişletilmesi gerekliliğine inanıyoruz. Kürt sorunun çözümünün gerginlikleri arttırmakla, silah ve şiddetle sağlanamayacağı artık belli olmuştur. Bu hassas konuda kardeşlik duygularını ortadan kaldıracak davranışlardan her kesim kaçınmalıdır. Parlamento sorunun çözümü için en meşru organdır. DTP'nin dışlanması ve baskı altına alınması çözüm değildir.

Ülkemizin geleceği için eşit, özgür, demokratik bir anayasasın yapılması artık kaçınılmazdır. Bizler için iş, aş ve barış mücadelesi her geçen gün daha da önem arz etmektedir. Örgütlerimiz daha kapsayıcı birlikler için çaba sarf ederken aynı zamanda da ileriye yönelik bir mücadele programını en kısa zamanda örgütleyecektir. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın bu duygularla hepimize kolay gelsin..

DİSK - TMMOB - TTB
Tarih: 28 Mayıs 2009

KESK'E YÖNELİK ARAMA VE GÖZALTILAR

**Siyasal iktidar karar vermeli:
Baskıcı-otoriter sistem mi?
Özgürlükçü demokratik Türkiye mi?**

Demokratik muhalefet baskıyla sindirilemez!

Bugün erken saatlerde Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu KESK'in Genel Merkez binasına ve çeşitli illerde KESK üyesi sendikalara yönelik operasyonlar yapılmış, KESK yönetici ve üyelerinden bir kısmı gözaltına alınmıştır.

KESK, Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) ve Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC) üyesi olan ve ülkemizde çalışma yürüten 4 sendikal konfederasyondan birisidir.

KESK, tüzüğü, çalışma programı, emek, demokrasi ve barış mücadelesinde bugüne dek izlediği politikasıyla saygınlık kazanmış sendikal bir demokratik kitle örgütüdür.

KESK, baskıcı-otoriter yönetime karşı özgürlükçü, demokratik bir Türkiye özlemini temel alan bir emek örgütüdür.

Demokratik kitle örgütleri, üyelerinin siyasal inanç, dil, din farklılıklarına bakmadan çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesini hedefleyen, bir sivil baskı unsuru olarak ülkesinin geleceği ile ilgili politikalarının gerçekleşmesi için çaba harcayan örgütlerdir.

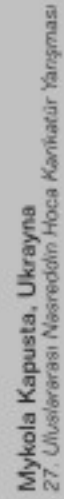
Bu bütün dünyada da böyledir, Türkiye'de de böyledir.

Faaliyetleriyle açık, konumuyla demokratik işlerliğe sahip bir örgüte yönelik baskınlarla temel hak ve özgürlüklere yapılan saldırı, darbeyi zihniyetin, baskıcı-otoriter bir özlemin dışı vurumudur.

Yapılan saldırı "suçlu olmasalar da potansiyel taşıyorlardı" anlayışı ile kamuoyunu yönlendirmek, bütün muhaliflerini ise bu uygulamalarla sindirmek isteyen tehlikeli bir yolun ifadesidir.

Siyasal iktidarı uyarıyoruz; demokrasi mücadelesinin önünü tıkamaya, özgürlük sesinin kısılmasına yönelik baskılara değil, daha fazla demokrasi, daha fazla özgürlük, daha çağdaş bir toplum çağrılarına kulak vermelidir. Çünkü tarihte baskı ve şiddet hiçbir demokrasi mücadelesini engellemeye yetmemiştir.

Biz DİSK - TMMOB - TTB olarak, emek, demokrasi ve barış mücadelesinde bugüne dek omuz omuza yürüdüğümüz ve yarın da yürüyeceğimiz KESK'e yönelik, baskıları şiddetle kınıyor, gözaltına alınan sendika yöneticilerinin ve üyelerinin bir an önce serbest bırakılmasını istiyoruz.

15.04.2009 İLE 15.05.2009 ARASI MESLEKİ DENETİME GELEN PROJELERİN BELEDİYELERE GÖRE DAĞILIMI															
AL TINDAŞ	BAĞLUM	CANKAYA	B. MAĞAŞ	ETİMESGÜT	GÖLBASARI	KAZAN	KEÇİÖREN	MAMAK	POLATLI	PURSAKLAR	SİNCAN	TEMELE	YENİ MAHALLE	DİĞER	TOPLAM
16		25	4	52		8	30	43	20	10	4	3	37	18	208

15.04.2008/15.05.2009ARASI GELİR - GİDER DURUMUDUR		
Güç Yetkili	330.00	
Yüzde	23.147.00	
Makaleli denetim	137.052.00	
SMHA	3.300.00	
Balon Sabahları	9.774.00	
Hizmet	0.00	
Yayın	45.00	
Bilgiayar MBOK	0.00	
Gelirler Toplamı	173.648.00	
Yönetici yetkileri		94.00
Temel		3.835.49
Konferans sempozyum		35.522.57
Kurullar		1.191.86
Konferans		11.00
Personel ücretleri		68.825.94
Personel Sosyal Güvenlik		11.706.92
Personel Sosyal Yardım		8.133.55
MBOK/Bilgiayar		2.216.14
Hizmet alımları		777.70
Personel Yetkileri		94.50
Denetim bakım onarım		135.70
PTT		12.281.08
Kurtuluş		2.271.73
Yayın Satın Alma		280.00
Harcılar		226.44
Bina İhtiyaçları		4.956.96
Hukuki giderler		6.740.62
Yayın giderleri		221.25
Denetim Alımları		0.00
Giderler Toplamı		159.513.48
Kasa (15.05.2009)	586.14	312.460.32
Banka/YTL ve DÖVİZ ve ÇEK	128.624.49	15.715.77
Hazır değerler(Kredi Kartları)	176.335.13	328.176.09
Altıbirimlerden Alacaklar	330.785.31	
Toplam	636.331.07	308.154.98
		GELİR-GİDER FARKI
		14.134.52